

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập:
Lm Phan
Văn Lợi,
Lm Nguyễn
Văn Lý,
Nv Nguyễn
Xuân Nghĩa

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Dạy được đạo đức cho người Cộng sản ???

Hôm 18-10, tại Hà Nội đã tổ chức "Hội thảo khoa học quốc gia 'Sửa đổi lỗi làm việc - Những vấn đề lý luận và thực tiễn'" nhân kỷ niệm 70 năm ra đời cuốn "Sửa đổi lỗi làm việc" (10-1947) của Hồ Chí Minh. Phó Giáo sư Nguyễn Trọng Phúc, cựu viện trưởng Viện Lịch sử Đảng nhân dịp này cho biết: *"Trong tác phẩm 'Sửa đổi lỗi làm việc', Chủ tịch HCM đã tổng kết kinh nghiệm và đề ra nội dung căn bản, toàn diện về xây dựng, chỉnh đốn Đảng. Hồ Chủ tịch thẳng thắn cho rằng trong Đảng đã xuất hiện những thứ bệnh nguy hiểm như tham lam, lười biếng, kiêu ngạo, hiếu danh, thiếu kỷ luật, óc hẹp hòi, óc địa phương, hữu danh vô thực, kéo bè kéo cánh, chủ nghĩa cá nhân... Những tật bệnh đó khiến Đảng xệch xoạc, ý kiến lung tung, kỷ luật lỏng lẻo, công việc bê trễ, chính sách không được thi hành triệt để, Đảng xa rời dân chúng"*.

Nhắc lại những lời ấy, dĩ nhiên cựu quan chức Viện Lịch sử đảng nhắm tới tình trạng suy thoái đạo đức ngày càng tăng tốc trong toàn đảng, kéo theo trong toàn xã hội, bất chấp phong trào "Học tập tấm gương đạo đức HCM" đã được đảng phát động hơn cả chục năm rồi với không biết bao tiền của! Kết luận, ông Nguyễn Trọng Phúc đề nghị: *"Để huấn luyện được cán bộ, tôi đề nghị lập Viện Đạo đức học, trực thuộc Học viện Chính trị Quốc gia HCM. Viện này sẽ dạy cán bộ đạo đức và những chuẩn mực đạo đức trong Đảng. Giảng viên thì phải tuyển chọn những người mẫu mực về để giảng dạy"*.

Đề nghị này đã gây ra một trận bão dư luận. Hôm 19-10-2017, trả lời BBC từ Hà Nội, ông Nguyễn Khắc Mai, cựu Vụ trưởng Nghiên cứu, Ban Dân vận Trung ương đảng, nói: *"Bàn về vấn đề đạo đức của người dân và quan chức là quan tâm lớn của toàn xã hội vì đạo đức hiện nay suy đồi lắm. Tuy nhiên, việc thành lập một viện về đạo đức để giải quyết những vấn đề trầm kha như vậy như dân cao chữa bệnh ung thư, vừa tốn kém, vừa hơi hợt và chỉ mang tính hình thức. Tôi phản đối đề xuất này. Lâu nay, các đảng viên, nếu họ muốn thực sự học về đạo đức thì đã có Điều lệ Đảng. Trước những bức xúc của xã hội về đạo đức cán bộ suy thoái trầm trọng mà giải pháp là cho thành lập viện đạo đức mang tính hình thức như thế theo tôi chỉ nhằm để đánh lừa, ru ngủ công luận mà thôi"*. Tuy nhiên cũng có người bày tỏ hy vọng. Giám đốc Học viện Chính trị Quốc gia HCM Nguyễn Xuân Thắng đánh giá cao đề xuất của PGS Phúc. Ông cho biết: *"Hiện các lớp bồi dưỡng, phần lớn đảng viên rất tốt, nhưng một số chưa bỏ thói hư tật xấu, kiêu ngạo, xa hoa, bè phái, và có nguy cơ lây lan. Việc quan trọng là phải nhận ra, có cơ chế, chế tài để tự gột rửa, như Tổng bí thư nói nếu đã nhúng chàm phải tự gột rửa."* (x. Tiền Phong, 18-10-2017)

Vấn đề là có thể dạy được đạo đức đúng nghĩa cho người cộng sản không? Hay nói cách khác, người cộng sản đúng nghĩa có chịu học sống đạo đức không?

Trong thế kỷ 20, ba nhà tâm lý học (đúng ra là phân tâm học) hàng đầu: Sigmund Freud, Gustav Jung, Alfred Adler đã khám phá ra trong con người có 3 bản năng quan trọng: truyền sinh, sinh tồn và quyền lực. Đây là những động lực cần thiết cho cuộc sống của mỗi cá nhân và toàn thể nhân loại: bản năng sinh tồn thúc đẩy con người tìm mọi cách để sống còn, bản năng truyền sinh thúc đẩy con người làm sao để tiếp tục tồn tại sau khi mình đã khuất, bản năng quyền lực thúc đẩy con người tìm đủ phương để bản thân được tôn trọng và ảnh hưởng của mình được công nhận. Nhưng khổ nỗi, ba bản năng ấy dễ lòng lộn lên: người ta có thể vì sinh tồn mà giết nhau do giành giật của cải, người ta có thể bị bản năng truyền sinh thúc đẩy đi tìm lạc thú nhục dục bằng cách cưỡng hiếp, đa dâm sa đọa, người ta có thể vì ham quyền lực mà thống trị và đàn áp tha nhân. Các tôn giáo, từ hàng ngàn năm, đã ý thức được mối nguy này, nên đã dùng nhiều phương cách để chế ngự, điều khiển ba động lực đó. Điều này thấy rõ trong cuộc sống các nhà tu hành vốn luôn tập luyện để sống khó nghèo, khiết tịnh và vâng phục.

Trong ba bản năng ấy, mạnh nhất là lâu dài nhất vẫn là bản năng quyền lực (vì vẫn có những kẻ tự nhiên ưa sống giản đơn và ít mơ tưởng chuyện dục tình). Ngoài ra, thỏa mãn được bản năng này cách vô độ (nghĩa là nắm được quyền thống trị trên nhiều người) thì sẽ dễ thỏa mãn hai bản năng còn lại. Những tên bạo chúa, những nhà độc tài trong lịch sử nhân loại là minh chứng hùng hồn cho chuyện đó. Và cái chế độ làm môi trường thuận lợi nhất cho việc cổ vũ, tung hoành và thỏa mãn bản năng quyền lực (rồi tạo điều kiện cho hai bản năng kia) chính là chế độ toàn trị độc tài và duy vật vô thần cộng sản. Toàn trị độc tài cộng sản nghĩa là thu tóm hết mọi sức mạnh chính trị, mọi tài nguyên đất nước và mọi tâm ý công dân vào trong tay đảng, trong tay bộ chính trị đảng, thậm chí trong tay "người số một" (kiểu nói của Stalin) của bộ chính trị. Và một khi chẳng còn có người nào, tập thể nào, tổ chức nào, đảng phái nào tranh giành được quyền lực với mình (đang khi trong lương tâm chẳng hề có ông Trời, ông Chúa, ông Phật nào cả) thì mình có thể thỏa mãn mọi ham muốn vật chất và ham mê tình dục, dù có thể gây khốn khổ cho đồng bào và đất nước. Mao Trạch Đông của Trung Quốc, Tito của Nam Tư, Fidel Castro của Cuba và Hồ Chí Minh của Việt Nam... là những điển hình. Lực lượng đảng viên, cán bộ, quan chức đang là các "ông trời con", các "tư bản đỏ", các "kẻ hái hoa" tại Việt Nam hiện thời là những minh họa sống động. Đạo đức của họ nằm ở chỗ nào?

Có người sẽ nói: Đạo đức của họ là đạo đức cách mạng, đạo đức xã hội chủ nghĩa, như chính "bác Hồ" (cả bác Mao nữa) đã dạy lần nêu gương và bao nhiêu "học trò xuất sắc" của Bác đang tiếp nối. Tổng kết lịch sử các đảng Cộng sản trên toàn thế giới kể từ 100 năm nay, đạo đức đó có thể tóm gọn trong hai nguyên tắc, hai lẽ luật cơ bản: cứu cánh biện minh cho phương tiện, và mọi cái gì có lợi cho đảng, cho cách mạng cộng sản đều tốt hảo. Thành thử nhân loại kể từ 1917 đến nay đã chứng kiến được sự tung hoành của bạo lực và gian dối, đàn áp và lường gạt, cướp của và giết người (ít nhất 100 triệu) trong những đất nước đặt Lenin, Stalin, Mao Trạch Đông, Kim Nhật Thành, Tito, Fidel Castro, Jivkov, Hồ Chí Minh làm gương mẫu cho phẩm hạnh, trong những quốc gia dày đặc biểu ngữ "Đảng là đạo đức, là văn minh" dựng bên những mảnh ruộng của nông dân bị cán bộ cướp, bên những khu ổ chuột của công nhân bị tư bản đỏ bóc lột, bên những ngôi chùa bị nhà nước san bằng, bên những giáo xứ bị Hội Cờ đỏ xông vào chửi bới, đánh đập, phá hoại. Đang khi đạo đức tự nhiên và đạo đức tôn giáo đều dạy yêu thương con người và vạn vật, an hòa với tha nhân và xã hội, tôn trọng sự thật và công lý....

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01**► **Dạy được đạo đức cho người Cộng sản ???**
-Lm Nguyễn Đình Thục.
- Trg 03**► **Thư yêu cầu về Liên minh Hội Cờ đỏ.**
-VOA Tiếng Việt.
- Trg 04**► **Linh mục cảnh báo Hội Cờ đỏ: “Con giun xéo mãi cũng...”**
-Nhà Giáo Miên Nam.
- Trg 05**► **Do sự đào tạo của CS, ở VN một số người đã trở nên mất...**
-Nhà Giáo Miên Nam.
- Trg 06**► **Khi tà ác chiến thắng: 100 năm Cách Mạng Tháng 10 Nga.**
-Dr. Samuel Gregg.
- Trg 09**► **100 năm Cách Mạng Nga: đảng viên CS cũng xấu chẳng...**
-Jorn Mikkelsen.
- Trg 10**► **Sẽ vớt được hay cứ chìm xuống mãi?**
-Phạm Trần.
- Trg 12**► **Phê phán “Sách phê phán”.**
-Nguyễn Đình Cống.
- Trg 15**► **Bộ mặt bán nước !**
-Người Buôn Gió.
- Trg 17**► **Lập Viện Đạo đức để dạy đạo đức cho cán bộ, quan chức...**
-Song Chi.
- Trg 18**► **Viện đạo đức học và tiếp theo là gì?**
-Lê Anh Hùng.
- Trg 20**► **Công chức VN sắp phải đình công đòi trả lương?**
-Thiền Lâm.
- Trg 21**► **Cạn tiền, giảm biên chế, mở ra xáo trộn gay gắt.**
-Bùi Tín.
- Trg 22**► **Vì sao chính phủ phải “quyết phá sản ngân hàng” ?**
-Thiền Lâm.
- Trg 23**► **Thanh thiếu niên bị đảng CS đầu độc như thế nào?**
-Phạm Trần.
- Trg 25**► **Xả lũ thủy điện Hòa Bình đúng quy trình và khái niệm...**
-Ls Đào Tăng Dực.
- Trg 27**► **Xả tràn “đúng quy trình” khiến số người thiệt mạng...**
-CTV Dân Làm Báo.
- Trg 28**► **Từ Nhóm Cờ đỏ tới Hồng Vệ binh.**
-Tư Thức.
- Trg 29**► **Vì sao Hội Cờ đỏ ngang nhiên phá phách tại Nghệ An.**
-Paulus Lê Sơn.
- Và một số bài khác...

Có người tiếp tục bào chữa: đảng vẫn có cách để dạy đạo đức cho đảng viên đấy chứ. Đó là “bác Hồ” -noi theo sáng tạo và gương mẫu của Lenin- đã coi tự phê bình và phê bình là “thứ vũ khí thần diệu để đảng thường xuyên trong sạch, vững mạnh”. Nhân vật khai sinh ra chế độ VC này thậm chí còn ví von: “Đảng cách mạng cần tự phê bình và phê bình như ta cần không khí”, vì vậy mà “mỗi cán bộ, đảng viên phải tự kiểm điểm, tự phê bình, tự sửa chữa như mỗi ngày phải rửa mặt. Được như thế thì trong đảng sẽ không có bệnh và đảng sẽ khỏe mạnh vô cùng”. Lê Duẩn thì tỏ ra “mộc mạc và thẳng thắn” hơn nữa: “Nhà nước ta là nhà nước xã hội chủ nghĩa, nhà nước do dân và vì dân chứ không phải là nhà nước tư bản của giai cấp tư sản. Chúng nó cần pháp luật để cai trị bóc lột nhân dân còn chúng ta là nhà nước XHCN, chúng ta không cần pháp luật. Chúng ta chỉ cần phê bình và tự phê bình là đủ.” Còn đương kim TBT Nguyễn Phú Trọng thì khẳng định: “Kiểm điểm, tự phê bình và phê bình là khâu mấu chốt, cực kỳ quan trọng” trong công tác “xây dựng đảng”. Nền sau 2 năm nắm quyền khóa đảng XI, ông ta đã triệu tập Hội nghị Trung ương 4 và ra Nghị quyết ngày 16-1-2012 gọi là “Một số vấn đề cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay”. Nhưng sau 5 năm khua chiêng đánh trống, Tổng Trọng lại cũng bế bồng như những kẻ tiền nhiệm nên buộc lòng phải dốc tâm vào Hội nghị Trung ương 4 khóa XII để ra Nghị quyết ngày 30-10-2016 “Về tăng cường xây dựng, chỉnh đốn Đảng; ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, những biểu hiện “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” trong nội bộ.” Nhưng tình trạng nước đổ đầu vịt đã khiến Bác Lú nhà ta, mới đây thôi (03-10), lại phải ra Quyết định số 99-QĐ/TW nhằm “thực hiện những nội dung, hình thức công khai để nhân dân biết, góp ý và giám sát việc tu dưỡng, rèn luyện, giữ vững lập trường tư tưởng chính trị, phẩm chất đạo đức, lối sống của cấp ủy, tổ chức đảng, cán bộ, đảng viên”.

Nhưng làm sao thực hiện tất cả những điều trên bằng việc phê và tự phê, khi vì vô thần, lương tâm của đảng viên không được Đấng Tối cao nào dò xét, nhắc nhở; khi vì duy vật, họ chỉ coi việc thụ hưởng của cải vật chất quan trọng hơn việc bồi đắp những giá trị tinh thần; khi vì độc tài, họ không bị buộc phải chịu trách nhiệm trước nhân dân và các thế lực chính trị khác; khi vì toàn trị, họ coi mọi cái khác, từ con người đến tổ chức, từ văn hóa đến giáo dục, từ khoa học đến kinh tế chỉ là công cụ giúp đảng trường trị. Lừa dối, lợi dụng, thanh toán, thậm chí thanh trừng nhau trong đảng và giữa các đảng cộng sản với nhau thì ai còn lạ gì. Hiện nay cũng có nhiều đảng viên cúng bái, cầu khấn thần phật, nhưng đó là thứ tôn giáo duy vật và duy lợi: mong được phù hộ cho thăng quan tiến chức, làm tội ác khỏi sa lưới pháp luật, chơi bời khỏi dính aids hay sida...

Người Cộng sản muốn sống đạo đức thì cần có luật bên ngoài và luật bên trong. Luật bên ngoài là luật pháp, nhưng không phải thứ luật pháp viết theo ý đảng và kẻ duy nhất giữ luật chính là nhân dân, cũng không phải là thứ luật pháp của phe mạnh nhất trong đảng như đã xảy ra nhiều lần tại các quốc gia CS. Luật pháp này phải phát sinh từ cơ chế tam quyền phân lập, có sự theo dõi từ việc biên soạn đến việc thực hành do nhân dân và do lập pháp, tư pháp, hành pháp độc lập. Luật bên trong chính là tiếng lương tâm, được hướng dẫn bởi niềm tin tôn giáo (và như thế các Giáo hội phải được tự do hành đạo và truyền đạo). Bằng không đạo đức và những chuẩn mực đạo đức được dạy tại Viện Đạo đức học, trực thuộc Học viện Chính trị Quốc gia HCM như PGS Phúc đề nghị, rốt cục cũng sẽ chỉ là thứ đạo đức cách mạng với hai nguyên tắc phi đạo đức nói trên. Và cũng sẽ chỉ là một sự lừa bịp nhân dân, theo kiểu: Đồng bào hãy vững lòng để đảng cai trị và vững tâm tin rằng đảng viên chúng tôi sẽ từ từ nên “đạo đức”, y như hãy tin chắc là sang thế kỷ 22, xã hội chủ nghĩa tốt đẹp sẽ thành tựu !!!

BAN BIÊN TẬP

Hồng Vệ binh thời đại Hồ b@chó (Babui, DCVOnline)

THUYÊUCẦU

về Liên minh Hội Cờ đỏ

.....Lm Nguyễn Đình Thục 26-10-2017.....

Giáo phận Vinh
Giáo hạt Thuận Nghĩa
Giáo xứ Song Ngọc
THƯ YÊU CẦU

Kính gửi:

UBND xã Sơn Hải

UBND huyện Quỳnh Lưu

UBND tỉnh Nghệ An

Thưa quý cơ quan,

Tôi là Linh mục Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục, quản xứ Song Ngọc, thuộc địa bàn ba xã Quỳnh Ngọc, Sơn Hải, Quỳnh Thọ, huyện Quỳnh Lưu, tỉnh Nghệ An.

Lâu nay chúng tôi có nghe bà con bàn tán việc Hội Cờ đỏ 3 miền sẽ kéo về xã Sơn Hải, huyện Quỳnh Lưu, Nghệ An vào cuối tháng 10, nhưng đó là thông tin chưa chính thức.

Chiều 25-10-2017, chính quyền xã Sơn Hải mời Ban điều hành Giáo họ Văn Thai lên trụ sở Ủy ban nhân dân xã, chính thức thông báo về việc này. Thông tin cụ thể như sau:

- Thời gian tập trung: 15h-18h30 Chúa Nhật, ngày 29-10-2017.

- Địa điểm: xóm 8 xã Sơn Hải (sát cạnh họ Văn Thai, cách Nhà thờ Văn Thai chừng 30m, nơi diễn ra cuộc đấu tố hai Linh mục tháng 4-2017).

- Số người tham dự: khoảng 700 người từ xã Sơn Hải (chủ nhà), Hà Nội, xã An Hòa (Quỳnh Lưu), xã Diễn Mỹ (Diễn Châu) và một số nơi khác.

Thực tế cho thấy, Hội Cờ đỏ họp ở Sơn Hải vào tháng 4-2017, ngay sau đó diễn ra vụ đàn áp họ Văn Thai, họp ở Diễn Mỹ vào tháng 9-2017, sau đó là vụ đàn áp giáo xứ Đông Kiều.

Chúng tôi tự hỏi rằng, tại sao Hội Cờ đỏ lại tụ tập hội họp ngay sát cạnh giáo họ Văn Thai, gần kề nhà thờ Văn Thai mà không tổ chức nơi trụ sở UBND hay sân thể thao? Tại sao không tổ chức họp ban ngày mà lại là vào thời điểm cuối chiều

và kết thúc vào lúc chập tối?

Phải chăng chính quyền xã Sơn Hải, huyện Quỳnh Lưu, tỉnh Nghệ An đang phối hợp dàn dựng tổ chức khiêu khích, kích động bạo lực và lợi dụng màn đêm để thực hiện một cuộc đàn áp đẫm máu đối với bà con Giáo họ Văn Thai nói riêng và Giáo xứ Song Ngọc nói chung?

Chúng tôi đề nghị chính quyền xem xét sự việc và trả lời chính thức cho chúng tôi. Nếu sự việc vẫn diễn ra theo đúng thông báo của xã Sơn Hải, chúng tôi khẳng định đây là một mưu đồ tiến hành khiêu khích bạo lực để đàn áp Giáo dân tại Giáo họ Văn Thai, Giáo xứ Song Ngọc. Do đó, chúng tôi tuyên bố phản đối mọi kế hoạch nguy hiểm gây chia rẽ đồng bào lương giáo tại địa phương.

Chúng tôi yêu cầu chính quyền tuân thủ luật pháp và bảo vệ sự an toàn tính mạng và tài sản của công dân. Mọi hành động phản kháng của Giáo dân trước bất kỳ khiêu khích nào, nếu có, chỉ nhằm để tự vệ, và chính quyền phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về mọi thiệt hại và tình trạng vô trật tự tại địa phương.

Chúng tôi cũng sẽ tố cáo trước công luận mọi mưu đồ khiêu khích và tiến hành đàn áp Giáo dân thông qua việc tổ chức tụ họp Hội Cờ đỏ tại Giáo họ và Giáo xứ của chúng tôi.

Rất mong nhận được sự quan tâm của quý cơ quan. Chân thành cảm ơn và trân trọng kính chào.

Giáo xứ Song Ngọc, ngày 26 tháng 10 năm 2017

Kính thư,

LM. GB. Nguyễn Đình Thục

Nơi nhận:

- Như trên;
- Tòa Giám mục Xã Đoài;
- Ban CL & HB Giáo phận Vinh;
- Các Linh mục trong giáo phận Vinh;
- Các Giáo xứ trong giáo phận Vinh.

+++++

CHA XỨ SONG NGỌC HỎI CHÍNH QUYỀN VỀ NHÓM CỜ ĐỎ

RFA 2017-10-27

Linh mục Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục, quản xứ Song Ngọc và giáo họ Đông Kiều, vào ngày 26 tháng 10 có thư yêu cầu chính quyền địa phương giải thích về kế hoạch họp của nhóm gọi là 'cờ đỏ' sát cơ sở tôn giáo vào chiều tối chủ nhật 29 tháng 10 tới đây.

Thư yêu cầu giải thích do linh mục Nguyễn Đình Thục ký được gửi đến các cơ quan chức năng xã Sơn Hải, huyện Quỳnh Lưu và tỉnh Nghệ An.

Vào chiều ngày 27 tháng 10, linh mục Nguyễn Đình Thục phát biểu với Đài Á Châu Tự Do về Thư Yêu Cầu như sau:

"Cách đây hai ngày, chính quyền xã Sơn Hải mời Ban Hành Giáo họ Văn Thai đến thông báo về cuộc họp mặt của Hội Cờ Đỏ vào ngày chủ nhật tới. Địa điểm đó là nơi mà họ đấu tố hai linh mục trước đây, và vị trí sát với giáo họ Văn Thai. Điều này làm cho giáo dân lo sợ xảy ra trường hợp tương tự.

Việc thông báo cho Ban Hành giáo vào buổi chiều hôm trước, tối về tôi mới viết thư yêu cầu và sáng nay tôi gửi đi, có thể mai họ mới nhận được và không biết sau khi nhận được thư yêu cầu họ có trả lời hay không. Tuy nhiên tôi hy vọng cả thế giới biết được và họ sẽ suy nghĩ lại hay giảm đi sự tàn ác của họ. Tôi hy vọng như thế."

Theo trình bày của linh mục Nguyễn Đình Thục thì sau khi có những cuộc tập trung của 'nhóm cờ đỏ' thì lại xảy ra những vụ côn đồ tấn công giáo dân, ném đá vào nhà thờ, hay đấu tố các linh mục. Cụ thể sau cuộc họp của Hội Cờ Đỏ ở Sơn Hải vào tháng tư thì xảy ra vụ đàn áp giáo họ Văn Thai; sau cuộc họp của những thành viên Hội Cờ đỏ vào tháng 9 thì xảy ra vụ việc ở giáo xứ Đông Kiều.

LINH MỤC CẢNH BÁO **Hội Cờ đỏ: "Con giun xéo mãi cũng quăn"** **.....VOA Tiếng Việt 30-10-2017.....**

Giáo dân, linh mục tại một số giáo xứ ở tỉnh Nghệ An cáo buộc một nhóm được chính quyền hậu thuẫn "khủng bố tinh thần" họ trong những ngày qua. Linh mục Đặng Hữu Nam nói ông và các giáo dân hết sức kiềm chế, nhưng có toàn quyền tự vệ bằng những hình thức mạnh mẽ nhất theo pháp luật và Kinh Thánh.

Tin tức từ các nhân chứng tại hiện trường cho VOA hay chiều ngày 29-10, khoảng 700 thành viên của Hội Cờ đỏ đã tổ chức "gặp gỡ 3 miền" ngay sát giáo họ Văn Thái, giáo xứ Song Ngọc. Tại cuộc gặp, đám đông đã "la hét, chửi bới, xúc phạm" các linh mục và giáo dân.

Tiếp đó, vẫn theo các nhân chứng không muốn nêu danh tính, sáng ngày 30-10, linh mục Phạm Xuân Kế, quản hạt Đông Tháp, và Linh mục Nguyễn Ngọc Ngự, quản xứ Đông Kiều, được chính quyền cấp xã "mời đến làm việc". Nhưng sau khi buổi họp kết thúc, hai linh mục đã bị khoảng 300 người của Hội Cờ đỏ "bao vây, đe dọa". Trong lúc hai linh mục họp, những người của hội đã đi quanh một làng thuộc giáo xứ Đông Kiều hò hét, gây huyên náo.

Theo linh mục Đặng Hữu Nam thuộc giáo phận Vinh, Nghệ An, Hội Cờ đỏ ra đời hồi tháng 5 năm nay sau khi giáo dân tổ chức nhiều cuộc biểu tình và khiếu kiện hãng Formosa của Đài Loan gây thảm họa ô nhiễm biển hồi cuối mùa xuân năm 2016.

Vị linh mục nói Hội Cờ đỏ bao gồm các thành viên của các hội được chính quyền công nhận lâu nay như hội cựu chiến binh, đoàn thanh niên, hội phụ nữ, v.v...

Ông chỉ ra bản chất của hội này: "Tôn chỉ mục đích là đàn áp các giáo dân biểu tình, khiếu kiện Formosa, và 'diệt giặc đạo'. Trong đó, họ có đề tên một số vị chức sắc, chỉ đích danh, đó là giám mục Phaolô Nguyễn Thái Hợp, giám mục giáo phận Vinh; linh mục Đặng Hữu Nam, linh mục Nguyễn Đình Thục và mới đây họ thêm linh mục Nguyễn Ngọc Ngự".

Các nhân chứng tại giáo xứ Đông Kiều và linh mục Nam cho VOA biết rằng Hội Cờ đỏ ngày 30-10 đã ném gạch đá vào nhà cũng như vào một số người dân ở trong giáo xứ, và những hành vi này đã được giáo dân chụp ảnh và ghi hình.

Ngoài ra, phía giáo xứ còn có những bằng chứng về việc người của hội xâm nhập tư gia bất hợp pháp,

phá hoại tài sản hay đánh đập giáo dân, theo vị linh mục.

Dù cũng biết về những sự việc như vậy, nhà chức trách địa phương không có bất cứ động thái gì, linh mục Nam cáo buộc. Ông cho biết thêm: "Những lúc Hội Cờ đỏ này đi phá làng phá xóm như thế đều có sự hiện diện của lực lượng chức năng, có cả cả công an mặc sắc phục đi theo. Ở Song Ngọc cũng như ở Đông Kiều cũng như vậy. Ngày hôm qua 29 và ngày hôm nay ở Đông Kiều, chúng ta thấy vẫn có bóng dáng của lực lượng chức năng. Nhưng có lẽ những người mang sắc phục của lực lượng chức năng đó đi để bảo vệ, hay là đi để minh chứng rằng họ đang bảo kê cho hội đó, chứ không phải đi để dẹp trật tự. Còn các lời phản đối hay tuyên bố của chúng tôi, nhà cầm quyền cứ để vào im lặng và không trả lời".

VOA cố gắng liên lạc chính quyền địa phương để làm rõ các cáo buộc, nhưng không nhận được hồi đáp.

Một bản tin của BBC dẫn lời chủ tịch UBND xã Sơn Hải, nơi xảy ra vụ việc, cho biết hôm 30/10 rằng Hội Cờ đỏ là một "tổ chức tự phát". Vị chủ tịch không xác nhận việc hội này có được cấp phép để làm lễ gặp gỡ 3 miền trên địa bàn xã hay không.

Các giáo dân hiện đang "hoang mang tột độ", theo mô tả của linh mục Đặng Hữu Nam, trước tình trạng Hội Cờ đỏ đe dọa và khủng bố họ bằng nhiều hình thức.

Trong hoàn cảnh như vậy, một mặt các linh mục và giáo dân kêu gọi, nhắc nhở lẫn nhau "kiềm chế, ôn hòa, yêu thương và tha thứ", song mặt khác, linh mục Nam nói những người thuộc các giáo xứ hoàn toàn có quyền tự vệ đến mức cao nhất theo luật pháp và Kinh Thánh:

"Chúng tôi cũng nói 'con giun giày lăm thì nó cũng quăn'. Luật hình sự của Việt Nam tôn trọng quyền tự vệ chính đáng. Luật của quốc tế cũng như công ước quốc tế cũng bảo vệ điều đó cho con người. Luật đạo cũng có những điều khoản, nếu hỏi rằng là có khi nào giết người mà không vi phạm luật không, thưa rằng có 3 hình thức mà người có đạo giết người không mắc tội. Thứ nhất, khi cầm súng chiến đấu bảo vệ đất nước. Thứ hai, khi thi hành phán quyết công minh của một tòa án mà phán xử một người có tội. Thứ ba là khi phải chống lại kẻ toan giết ta mà ta không có cách nào khác".

Những diễn biến mới nhất trong hai ngày gần đây làm nổi lên chất vấn từ nhiều người, thể hiện trên mạng xã hội, về tính công bằng của chính quyền Việt Nam đối với việc lập hội.

Nhiều ý kiến chỉ ra rằng trong khi Hội Cờ đỏ ra đời và hoạt động mạnh, việc lập hội của các thành phần khác trong xã hội, nhất là của một số tôn giáo gặp nhiều khó khăn.

Linh mục Đặng Hữu Nam thậm chí bày tỏ với VOA rằng những người có đạo bị xem là "công dân hạng hai" khi sống trong đất nước Việt Nam nằm dưới sự lãnh đạo của một đảng cộng sản duy nhất.

Báo cáo tự do tôn giáo của Bộ Ngoại giao Mỹ hồi tháng 8 năm nay có đoạn nói chính quyền Việt Nam tiếp tục hạn chế hoạt động của các nhóm tôn giáo không được công nhận, và các lãnh đạo tôn giáo, đặc biệt là các nhóm không đăng ký và những người từ các dân tộc thiểu số, vẫn bị chính quyền sách nhiễu bằng nhiều hình thức khác nhau, kể cả tấn công hành hung, tạm giam ngắn hạn, truy tố và hạn chế đi lại.

Bộ Ngoại giao Việt Nam đã đáp trả rằng báo cáo của Mỹ "trích dẫn thông tin sai lệch" cũng như có những "bình luận không khách quan".

HAI LINH MỤC ĐI LÀM VIỆC VỚI **XÃ BỊ ĐE DỌA** **RFA, 2017-10-30**

Hai linh mục thuộc giáo phận Vinh gồm linh mục Đa Minh Phạm Xuân Kế, quản hạt Đông Tháp và Giuse Nguyễn Ngọc Ngự- quản xứ Đông Kiều vào ngày 30 tháng 10 đã bị khoảng 300 người bao vây, đe dọa sau khi có cuộc làm việc với cơ quan chức năng tại trụ sở Ủy ban Nhân dân xã Diễn Mỹ. Nhóm người đe dọa hai vị linh mục được cho biết tự xưng là 'Hội Cờ Đỏ'.

Linh mục Đa Minh Phạm Xuân Kế, quản hạt Đông Tháp, vào lúc 6 giờ chiều ngày 30 tháng 10 nói với Đài Á Châu Tự Do :

"Chúng tôi đến làm việc nhằm giải quyết ổn thỏa mọi việc nhưng các ông lại cho dân đến, bố trí dân dựng. Các ông lại nói là dân tự phát. Không thể có chuyện một cuộc làm việc giữa các người lớn với nhau mà lại để dân tự phát được. Đến 4 giờ Công an tỉnh mới cho Cha Ngự vào trong xe. Sau đó tôi và cha Ngự cùng cha Thanh đi xe về nhưng giáo dân Đông Tháp chặn đường đi vì có tin người ta chuẩn bị dao, kiếm và thậm chí thả dây điện trần xuống đường. Thế nhưng sau đó chúng tôi đi và đến nay cha Ngự cũng về dưới đó bình an rồi."

Theo những tin tức ghi nhận được

DO SỰ ĐÀO TẠO CỦA CS ở VN một số người đã trở nên mất tính người —Nhà Giáo Miền Nam 15-10-2017—

từ các trang mạng xã hội thì trong khoảng thời gian một tháng trở lại đây có xuất hiện những nhóm người mệnh danh là Hội Cờ Đỏ, tổ chức những buổi tập hợp có mang nhiều cờ đỏ sao vàng, cờ đỏ búa liềm, mặc quần áo màu đỏ. Những nhóm người này dùng mạng xã hội để công kích các giáo xứ và giáo dân Công giáo.

Trên tài khoản Facebook của một người tên là Trần Nhật Quang, người ta thấy nhiều hình ảnh, video của các buổi tụ tập của Hội Cờ Đỏ. Ông Quang được nói là đã dùng những từ ngữ như là phản động, quạ đen để gọi các linh mục.

Hiện truyền thông nhà nước Việt Nam, cũng như giới chức địa phương các nơi có xảy ra hiện tượng này, chưa có lên tiếng chính thức gì về việc vừa nêu.

TBT Nguyễn Phú Trọng thăm Quân khu 4

Trong khi tại địa bàn tỉnh Nghệ An diễn ra những cuộc tụ tập của nhóm mệnh danh 'Hội Cờ đỏ' như vừa nêu, ông Tổng Bí thư đảng cộng sản Việt Nam Nguyễn Phú Trọng đến thăm và làm việc với Bộ Tư lệnh Quân khu 4, trong khuôn khổ chuyến công tác tại tỉnh Nghệ An kéo dài 3 ngày từ ngày 28 đến ngày 30/10.

Truyền thông trong nước cho biết, tại buổi gặp mặt ông Ng. Phú Trọng khẳng định rằng kể từ sau Đại hội XII của Đảng, đất nước tiếp tục phát triển bền vững và chưa bao giờ có được cơ đồ như hiện nay. Ông cho biết năm nay kinh tế VN dự đoán sẽ đáp ứng được 13/13 chỉ tiêu đề ra, kể cả những chỉ tiêu khó mà trước đây chưa từng đạt được. Tuy nhiên, ông Tổng Bí thư cũng căn dặn rằng không vì thành tích như vậy mà chủ quan.

Ông Trọng nói rằng nhiệm vụ hàng đầu của quân khu 4 là xây dựng lực lượng tuyệt đối tin tưởng vào Trung ương, tuyệt đối trung thành với Đảng và tránh tự diễn biến tự chuyển hóa. Ông nhấn mạnh là không chỉ riêng quân khu 4 mà toàn bộ ngành quân đội phải một lòng theo Đảng. Ông Trọng cũng có lời khen cho Quân khu 4 vì đã đấu tranh làm thất bại âm mưu lật đổ và phi chính trị hóa quân đội của các thế lực thù địch. Ngoài ra còn tăng cường mối quan hệ hữu nghị với các dân tộc Lào.

Buổi làm việc có sự góp mặt của ông Nguyễn Văn Bình, Trưởng Ban Kinh tế Trung ương, ông Nguyễn Văn Nên, Chánh Văn phòng Trung ương Đảng, ông Phan Đình Trạc, Trưởng ban Nội chính Trung ương, thượng tướng Phan Văn Giang, Thứ trưởng Bộ Quốc phòng, cùng các lãnh đạo tỉnh Nghệ An,...

Nước VN chúng ta là một nước có 4000 năm văn hiến, với một nền nhân bản cao, một nền giáo dục dựa trên đạo đức và tình người. Vốn dân tộc VN sống với nhau có tình, có nghĩa, biết tôn trọng người trên, thương yêu nhường nhịn kẻ dưới, mọi người giữ sự hòa thuận, giúp đỡ tương trợ nhau theo truyền thống “chị ngã em nâng”, “anh em như thể tay chân”, “lá lành đùm lá rách” v.v..., trong cách cư xử lấy tình người làm nền tảng. Khi xã hội gặp cạnh tranh nhiều nhưng, thì những người có điều kiện, có sức mạnh thường ra tay cứu khổ cứu nạn, bảo vệ người thân cô thế yếu, trong sạch sử cũng như trong đời sống xã hội thường ngày. Ai thấy người sa cơ thất thế mà không ra tay cứu giúp thì đã là kẻ bất nhân, chứ chưa nói đến kẻ hành ác. Trong học đường thì “tôn sư trọng đạo”, trong gia đình thì hiếu kính thương yêu, giữa vợ chồng thì thủy chung tôn trọng, giữa anh em, bằng hữu thì hiền hòa, thân thiện, chí tình. Đặc biệt với Trời, với các đấng thần linh thì tôn kính, kiêng dè, tuyệt đối không ai dám xúc phạm, chỉ trích, nhất là không hề dám bôi bác khinh thị, dù đối với các đấng thiêng liêng không phải tôn giáo của mình. Những kẻ nào cả gan dám xúc phạm, bị báng Thán Thánh liền bị coi là loài súc sinh vô nghĩa, bị gia đình họ hàng từ bỏ, xã hội tránh xa. Họ thường nói rằng “Đền Trời Phạt Thánh Thần mà nó còn dám xúc phạm, thì nó còn coi ai ra gì”! Mọi người đều nghĩ loại người đó mà nêu gài gài chỉ sinh họa, vì trời không dung, đất không tha những thứ vô đạo đó. Trong dòng họ nhà tôi, có một ông chỉ vì say rượu mà xúc phạm đến bàn thờ, liền bị thân nhân và mọi người xa lánh, khiến phải về một vùng quê xa xôi ẩn lánh sống một mình! Đó là căn bản của đạo đức, của văn hóa VN từ ngàn xưa để lại, tất cả được gọi là **luân thường đạo lý**.

Nhưng than ôi! Từ khi chủ

thuyết CS xâm nhập vào VN, thì tất cả căn cơ nề nếp cao quý cũ của dân tộc chúng ta đã bị cái chủ nghĩa vô thần bất nhân này nó phá vỡ, đến độ giờ đây đất nước ta tan tành, đạo đức văn hóa bị suy đồi cùng cực: chúng ta đang sống trong một xã hội đồi trụy, bất nhân, vô đạo (chưa nói đến khía cạnh kinh tế, chính trị...), khiến nhiều người VN chúng ta bây giờ trở thành **vô văn hoá giáo dục, mất tính người** do sự đào tạo của chủ thuyết vô thần CS!

Trong chế độ CS, chúng ta không thể gọi là “nền giáo dục”, vì **giáo dục** có nghĩa là dạy dỗ, bồi cho con người trở nên tốt lành, văn minh hơn, sống có đạo đức văn hóa, có đầy tình người, còn CS nếu nói đúng ra là nó chủ trương **phản giáo dục, phá giáo dục**, đi ngược với giáo dục, tạo ra những con người phi nhân tính, phi đạo đức, vì nếu có tâm hồn chân chính đạo đức thì không ai dám làm điều gian và ác như CS! Ngày xưa thay vì “kính già yêu trẻ”, thì ngày nay người ta “đánh già, giết trẻ”! Ngoài đường phố người già bị đâm tre xúc phạm, hành hung, con nít bị bắt cóc lấy nội tạng! Người ta thoải mái xúc phạm đến các Đấng Thiêng Liêng, Trời Phật, thánh thần, cả trong lời nói lẫn chữ viết: “Thằng trời hãy tránh một bên, để cho bác đảng (CS) đứng lên làm trời”! Sự xúc phạm Tôn giáo điển hình nhất là màn trình diễn mới đây vào ngày 8-10-2017 ở một tụ điểm ăn chơi trác táng của những kẻ dư tiền rồi giờ, mang tên là quán FAME ở Hà Nội, chủ quán nghe nói là một công an cấp cao, đã tổ chức một màn trình diễn sexy của các nam nữ mà cô đang điếm, ăn mặc hở hang mà dám mang hình Thánh Giá và chuỗi hạt Mân Côi, là những biểu tượng vô cùng thiêng liêng tôn kính của đạo Công Giáo, trên những thân hình tục tĩu bẩn thỉu để nhảy múa, đã gây nên những trận sóng dư luận phản đối dữ dội cả ở trong và ngoài nước. Chính giám đốc sở văn hóa thể thao Hà Nội là Tô Văn Động đã xác nhận với báo chí là

màn diễn này có xin phép và được cái sở “vô văn hóa” này cho phép, vào dịp bế mạc đại hội 6 của đảng CS VN, có lẽ là để mừng đảng quý sư?

Chúng ta thấy gì qua màn diễn xác xược và tội lỗi đó? Trước nhất, những nam nữ diễn viên này, không thể dung từ ngữ gì để diễn tả chính xác hơn là bọn vô giáo dục, mất lương tri; vì nếu được giáo dục và có lương tri thì bọn chúng không thể, không dám đeo trên thân hình trần trụi dơ bẩn của chúng hình Thánh Giá, là biểu tượng vô cùng thiêng liêng cao quý của đạo Công Giáo, về ơn Cứu Chuộc của Thiên Chúa. Ngài đã chết treo trên Thánh Giá để cứu lấy muôn người phạm nhân; hay Chuối Mân Côi là lời kêu gọi nhân loại ăn năn sám hối để được Thiên Chúa thứ tha những lỗi lầm mà nhân loại đã làm, để được ơn cứu rỗi. Nếu những kẻ diễn trò khốn nạn này mà có được một chút giáo dục, hoặc có một chút lương tâm, chút văn hóa, thì bố bảo chúng cũng không dám đeo trên mình những biểu tượng bất khả xúc phạm, bất khả bôi bác đó mà làm các trò hề lộ bịch để kiếm miếng ăn, dù có chết đói. Cũng không cha mẹ nào, gia đình nào mà dám cho con cái họ làm điều tội lỗi đó, e sẽ bị hậu quả khôn lường bởi Đảng Thiêng Liêng, dù họ có tôn thờ hay không. Mọi người chung quanh, bà con họ hàng của những gia đình có con cái làm trò vô giáo dục đó sẽ nhìn và nghĩ thế nào về những kẻ khốn kiếp ấy và những kẻ sinh ra chúng mà không biết dạy dỗ chúng thành người, để chúng thành lũ yêu ma quỷ quái?

Hãy trở lại với những đối tượng quái thai này, mà hình ảnh của chúng đang ngập tràn trên những trang mạng xã hội, với không biết bao nhiêu là lời chỉ trích, chửi bới, hỏi chúng nhận được bao nhiêu tiền cho một việc làm điên rồ đó thì mới cân xứng với những lời chỉ trích nặng nề mà chúng đang phải hứng chịu? Và cha mẹ, ông ba, cô bác anh chị em của chúng sẽ thấy nhục nhã thế nào khi có những cháu con là thành phần vô đạo, vô giáo dục như thế? Chúng ta hãy nhìn sâu để

thấy rõ: bọn vô đạo, mất nhân tính đó, chính là sản phẩm đào tạo phản văn hóa và vô thần của CS mà có. Rồi với những con người đó, chúng lại sản sinh ra những đứa con, đứa cháu trong cái lò vô giáo dục của chúng, thì tương lai đất nước ta sẽ ra sao? Như thế sẽ thấy chế độ CS đã phá nát truyền thống văn hóa giáo dục và đạo đức của VN như thế nào!

Chắc chắn một điều, những thanh niên nam nữ tham gia màn diễn mất dạy đó, nếu không có kẻ cầm đầu, thì liệu chúng có tự bày trò yêu quý đó được không? Hẳn là không! Vậy phải có kẻ chủ mưu đạo diễn, là chủ quán và những kẻ có quyền. Những chủ quán đó, nếu muốn yên ổn để làm ăn sinh sống, họ cũng không dám làm trò vô đạo xúc phạm đến các Đảng thiêng liêng, các Tôn Giáo như vậy, vì họ không ngu dại đâm đầu vào lửa, mà phải do những tên có âm mưu phá đạo, những kẻ vô thần, cụ thể là bọn lãnh đạo CS có quyền lực và có ý đồ xúc phạm tôn giáo rõ rệt! Cứ lần theo lời nói của tên Tô Văn Động nói trên, thì màn diễn này đã được cấp phép của cái gọi là sở văn hóa mà vô văn hóa tại Hà Nội. Như vậy đã quá rõ: đứng sau màn diễn này là bọn lãnh đạo ở Hà Nội, chưa rõ cấp cao đến mức nào, nhưng đây hẳn có mục đích chính trị rõ rệt: chúng muốn gây sự với người Công Giáo, gây sự với Tôn Giáo! Cây muốn

lặng mà gió chẳng đứng, gần đây bọn lãnh đạo CS VN đã có nhiều trò kích động xúc phạm nặng nề đến tôn giáo nói chung, và Công Giáo nói riêng: hết phá chùa Liên Trì ở Sài Gòn, đến đập phá Thánh Giá và trấn áp, gây thương tích nặng nề cho các tu sĩ của tu viện Thiên An ở Huế, rồi đưa côn đồ mang súng đạn, vũ khí đến xâm phạm giáo xứ Thọ Hòa ở Đồng Nai, toan hành hung cha xứ, bây giờ lại làm tay sai cho quỷ Satan xúc phạm Thánh Giá Chúa! Bọn này quả là công cụ của quỷ sứ, vì phạm quyền tự do tín ngưỡng đã đành, lại còn cả gan xúc phạm cả Đảng Tối Cao, liệu chúng bay có đủ sức chịu những sự trừng phạt nặng nề từ Thiên Chúa không ha bọn quỷ đó? Thật khốn cho chúng bay, những kẻ bán linh hồn cho quỷ dữ, phá nát nền văn hóa đạo đức của dân tộc VN, bán cả Tổ Quốc thiêng liêng của dân Việt, lại còn dám xúc phạm đến Thiên Chúa! Bọn bay hãy đợi chờ những hình phạt đích đáng đến với bay và con cháu bay không còn xa nữa! CS rất đáng bị trừng phạt nặng nề, vì chúng biết rất rõ việc chúng làm!

Cúi xin Thượng Đế nhân từ sớm đưa bọn quỷ đó về hỏa ngục, để cứu giúp con dân Việt là những nạn nhân của CS, để chúng con được sống xứng đáng là những tạo vật quý giá của Người đã tạo dựng nên mang nhân phẩm làm người!

danlambaovn.blogspot.com

KHI TÀ ÁC CHIẾN THẮNG 100 năm Cách Mạng Tháng Mười NgaDr. Samuel Gregg 27-10-2017.....

Cuộc cướp chính quyền của Bolshevik vào năm 1917 nên là một dịp để hiểu rõ bản chất phi đạo đức và giả dối của chủ nghĩa Mác.

Một trăm năm trước đây vào ngày 25 tháng 10, một phong trào chính trị Marxist do một nhà hoạt động chính trị trí thức tên là Vladimir Lenin đã tiến hành cuộc đảo chánh thành công chống lại Chính phủ lâm thời yếu ớt của nước Nga. Hầu hết mọi người tin rằng Bolsheviks sẽ bị lật đổ một cách nhanh chóng. Dường như không ai nhận ra rằng nó đánh dấu sự khởi đầu của một trong những chế độ tàn ác nhất trên thế giới, một hệ thống tồn tại cho đến khi Liên Xô sụp đổ vào năm 1991.

Những tác động của cái được gọi là cuộc Cách mạng Tháng 10 đã không thực sự được nhận biết vào thời điểm đó. Một phần vì, như nhà sử học Richard Pipes đã viết trong thiên sử thi Cuộc Cách Mạng Nga (1990), "phương Tây coi Nga nằm ở ngoại vi của thế giới văn minh", là một đất nước nằm "giữa một cuộc thế chiến hủy hoại chưa từng thấy". Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, các bậc thầy cộng sản mới của Nga đã chỉ cho thấy họ sẽ duy trì và mở rộng quy tắc của chủ nghĩa này như thế nào khi họ tìm cách thực hiện giấc mơ Marxist.

Một hệ phái phi đạo đức

Sự lật đổ Chính phủ lâm thời của Nga bởi Lenin và cách mạng Bolsheviks hóa ra là một động thái đầy sập tất cả các lá bài của nhà cái. Trái ngược với các thần thoại sau này của Cộng sản, Cung điện Mùa đông ở St Petersburg đã không bao giờ bị tấn công. Sau vài chống cự yếu ớt, nó đã bị tràn ngập bởi đám quỳ hồi của và cướp bóc. Nhưng Moscow lại là chuyện khác. Cuộc xáp chiến từng nhà khốc liệt đã kéo dài đến ngày 2 tháng Mười Một.

Trong tường thuật của ông về cuộc đảo chính Bolshevik, Pipes chỉ ra rằng hầu hết mọi người không quan tâm đến những gì đang xảy ra. Đây là kết quả do Lenin và đồng nghiệp của ông, Leon Trotsky, đã mô tả thành công cuộc đảo chính Bolshevik, như là sự tiếp quản của công nhân và quân đội Liên Xô: các tổ chức hoạt động như một loại chính phủ song song trong những tháng trước cuộc đảo chính.

Đó chẳng phải là lời gian dối đầu tiên được tuyên truyền bởi những người Bolshevik. Ngay từ đầu, chủ nghĩa Cộng sản đã kiên quyết, và các nhà theo chủ nghĩa Mác đã tin rằng cứu cánh luôn biện minh cho phương tiện. Bằng cách này, họ ngụ ý là họ không nhận thấy bất kỳ một hạn chế đạo đức nào khi nói đến việc thu tóm và sử dụng quyền lực để thực hiện mục tiêu của họ.

Chính Lenin đã minh họa cho điều này. Hành động của Lenin sẵn sàng dối trá, thả lỏng nạn trộm cắp hàng loạt và cho phép xử tử những người bị coi là một mối đe dọa đối với cuộc Cách mạng Bolshevik, chỉ khác với Stalin về quy mô. Giống như Stalin, Lenin, qua cách trình bày của sử gia Pipes, là "một người xa lạ với những day dứt đạo đức."

Nhưng từ đâu đã phát sinh ra nạn phi đạo đức căn bản? Lenin không phải là người độc ác. Ông không phải là loại quan chức mà bạn tìm thấy trong tất cả các hệ thống độc tài: những người thích thú việc tra tấn hoặc giết người hoặc giám sát các hoạt động như vậy. Lenin, như sử gia Pipes vẫn lập luận, chỉ đơn giản thờ ơ vô cảm với những đau khổ của người khác; sự vô tâm của ông đối với nỗi khốn khổ của tha nhân phản ánh niềm tin Cộng sản của ông.

Đây là một lý do tại sao tôi luôn coi những tuyên bố như là "Ngân là một người Cộng sản chân thành, nhưng cô ấy là một người tốt" thực sự là ngây thơ, ngu xuẩn và nguy hiểm - tương tự như gợi ý rằng "Trọng là một người phát-xít Đức

Quốc xã chân thành, nhưng ông ấy là một người tốt".

"Để trở thành một đảng viên Cộng sản thì phải chấp nhận nhân sinh quan về con người cũng giống như những kẻ phát-xít Đức Quốc xã đã được thuyết phục. Cụm từ "chủ nghĩa nhân bản của chủ nghĩa Mác-xít" (mà bạn vẫn nghe thấy trong các giảng đường ở Tây Âu và California hoặc các phái chính trị Cánh tả) là thực sự tự mâu thuẫn cũng giống như "chủ nghĩa nhân bản Đức Quốc xã" vậy.

Những người viết tiểu sử có cảm tình cũng như ác cảm với Lenin đều đồng ý rằng sự chấp nhận chủ thuyết Marx của ông liên quan đến sự toàn tâm chấp nhận sự kết hợp của chủ nghĩa duy vật và quan điểm biện chứng lịch sử của chủ thuyết Marx. Sự kết hợp của những ý tưởng này dẫn đến những kết luận rõ ràng và náo loạn.

Thứ nhất, một nhà triết học duy vật thực sự không nghĩ rằng có điều gì đặc biệt về con người. Các biểu thức như "nhân phẩm", "quyền", "trách nhiệm", v.v... là các cấu trúc trống rỗng trong thế giới vật chất. Thay vào đó mọi con người chỉ là "vật chất". Như vậy, giống như bất kỳ đối tượng vật chất khác, chúng có thể được định hình và xử lý tùy thích theo ý định của những người khác. Và cách duy nhất để xác định ai sẽ là người nắn đúc và tận diệt trong thế giới này là tác nhân thu tóm được quyền lực để làm điều đó và là tác nhân ít cân nhắc đắn đo nhất để sử dụng nó. Sự song song giữa những ý nghĩa của chủ nghĩa triết học duy vật trong Chủ nghĩa Cộng sản và sự tôn vinh hư vô của chế độ Quốc xã trong quyền lực của những người Quốc xã, thật là rõ ràng.

Vậy quan điểm của Mác xít về lịch sử nập vào đâu ở đây? Tư duy Cộng sản chính thống cho rằng lịch sử là do những thay đổi trong phương tiện sản xuất và quyền sở hữu của nó. Vào một thời điểm nào đó, chúng ta sẽ đi đến cuối cùng của lịch sử: thiên đường không tưởng của cộng sản sẽ xuất hiện sau khi giai cấp vô sản đạt được sự thống trị và xóa bỏ tài sản cá nhân, tiền bạc, sự phân biệt đẳng cấp, và nhà nước (vâng, có cả chiều kích vô chính phủ trong Chủ nghĩa cộng sản).

Khó khăn mà người dân trải nghiệm trong một chặng đường của quá trình này thì được diễn giải chính xác như thế này: Con người chỉ là vật chất qua đó lịch sử hoạt động.

Đó là lý do tại sao Lenin không hề do dự, ví dụ, như bởi nỗi khốn cùng của những người nông dân bị ảnh

hưởng bởi nạn đói xảy ra vào những năm 1890 ở vùng Volga, nơi gia đình ông ta sống. Lenin phản đối việc giúp đỡ những nông dân nghèo đói vì ông nghĩ rằng sự trợ giúp như vậy sẽ cản trở phong trào của họ tới thành phố để tìm kiếm lương thực và việc làm. Bất cứ thứ gì thúc đẩy sự hấp thụ của họ vào giai cấp vô sản đô thị - vốn là động cơ của cuộc cách mạng tất yếu - thì được hoan nghênh - thậm chí ngay cả nạn đói. Lenin rút cuộc chỉ thêm vào đó một niềm tin, rằng một đội tiên phong dẫn dắt bởi những người như ông có thể đẩy nhanh điều tất yếu, nếu có đủ điều kiện nổi lên.

Theo nghĩa này, những diễn tiến tiếp theo dưới chế độ Cộng sản: Khủng bố đỏ Lenin; Các vụ thanh trừng tàn bạo của Stalin; hàng triệu người bị tàn sát trong Cách mạng Văn hóa Mao; sự diệt chủng do Khmer Đỏ tạo ra ở Campuchia; Các trại tập trung của Castro và các đội xử bắn do chủ tịch cánh tả hiện đại người Argentina tên là Che Guevara đứng đầu, v.v..., không phải là những sai lệch. Chúng đã tuân chày một cách hợp lý từ sự hội nhập của Chủ nghĩa Cộng sản vào chủ nghĩa triết học duy vật, quan điểm biện chứng lịch sử và niềm tin chắc chắn của Lenin, rằng đảng có thể đẩy nhanh điều tất yếu. Lenin chỉ thoải mái hơn và sẵn sàng chấp nhận mình trong quỹ đạo này hơn là một số nhà Marxist khác.

Một tôn giáo giả tạo

Trong việc bác bỏ đạo đức và sẵn sàng làm chuyện tà ác - vô văn vô số điều ác - để đạt được những mục tiêu mong muốn, tính cách tội phạm và khủng bố của chủ nghĩa Mác đã bị phơi trần. Bản thân Lenin đã quen thuộc với sự thiếu vắng các hạn chế của Karl Marx trong lĩnh vực này. Như Marx đã viết trong Neue Rheinische Zeitung tháng 5 năm 1849: "Khi đến lượt chúng ta, chúng ta sẽ không phải bào chữa cho sự khủng bố."

Tuy nhiên, trong tất cả chủ nghĩa duy vật căn bản của nó, chủ nghĩa Mác đã được Lenin và các nhà lãnh đạo Bolshevik khác tại Nga tiếp nhận, còn đi xa hơn thế nữa. Nó trở nên một loại tôn giáo: thực thể, một niềm tin triệt để không khoan nhượng đối với bất cứ ai không đồng quan điểm.

Cái nhìn sâu sắc này được giải thích rõ ràng trong thông điệp thứ hai, Spe Salvi của Đức GH Bênêđictô XVI. Tông huấn này đã được xuất bản vào tháng 11 năm 2007, gần 90 năm sau ngày Bolsheviks nắm trọn quyền hành năm 1917. Thời điểm đó, tôi cho rằng, không phải là một trùng

hợp ngẫu nhiên.

Như tiêu đề của thông điệp cho thấy, nó tập trung vào ý niệm hy vọng trong Kitô giáo. Ở một mức độ nào đó, điều này liên quan đến sự phân biệt về cách hiểu biết về ý niệm hy vọng trong Kitô giáo và cách hiểu của những người khác.

Theo Đức Thánh cha Benedict XVI, Marx đoạt lấy chân trời hy vọng được đưa ra bởi viễn cảnh về cuộc sống vĩnh cửu với Thiên Chúa, và biến nó thành một lý thuyết cứu rỗi thế giới về chính trị và kinh tế. Marx sau đó đã giao cho chính mình, theo lời của Benedict, "cái nhiệm vụ khởi động điều mới mẻ này, và như ông nghĩ, để bước vào lịch sử hướng tới sự cứu rỗi." Benedict viết: có một đường thẳng nối liền giữa sự phát triển của tôn giáo thế tục này và Cách mạng Tháng mười 1917. "Cuộc cách mạng thực sự đã được diễn tiến", Đức Giáo hoàng nhận xét, "theo cách triệt để nhất ở Nga."

Để làm điều này, chúng ta có thể thêm vào các lĩnh vực khác trong đó chủ nghĩa Marxism bắt chước Kitô giáo. Chế độ cộng sản có sách thiêng liêng như Das Capital, và các nhà tiên tri như Marx và Engels. Họ sở hữu tổ chức giáo hội riêng của họ (đảng Cộng sản) với các giáo sĩ có phẩm trật riêng (đảng viên, Ủy ban Trung ương, Bộ Chính trị, Tổng bí thư), các nhà thần học (các nhà lý thuyết Mác), các thánh (như Che Guevarra) và các học thuyết riêng của họ mà đảng viên không thể đi lạc mà không đánh rơi tính chính thống của họ. Các hệ thống cộng sản thậm chí đã có phiên bản riêng của họ về thời cánh chung: Thành Jerusalem mới của Chủ nghĩa Cộng sản. Bạn càng nhìn, thì sự giống nhau với Kitô giáo càng rõ ràng hơn.

Nhưng, theo nhận định của GH Benedict, có hai lỗ hổng chết người trong tất cả những điều này. Thứ nhất là sự hiểu lầm của Marx về cách chuyển tiếp từ những gì được cho là một nhà nước trung gian - chế độ độc tài của giai cấp vô sản - sang chủ nghĩa cộng sản. "Lenin," Benedict nói, "phải đã nhận ra rằng các luận văn của ông thầy Marx đã không cho hướng dẫn cách làm thế nào để tiến hành" (SS 21). Điều đó mở ra cánh cửa cho thời trung gian trở nên vĩnh viễn: tức là, khủng bố và tội phạm có hệ thống cứ kéo dài.

Một cách cơ bản hơn, Benedict nói rằng gót chân Achilles - điểm yếu của chủ nghĩa Marx lại hóa ra là niềm tin cốt lõi của nó. Vì nếu bạn là một nhà triết học duy vật thực sự, bạn không thể tin tưởng vào ý chí tự do

hay sự lựa chọn tự do. Tại sao? Bởi vì đây là những đặc tính phi vật chất rõ rệt của con người. Bạn không thể sờ chạm vào ý chí tự do. Tuy nhiên, chúng ta biết rằng nó tồn tại bất cứ khi nào chúng ta thực hiện sự lựa chọn tự do cho một điều này thay vì điều khác.

Do đó, nhờ chủ nghĩa triết học duy vật của mình, Marx và tất cả những người theo ông, trong quá khứ và cả hiện tại đã đánh mất cái tầm nhìn của một điều gì đó. "Ông đã quên", Benedict viết, "con người và ông quên mất sự tự do của con người. "Vì thế, Marx cũng" quên rằng tự do luôn luôn hàm chứa tự do cho cái ác" (SS 21).

Quan điểm của Benedict là khả năng sai lầm và tội lỗi của con người là một phần của cái giá gắn liền với quyền tự do lựa chọn giữa thiện và ác. Điều này không chỉ có nghĩa là không có thiên đàng hạ giới. Nó cũng còn có nghĩa là tranh đấu để tạo ra một thế giới hoàn hảo trên đời của chủ nghĩa Marx và những người đồng hành với nó, luôn dẫn đến sự hủy diệt.

Khủng bố, khủng bố, và càng nhiều khủng bố

Chẳng bao lâu sau cuộc cướp chính quyền của Lenin vào năm 1917, thế giới đã chứng kiến chết chóc và sự tàn phá khốc liệt. Tuy các phần tử Bolsheviks không phải là những người khởi xướng chủ nghĩa khủng bố của nhà nước, nhưng tầm mức khủng khiếp do Lenin và những người theo ông thực hiện đã vượt xa mức tàn bạo của chế độ độc tài Jacobin của Pháp, khi đã giết hàng ngàn "kẻ thù của Cách mạng Pháp" giữa năm 1793 và 1794.

Khủng Bố Đỏ không chỉ đơn thuần là kết quả của cuộc nội chiến nhấn chìm nước Nga sau cuộc Cách mạng Bolshevik. Chủ nghĩa khủng bố là vấn đề về chính sách của nhà nước do người Bolsheviks đặt đề. Như Trotsky (chính ông là người ủng hộ khủng bố hàng loạt đã tuyên bố rằng "kẻ thù của chúng ta sẽ phải đối mặt với án tử hình chứ không phải nhà tù"), sau này Lenin đã phản đối việc bãi bỏ án phạt tử hình và đã thành công. Lý luận của ông rất đơn giản: "Làm sao ta có thể thực hiện một cuộc cách mạng mà không có hành quyết?"

Trong cuộc họp nội các vào tháng 2 năm 1918, trong một buổi thảo luận về cách đối phó với "những người phản cách mạng", Lenin quay sang trao đổi với Isaac Steinberg, Chủ tịch Ủy ban Công lý Xã hội không thuộc cánh Bolshevik, và hỏi: "Ông có thực sự tin là chúng ta có thể chiến thắng

mà không có khủng bố cách mạng chăng? "

Khi cuộc tranh luận tiếp tục, sự nóng giận của Steinberg tăng lên do các đề xuất của Lenin nhằm thay thế những quy trình luật pháp với "lương tâm cách mạng". Cuối cùng Steinberg đã nổi nóng và thốt lên, "Vậy tại sao chúng ta lại phải phiền phức với cái Ủy ban Tư pháp? Hãy thẳng thắn gọi nó là Ủy ban Xóa bỏ Xã hội và dẹp nó đi!" Lenin đã phản ứng: "Rất đúng... chính xác là như thế... nhưng chúng ta không thể nói ra điều đó."

Ở đây chúng ta đối mặt với bản chất thực sự tàn ác của chủ nghĩa Mác được tháo xích bởi cuộc Cách mạng Bolshevik. Chủ nghĩa cộng sản cho phép và thậm chí còn tung hô việc đình chỉ và đàn áp các quy tắc mà nền đạo đức phổ thông tuyệt đối nghiêm cấm như lừa dối, trộm cắp, giết người hoặc ghen tị.

Một thế kỷ trước, những con người tin vào những điều đó đã cưỡng chiếm một đế chế đã gần ngã quỵ. Sự kiện này đánh dấu sự khởi đầu của những lựa chọn mà, theo Sách Đen của Chủ nghĩa Cộng sản (1997), đã dẫn đến cái chết của khoảng 85 đến 100 triệu con người trong thế kỷ 20. Chủ nghĩa phi đạo đức đã đem đến những biển máu, và đặc tính thực sự của chủ nghĩa Mác mà từ đó dòng thác phi đạo đức này tuôn chảy ra, là những gì chúng ta nên ghi nhớ trong dịp trăm năm Cách mạng tháng Mười.

Đôi khi, hóa ra, tà ác đã thắng.

Phạm Hương Sơn diễn dịch

<https://phongtraogiaodan.com/>

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san

có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

238293869580176/?ref=hl

100 NĂM CÁCH MẠNG NGA: đảng viên Cộng sản cũng xấu chẳng khác gì đảng viên Quốc xãJørn Mikkelsen 18-10-2017.....

Tại sao người ta lại nói “tân quốc xã” và “cực cộng sản”?

Sự kiện đập ngay vào mắt: khi một người nào đó muốn đưa cả nhân loại tới thiên đường thì ước muốn này thường kết thúc bằng những phát súng bắn vào gáy và rất nhiều người chết trong các trại tập trung. Hai hệ tư tưởng toàn trị lớn trong thế kỷ XX, chủ nghĩa quốc xã và chủ nghĩa cộng sản, không hề tôn trọng lẫn nhau. Chủ nghĩa cộng sản giành được tự do trong cuộc Cách mạng Nga cách đây đúng 100 năm còn chủ nghĩa quốc xã, nguyên nhân của Thế chiến II đã làm rất nhiều người thiệt mạng và gây ra những tội ác khủng khiếp mà tôi không muốn nhắc tới.

Nhưng ngay từ đầu điểm xuất phát là một: cả Lenin lẫn Hitler đều mơ ước xây dựng xã hội tốt đẹp hơn –theo ý mình. Lenin muốn tiêu diệt các giai cấp còn Hitler muốn tiêu diệt các chủng tộc. Họ sẽ đưa nhân loại đến xã hội cộng sản lí tưởng và để chế quốc xã kéo dài hàng ngàn năm.

Nói đúng ra, nhân danh chủ nghĩa cộng sản, người ta đã giết nhiều người và phá hủy nhiều thứ hơn là nhân danh chủ nghĩa phát-xít: khoảng 100 triệu người là nạn nhân của chủ nghĩa cộng sản (tính cả số nạn nhân của cuộc “Cách mạng Văn hóa” của Mao), khoảng 50 triệu người là nạn nhân của Đức quốc xã (tính cả các nạn nhân của Thế chiến II). Tuy nhiên hiện nay, người ta coi chủ nghĩa quốc xã là cái ác tuyệt đối và không cần bàn cãi. Chủ nghĩa cộng sản cũng bị coi là xấu nhưng xấu một cách khác hay không xấu đến mức đó. Liệu Holocaust (diệt chủng người Do Thái – ND) có xấu hơn nạn đói do Stalin gây ra một cách tinh vi ở Ukraine? Đa số sẽ nói rằng việc tiêu diệt hàng loạt người Do Thái theo quy mô công nghiệp là cái ác vượt qua mọi giới hạn, không gì so sánh nổi. Tỉ lệ tù nhân “được phép” chết trong trại cải tạo có xấu hơn hay không? Cụ thể, người ta đã nói đến

chuyện này trong cuộc “tranh luận giữa các sử gia” được nhiều người ở Tây Đức quan tâm, do nhà sử học Ernst Nolte khởi xướng. Trong thời còn Liên Xô, thậm chí so sánh như thế cũng bị cấm. Hiện nay, mọi thứ đã khác.

Tất nhiên, có thể so sánh tội ác nhân danh hai “chủ nghĩa” mặc dù chẳng bao lâu sau sẽ thấy đây là công việc vô nghĩa, hay chí ít là công việc mà người ta khó có thể chịu đựng nổi.

Sự khác biệt cũng ảnh hưởng đến nhận thức của những người cộng sản và quốc xã trong những giai đoạn sau. Cho mãi đến thời gian gần đây, nhiều người vẫn tự hào nói về quá khứ cộng sản của mình mặc dù không ai yêu cầu họ làm như thế. Những người cực cộng sản được bao bọc bởi vòng hào quang lãng mạn cách mạng và đảng Cộng sản Đan Mạch đã hoạt động cho tới khi bức tường Berlin sụp đổ. Với những cực đảng viên quốc xã, mọi thứ đều khác: sau năm 1945, họ bị coi là căn bã của xã hội. “Người chống phát-xít” luôn luôn là danh hiệu đầy vinh dự. Ngược lại, khái niệm “chống cộng” có ý nghĩa tiêu cực suốt nhiều năm liền. Một số đảng viên quốc xã hiện nay được gọi là “tân quốc xã” trong khi những người cộng sản hiện nay lại được gọi là “cực cộng sản”. Trên thực tế, có một cái gì đó lớn hơn chứ không chỉ là khác biệt về ngôn từ.

Sự khác biệt về danh tiếng sau khi chết có liên quan lịch sử khác nhau của hai “chủ nghĩa” này. Quốc xã tan tành vì đầu hàng vô điều kiện vào năm 1945. Đức bị phá hủy hoàn toàn và bị Đồng minh chiếm đóng. Đồng minh phán quyết kết quả. Hồng quân đã tham gia việc đập tan đội quân của Hitler. Đây chính là sự khác biệt.

Ngược lại, Liên Xô chấm dứt sự tồn tại của mình một cách ôn hoà vào năm 1990. Không có phiên tòa tương tự như phiên tòa ở Nuremberg, xét xử chủ nghĩa quốc

xã, phơi bày tất cả mọi thứ và các nhà lãnh đạo quốc xã bị treo cổ. Ở Nga, không có các phiên tòa xét xử tội ác của chủ nghĩa cộng sản, ví dụ như phiên tòa ở Auschwitz – Tây Đức trong những năm 1960, khi người ta cho công chúng thấy những việc đã từng xảy ra. Nỗ lực duy nhất là cuốn Hắc thư về chủ nghĩa cộng sản, xuất bản cách đây 20 năm, nhưng đây là sáng kiến tư nhân, dành cho một số ít người và còn nhiều tranh cãi.

Cả hai “chủ nghĩa” đều đã bị vứt vào sọt rác của lịch sử. Một bị tất cả mọi người khinh bỉ, còn chủ nghĩa kia thì hầu như không. Nhưng với những người bị bắn vào gáy thì “chủ nghĩa” nào bóp cò cũng vậy mà thôi.

(Phạm Nguyên Trường dịch)
<http://www.boxitvn.net/bai/51141>

HAI CUỘC CÁCH MẠNG TẠI NGA NĂM 1917

Theo L'Obs, “cuộc lật đổ chính quyền» tháng 10/1917 của phe Bôn-sêvich (Bolshevik) đã được ca ngợi trong suốt thời Liên Xô như là «cuộc cách mạng vô sản quang vinh», trên thực tế là một cú đảo chính, dẫn đến sự ra đời của một trong những chế độ toàn trị lớn nhất của thế kỷ XX. Đúng một thế kỷ sau, «lịch sử» đang trở lại thách thức những thế lực đã nhấn chìm sự thật.

L'Obs nhấn mạnh là trong số «hai cuộc cách mạng» tại Nga năm 1917, thực ra «chỉ có cuộc cách mạng đầu tiên là xứng đáng với tên gọi». Tháng Hai năm 1917 (tức tháng 3, theo Tây lịch), dân chúng thủ đô Petrograd –kiệt sức vì đói, chiến tranh triền miên– đã liên tục biểu tình trên đường phố, buộc Sa hoàng thoái vị, nhờ hậu thuẫn của binh sĩ.

Cuộc nổi dậy lật đổ chế độ Nga hoàng xứng đáng được gọi là «cách mạng», bởi đây là một phong trào quần chúng mang lý tưởng tự do, bác ái. Cuộc Cách mạng tháng Hai đã mở ra một thời kỳ biến động chính trị lớn, sau hàng thế kỷ độc tài. Chính quyền lâm thời, do phe Xã Hội và những người theo quan điểm tự do lãnh đạo, đã ban hành nhiều chính sách được đánh giá là «tuyệt vời», như chấm dứt kiểm duyệt, tự do tôn giáo, phụ nữ có quyền bầu cử... Thế nhưng mặt trái của những thay đổi này là «bất ổn».

Theo RFI 07-10-2017

Sẽ vớt được hay cứ chìm xuống mãi

+++++Phạm Trần 19-10-2017+++++

Ngày 03 tháng 10 (2017) vừa qua, lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) đã quyết định sẽ công khai cho dân biết khối tài sản của cán bộ, đảng viên thuộc diện phải khai để gọi là “*đấu tranh ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái, “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” trong nội bộ*” nhằm cứu đảng khỏi tan và giữ được cầm quyền.

Quyết định số 99-QĐ/TW do ông Trần Quốc Vượng, Ủy viên Bộ Chính trị, Chủ nhiệm Ủy ban Kiểm tra Trung ương, Thành viên thường trực Ban Bí thư ký ban hành đã đề ra những “*Hướng dẫn khung để các cấp ủy, tổ chức đảng trực thuộc Trung ương tiếp tục phát huy vai trò của nhân dân*” trong công tác mới này.

Đây là việc làm chưa có tiền lệ vì kể từ khi có Nghị định “*Về minh bạch tài sản, thu nhập*” (78/2013/ NĐ-CP) của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ra ngày 17 tháng 07 năm 2013, hồ sơ khai báo tài sản chỉ phải “*nộp về cho đơn vị, bộ phận phụ trách công tác tổ chức, cán bộ.*”

Nghị định cũng chỉ dành đặc quyền cho “*người đứng đầu cơ quan, tổ chức, đơn vị quyết định công khai Bản kê khai tài sản, thu nhập của cán bộ, công chức, viên chức.*”

Nhưng công khai với ai ? Nghị định 78 quy định: “*Bằng một trong hai hình thức sau: Niêm yết tại trụ sở cơ quan, tổ chức, đơn vị hoặc công bố tại cuộc họp với phạm vi như quy định tại Điều 14 Nghị định này vào thời điểm sau tổng kết hàng năm.*”

Điều 14 cho phép chỉ phải “*báo cáo*” với 3 cấp : Trung ương, Địa phương và Doanh nghiệp (Nhà nước). Nghĩa là cho phép kê khai và người nghe cứ tự nhiên “*đóng cửa bảo nhau*” để dĩ hòa vi quý, không cho dân biết, không lợi dụng để nói xấu nhau hay tiết lộ ra bên ngoài để bảo vệ uy tín cho cơ quan, đơn vị và cho người khai để giữ tình đồng chí, đồng chí trong đơn vị.

Vì vậy từ xưa đến nay, mỗi khi nói đến kê khai tài sản của cán bộ, đảng viên là nhân dân lại được một trận cười mặt nghị bên bàn nhậu. Bởi vì đảng luôn lèo mép cho rằng tài sản cán bộ, đảng viên là “*vấn đề nhạy cảm*” nên việc khai báo lâu nay chỉ là chuyện hình thức, làm cho có lệ để báo cáo cho an toàn xa lộ.

Bằng chứng là không biết bao nhiêu cán bộ bậc trung lương chỉ dư ra chút đỉnh sau chi tiêu mà lấy đâu ra tiền xây nhà khang trang và còn tậu thêm căn thứ 2 cho thuê kiếm lời và

vẫn có tiền gửi con ra nước ngoài du học mỗi năm tốn vài chục ngàn dollars ? Ấy là chưa kể chuyện rất nhiều quan lớn còn có tiền nuôi bồ nhí, có dinh thự hoành tráng, xe ô tô, cơ sở thương mại và đất đai ở các khu vực giá vàng do người khác đứng tên dùm.

Có nhiều cán bộ cao cấp vẫn cứ ngênh ngang xiên xẹo nói với Thanh tra Chính phủ khi bị chất vấn rằng tài sản và tiền họ có là do “*nuôi lợn*” (heo). Chuyện quái gở này chỉ có trong xã hội Cộng sản Việt Nam mà ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng của đảng cầm quyền thì vẫn cứ sợ “*đập chuột vỡ bình*” thì có khôi hài không ?

Bằng chứng kê khai tài sản theo cách hiện nay đã bị chế riều “*chẳng để làm gì*”, như cách nói của Ông Nguyễn Đình Quyền, Phó chủ tịch thường trực Hội đồng khoa học của Ủy ban thường vụ Quốc hội (nhiệm kỳ 2017-2022). Sau đó báo Quân đội Nhân dân (QĐND) ngày 17-1-2017 đã phụ họa : “*Điều đáng nói là, dù cho nội dung này (Quyết định công khai 99-QĐ/TW) đã được đề cập trong nhiều văn bản và không ít nghị quyết của Trung ương, nhưng kết quả đạt được không như mong muốn. Ví như, cán bộ, đảng viên, công chức theo quy định hằng năm vẫn kê khai tài sản; vẫn đăng ký nội dung phần đấu, học tập, công tác; vẫn viết cam kết trong thực thi nhiệm vụ... nhưng ai biết, ai theo dõi, ai giám sát thì không rõ ràng, thiếu thực tế.*”

Báo này còn mỉa mai : “*Một số cán bộ khi kê khai tài sản, giá trị chưa bằng tài sản của một người nông dân ở vùng sâu, vùng xa; nhưng trên thực tế thì lại có biệt thự, xe hơi, con cái thì đi du học hết nước này đến nước khác. Rồi chuyện kiểm điểm chất lượng đảng viên, cán bộ hằng năm vẫn được cấp ủy, tổ chức đảng đánh giá là hoàn thành tốt, thậm chí là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, nhưng rồi bất ngờ lại bị truy tố vì tham ô, tham nhũng; vì lợi dụng chức vụ, quyền hạn để tư túi, vun vén cho cá nhân và gia đình...*”

Như vậy có phải đảng đã hết thời với tham nhũng rồi không, hay đảng chỉ biết nói nhiều làm ít hoặc chẳng làm gì hết nên nhân dân mới điều đứng, đất nước mới tan hoang như bây giờ ?

Vậy nguyên nhân của trì trệ từ đâu ? Báo QĐND trả lời: “*Tất cả những biểu hiện trên, suy cho đến*

cùng là thiếu tính minh bạch. Tư tưởng “đóng cửa bảo nhau” tồn tại trong một bộ phận cấp ủy, tổ chức đảng, nhất là người đứng đầu vô hình trung tạo điều kiện để cán bộ có “cơ hội” tham nhũng, tư túi, coi thường nhân dân, coi thường dư luận.”

Như vậy thì Ủy ban Kiểm tra Trung ương của đảng và Thanh tra Chính phủ đã làm gì mà những thói hư tật xấu này cứ tồn tại mãi ?

Chẳng nhẽ họ chỉ biết ngồi chơi xơi tiền dân quanh năm mà “*ngài*” Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng vẫn để yên để gãi ghe như ông từng than phiền năm 2013 ?

Ngôn ngang trăm mối

Đó là lý do tại sao ông Phạm Thế Duyệt, nguyên Ủy viên thường trực Bộ Chính trị, nguyên Chủ tịch Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam đã nói với Đài Tiếng nói Việt Nam (VOV, Voice of Viet Nam) ngày 05-05-2017: “*Sau nhiều năm đã triển khai thực hiện chưa tốt Nghị quyết Trung ương 6 lần 2 (khóa đảng VIII thời Lê Khả Phiêu năm 1999) nếu quyết tâm làm thì giờ khác nhiều rồi.*”

Đó là Nghị quyết về “*Xây dựng, chỉnh đốn Đảng*”, ra đời th. 2-1999.

Nhưng “*thiếu quyết tâm*” lại là chứng ung thư cha truyền con nối trong đảng trên các mặt phòng, chống tham nhũng; suy thoái đạo đức và tư tưởng của cán bộ đảng viên.

Sau Lê Khả Phiêu, người đã nhượng bộ một phần lãnh thổ Việt Nam, để mất ải Nam Quan và phần lớn quan trọng thác Bản Giốc cho Trung Cộng trong “*Hiệp ước Biên giới trên đất liền giữa Việt Nam- Trung Quốc*” ký ngày 30-12-1999, người dân Việt Nam lại phải trả giá cho 10 năm cầm quyền (hai khoá IX và X) bất lực, bẽ phái, tham nhũng và suy thoái đạo đức của cán bộ đảng viên và nhượng biển cho Tàu dưới thời Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh. Ông Mạnh cũng đã ký một lượt 2 Hiệp ước với Bắc Kinh, đó là “*Hiệp định Phân định Vịnh Bắc Bộ*” và “*Hiệp định hợp tác nghề cá ở Vịnh Bắc Bộ*”, ký ngày 25-12-2000.

Vì vậy, sau 2 năm nắm quyền khoá đảng XI, ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã phải triệu tập Hội nghị Trung ương 4 và ra Nghị quyết ngày 16-1-2012 gọi là “*Một số vấn đề cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay*”. Nhưng nội dung cũng không khác gì Nghị quyết 6 (lần 2) thời Phiêu.

Nhưng sau 5 năm khua chuông gõ mõ, ông Tổng Trọng lại cũng bẽ bàng như những người tiền nhiệm khác nên buộc lòng phải dốc tâm vào Hội nghị Trung ương 4/Khoá XII để ra

Nghị quyết ngày 30-10-2016 “Về tăng cường xây dựng, chỉnh đốn Đảng; ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, những biểu hiện “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” trong nội bộ.”

Một năm sau (2017), tình hình vẫn ngời nguyên một chỗ với những lời than, tiếng van đau khổ của dân và trách oán của giới trí thức và cựu đảng viên, viên chức cao cấp thức thời trong đảng.

Vì vậy mà báo cáo nào của đảng cũng than van tình hình tham nhũng, lãng phí “vẫn còn nghiêm trọng, tinh vi”. Trong khi ông Trọng lại không muốn diệt kẻ tham nhũng mà chỉ muốn “vừa chống vừa xây” và sợ “đập chuột vỡ bình” nên các phần tử xấu hại dân trong đảng vẫn cứ nhe răng ra cười.

Lý do ra đời quyết định 99

Đó là lý do tại sao ông Trọng phải ra Quyết định số 99-QĐ/TW để :

- Thực hiện những nội dung, hình thức công khai để nhân dân biết, góp ý và giám sát việc tu dưỡng, rèn luyện, giữ vững lập trường tư tưởng chính trị, phẩm chất đạo đức, lối sống của cấp uỷ, tổ chức đảng, cán bộ, đảng viên; phát huy vai trò của nhân dân trong đấu tranh ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái, “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” trong nội bộ, góp phần thực hiện thắng lợi Nghị quyết Trung ương 4 khoá XII.

- Phát huy vai trò của nhân dân trong đấu tranh ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái, “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” trong nội bộ phải được tiến hành sâu rộng, thường xuyên, kiên trì, thiết thực, hiệu quả. Mỗi cấp uỷ, tổ chức đảng và cán bộ, đảng viên, nhất là người đứng đầu phải gương mẫu, nghiêm túc thực hiện, cầu thị lắng nghe ý kiến, chịu sự giám sát của nhân dân.”

Nghe qua thì có lẽ nhiều người cũng khoái tỹ vì được đảng quan tâm và coi trọng vai trò “giám sát” của mình để cho “quyền làm chủ đất nước” của mình được tôn trọng thật sự chứ không chỉ bằng nước bọt như bấy lâu nay.

Nhưng hãy khoan vội hy vọng kéo sẽ thất vọng ê chề, vì đó việc của đảng chứ không phải việc của dân mà nhảy chồm lên nôn nóng.

Trong Quyết định mới, đảng hứa sẽ công khai “kết luận kiểm toán, kiểm tra, thanh tra; kết quả giải quyết những vấn đề bức xúc, phản ánh, kiến nghị, khiếu nại, tố cáo của tổ chức và công dân; kết quả xử lý các vụ, việc tiêu cực, tham nhũng, lãng phí đã được kết luận; hoạt động và kết quả điều tra, truy tố, xét xử (trừ

những vụ, việc phải giữ bí mật theo quy định của pháp luật).

Tiếp đến là công khai cả : “Nội dung và kết quả tiếp thu ý kiến của nhân dân; quy trình, thủ tục giải quyết công việc; danh tính, chức vụ, quyền hạn, thông tin liên hệ, trách nhiệm của cán bộ lãnh đạo, quản lý, công chức, viên chức trực tiếp giải quyết công việc của tổ chức, công dân.”

Sau cùng là công khai cả : “Bản cam kết rèn luyện, giữ gìn phẩm chất đạo đức, lối sống, không suy thoái, “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” của cán bộ, đảng viên; bản kê khai tài sản, thu nhập của cán bộ lãnh đạo, quản lý và người phải kê khai theo quy định.”

Vậy đảng sẽ công khai như thế nào ? Quyết định 99 cho phép “công khai trên các phương tiện truyền thông đại chúng; cổng thông tin điện tử; niêm yết tại trụ sở cơ quan, đơn vị; thông qua họp báo, hội nghị, hội thảo, sinh hoạt chi bộ; thông qua hoạt động của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, các đoàn thể chính trị - xã hội; gửi văn bản hoặc bằng các hình thức khác.”

Đây là một khúc quanh “công khai chưa có tiền lệ” đáng chú ý đối với thời Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng. Nhưng mọi người cũng nên bình tĩnh, không nên vội vàng hồ hởi phấn khởi khi chưa biết bao giờ ông Tổng Trọng sẽ làm. Bởi vì khi đụng đến chuyện “công khai tài sản” của nhau là sẽ sinh ra muôn vàn thứ chuyện “nhạy cảm” và nhiều khê như có nhiều khai ít như đã chứng minh trong quá khứ.

Bằng chứng như tại buổi điều trần trước Quốc hội ngày 28-20-2016, cả Tổng thanh tra Chính phủ Phan Văn Sáu và Chủ nhiệm Ủy ban Tư pháp Lê Thị Nga đã đều cho biết: “Năm 2015, số lượng người phải kê khai tài sản, thu nhập rất nhiều (hơn 1 triệu người), tỉ lệ bản kê khai được công khai cũng rất cao (993.127 bản), số trường hợp xác minh tài sản là 414 người nhưng không phát hiện ra vi phạm.”

Hai số 27 và 19

Ngoài những điểm quan trọng vừa kể, Quyết định 99 cũng ra lệnh phải “công khai 27 biểu hiện suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá”; 19 điều quy định đảng viên không được làm”.

Mục đích của việc phải công khai 27 biểu hiện là ông Trọng muốn mọi người phải biết sợ mà không dám tự tung tự tác trái với ý muốn của ông.

Trong số 9 biểu hiện suy thoái về tư tưởng chính trị, đứng đầu là “Phai nhạt lý tưởng cách mạng; dao động, giảm sút niềm tin vào mục tiêu độc

lập dân tộc và chủ nghĩa xã hội; hoài nghi, thiếu tin tưởng vào chủ nghĩa Marx-Lenin, tư tưởng Hồ Chí Minh.”

Ông Trọng biết dư tại sao đảng viên đã chán Mác-Lênin và tư tưởng Cộng sản của ông Hồ đến tận mang tai, chỉ vì nó đã hết thời và lạc hậu và sát hại trên 100 triệu người trên thế giới, kể cả ở Việt Nam từ 1930. Nhân dân Nga đã ruồng bỏ nó như con ghê ngứa ngáy mà ông Trọng, người cực kỳ giáo điều, bảo thủ và độc tài lại cứ muốn mọi người phải đặt nó lên bàn thờ, dù nó đã chết nhăn răng từ năm 1991 giữa Mạc Tư Khoa (Moscow)

Trong số 9 biểu hiện suy thoái về đạo đức, lối sống thì có các chứng “tham ô, tham nhũng, lãng phí, quan liêu xa rời quần chúng, bệnh thành tích, háo danh, phô trương, che giấu khuyết điểm, thổi phồng thành tích, “đánh bóng” tên tuổi; thích được đề cao, ca ngợi; “chạy thành tích”, “chạy khen thưởng”, “chạy danh hiệu” v.v...

Cuối cùng trong số 9 biểu hiện “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” trong nội bộ, đứng đầu là “phản bác, phủ nhận chủ nghĩa Marx-Lenin, tư tưởng Hồ Chí Minh và các nguyên tắc tổ chức của Đảng, nhất là nguyên tắc tập trung dân chủ; đòi thực hiện “đa nguyên, đa đảng”.

Thứ đến là “phản bác, phủ nhận nền dân chủ xã hội chủ nghĩa, Nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa; đòi thực hiện thể chế “tam quyền phân lập”, phát triển “xã hội dân sự”. Phủ nhận nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, chế độ sở hữu toàn dân về đất đai.”

Thứ 3 là đã có số đông cán bộ, đảng viên công khai “nói, viết, làm trái quan điểm, chủ trương, đường lối của Đảng, chính sách, pháp luật của Nhà nước. Hạ thấp, phủ nhận những thành quả cách mạng; thổi phồng khuyết điểm của Đảng, Nhà nước. Xuyên tạc lịch sử, bịa đặt, vu cáo các lãnh tụ tiền bối và lãnh đạo Đảng, Nhà nước.” v.v..

Như thế thì còn gì là kỷ luật đảng ? Nhưng còn 19 điều đảng cấm không được làm, có từ ngày 1-11-2011 (khoá đảng XI) có gì khác ?

Đứng đầu là không được “nói, làm trái hoặc không thực hiện Cương lĩnh chính trị, Điều lệ Đảng, nghị quyết, chỉ thị, quy định, quyết định, kết luận của Đảng; làm những việc mà pháp luật không cho phép.”

Đảng cũng cấm không được “quan liêu, thiếu trách nhiệm, bao che, báo cáo sai sự thật, lạm quyền, những nhiều khi thực hiện nhiệm vụ.” Hay “Thiếu trách nhiệm để cơ quan, đơn vị, địa phương do mình trực tiếp phụ trách xảy ra tình trạng mất đoàn

kết, tham nhũng, buôn lậu, lãng phí, thất thoát tài sản và các tiêu cực khác..." v.v...

Dân muốn biết

Bây giờ hãy tạm gác chuyện "hành động cách mạng" của Quyết định 99 mà mọi người muốn ông Trọng cho biết tiền đâu mà người Việt trong nước đã có để chuyển 3,600 triệu dollars (3,6 tỷ), qua đường không chính thức để mua bất động sản bên Mỹ từ tháng 4 năm 2016 đến tháng 3 năm 2017?

Đây là báo cáo ghi trong "Hồ sơ hoạt động quốc tế về bất động sản tại Mỹ năm 2017" của Hiệp hội Quốc gia Chuyên viên địa ốc Mỹ (NAR). (Theo báo điện tử Vietnam Express ngày 23-07-2017)

Ngoài ra cũng từ đồng lương nào mà tính tới năm 2016 đã có tới 21.403 sinh viên VN được gia đình gửi du học tại Hoa Kỳ.

Đó là con số do tổ chức Open Doors 2016 của Viện giáo dục quốc tế hợp tác với Vụ giáo dục và văn hóa, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ công bố ngày 15-11-2016. Open Doors nói so với năm 2015 thì mức tăng là 14,3%.

Trong khi đó, tính tới hết tháng 3 năm 2017, Việt Nam có 19.708 du học sinh tại Australia, chiếm 4,1% trong tổng số sinh viên quốc tế. Con số này cho thấy sự gia tăng 8,7% so với cùng kỳ năm 2016.

Đã có một số Đại biểu Quốc hội yêu cầu Chính phủ cho điều tra để biết nguồn gốc của khoản tiền du học, nhưng Bộ Chính trị và Chính phủ vẫn giả diếc như không nghe thấy.

Vậy liệu Quyết định 99 có khả năng tìm ra manh mối của những khoản tiền khổng lồ đã chạy khỏi Việt Nam, hay sẽ lại cho rằng "chuyện cũ gác lại" để nhìn vào tương lai cho bớt "nhảy cảm"?

PHÊ PHÁN "SÁCH PHÊ PHÁN"

Nguyễn Đình Cống 21-10-2017

1- Giới thiệu

Sách Phê phán (SPP) là quyển "phê phán các quan điểm sai trái, xuyên tạc cuộc đấu tranh chống suy thoái về tư tưởng chính trị, những biểu hiện "tự diễn biến", "tự chuyển hóa" về chính trị trong đảng. Sách do Hội đồng Lý luận Trung ương đứng tên, nhà xuất bản Chính trị Quốc gia – Sự thật phát hành tháng 8-2017, in 5000 cuốn. Nội dung gồm 36 bài, với các vấn đề như: Bảo vệ chủ nghĩa Mác-Lênin (CNML) và con đường XHCN; Phản bác ý kiến phi chính trị lực lượng vũ trang và xem nhẹ nền quốc phòng toàn dân; Bảo vệ đường lối đối ngoại của đảng; Phê phán quan điểm đa nguyên đa đảng; Phản bác sự hoạt động của các tổ chức xã hội dân sự; Đấu tranh với tự diễn biến, tự chuyển hóa; Phê phán quan điểm đảng cộng sản không thể chống tham nhũng; Nền văn hóa, văn nghệ phải do đảng lãnh đạo. Trên 90% tác giả là giáo sư, PGS, TS, Tôi đã đọc cuốn sách và có đôi lời phản biện.

Ấn tượng đầu tiên là sách không bán. Phải chăng vì muốn giữ bí mật, chỉ lưu hành nội bộ? Nếu cần giữ bí mật thì vì lý do gì, hay đây là tài liệu tuyên truyền nên cần phát miễn phí cho những người có quyền đọc và có nghĩa vụ phải đọc.

Sách khá dày (518 trang khổ lớn), một số bài về hậu phương quân đội, quốc phòng toàn dân tôi chỉ lướt qua, không có ý kiến gì. Những bài tôi quan tâm thuộc về CNML, sự lãnh đạo của ĐCS, con đường XHCN. Xem qua, thấy bài nào cũng có vẻ hùng hồn, dùng luận cứ rõ ràng, luận chứng chặt chẽ. Nhưng khi đọc kỹ lại phát hiện ra những thủ đoạn ngụy biện, những lập luận dối trá. Chúng được dùng để bảo vệ hoặc chứng minh những luận đề sai.

Hiện nay trong xã hội VN có mâu thuẫn giữa 2 trường phái, tạm gọi A và B, Trường phái A gồm những người trung thành với chủ thuyết CS, bảo vệ CNML và con đường XHCN. Trường phái B gồm những người thấy được sai lầm của CNML, của CS, của con đường CNXH, muốn làm cải cách hoặc thay đổi thể chế. Ngoài 2 trường phái trên còn có những người khác, trong đó có 2 loại đáng để ý sau: 1- Loại thờ ơ, bàng quan với tình hình đất nước; 2- Loại thoái hóa, biến chất về đạo đức, tham nhũng, cửa quyền. Loại 1 được cả A và B tranh thủ, lôi kéo. Loại 2 bị A, B và cả loại 1 căm ghét, lên án. Quyền

sách là một phần trong cuộc đấu của A chống lại B.

2- Cuộc đấu A-B

Trong cuộc này A đang có đủ thế mạnh: chính quyền, mặt trận, công an, tòa án, trường học, nhà tù, hệ thống thông tin công khai. SPP là vũ khí đấu tranh về tư tưởng, về nhận thức. Lướt qua bên ngoài, tưởng như là cuộc bút chiến. Nhưng chắc là không phải. Bài giới thiệu sách cho rằng tranh luận này thuộc lĩnh vực đấu tranh giai cấp. Điều đó thúc đẩy A nhằm vào việc loại bỏ B chứ không phải tranh luận để nhận thức chân lí.

Tạm bỏ qua việc A dùng bạo lực, chỉ xem là tranh luận. Một cuộc tranh luận, muốn đạt kết quả, mỗi bên phải có thiện chí, phải thống nhất các khái niệm, phải bình đẳng về điều kiện và tốt nhất được thực hiện trên cùng một diễn đàn. Hay nhất, có hiệu quả cao nhất là tổ chức các cuộc đối thoại (công khai được càng tốt). Tiếc rằng trong cuộc tranh luận này mỗi bên đang dùng một diễn đàn riêng, mỗi diễn đàn lại có số người theo dõi và ủng hộ riêng, vì vậy tác dụng của việc trao đổi rất ít, bên nào nói chủ yếu bên ấy nghe.

Trước hết cần hiểu rõ về nhau. Trong cuộc tranh luận này có thể B đã khá rõ về A nhưng ngược lại hình như A chưa hiểu đúng hoặc cố tình hiểu sai B. Tuyên truyền của A cho rằng B là những phần tử chống đối, tự chuyển hóa, tự diễn biến nhằm tiến tới lật đổ chế độ, phủ định CNML, xóa bỏ sự lãnh đạo của ĐCS, phản bội lại sự nghiệp của dân tộc, đi ngược lại xu thế của lịch sử. Trong lời tuyên truyền này có phần đúng là B muốn phủ định CNML, muốn xóa bỏ sự độc tài của ĐCS, như vậy là có chống đối. Còn nói họ phản bội sự nghiệp của dân tộc, đi ngược lịch sử là sự suy diễn mang nặng tính vu cáo. Riêng tự chuyển hóa, tự diễn biến mà A cho là tội lỗi thì B lại thấy đó là cần thiết.

Thử tìm xem B là những ai. Phải chăng là tay sai của đế quốc phong kiến, là thế lực thù địch của dân tộc hoặc bị kẻ thù mua chuộc? Không, ngàn vạn lần không. Họ chống lại độc tài toàn trị để làm gì, phải chăng là nhằm vinh thân phì gia? Không, ngàn vạn lần không. Tôi nghĩ rằng bài thơ của Trần Độ đã giúp nói lên một phần tâm tư của những người đó: "Những mong xóa ác ở trên đời / Ta phó thân ta với đất trời / Tưởng ác xóa rồi thay cực thiện / Không ngờ cái ác lại luân hồi". Từ đâu cái ác luân hồi? Họ cho

rằng chính là từ CNML, từ đường lối toàn trị của ĐCS. Họ tự diễn biến, tự chuyển hóa về chính trị chính là nhằm tiếp tục xóa ác ở trên đời. Họ phò thân với đất trời. Họ là những người yêu nước thương dân. Họ đã thoát ra khỏi sự u mê, vượt qua được nỗi sợ để nói lên một phần sự thật, để đấu tranh xóa ác.

2- Ý kiến phê phán chung

Ý kiến phê phán chung là phần lớn quyển sách đầy rẫy nguy hiểm mà các tác giả đã cố tình tạo ra hoặc vô tình mắc phải. Được dùng nhiều, phổ biến là kiểu “đánh tráo khái niệm” hoặc “áp đặt”. Đó là việc dùng các khái niệm bị đánh tráo, dùng các phán đoán giả dối, dùng các giả thuyết lập lờ làm căn cứ để suy luận, để chứng minh. Đó là việc biến những điều còn tranh luận thành chân lý phổ biến, là việc nguy tạo chứng cứ, là việc “dán nhãn” cho đối tượng.

Xin nêu ra một số đánh tráo hoặc áp đặt như sau: CNML là kim chỉ nam; Giai cấp công nhân là giai cấp lãnh đạo; Yêu nước phải yêu CNXH; Nhà nước là công cụ chuyên chính của giai cấp; Chế độ XHCN dân chủ gấp vạn lần chủ nghĩa tư bản; Cách mạng vô sản là tất yếu của lịch sử; Nhà nước XHCN là kiểu nhà nước cuối cùng của lịch sử nhân loại; Xây dựng CNXH là nguyện vọng của toàn dân; Thể chế đảng lãnh đạo, chính quyền quản lý, nhân dân làm chủ là duy nhất đúng; Nhân dân VN phủ nhận chế độ đa nguyên đa đảng; CNXH là ước vọng ngàn đời của nhân dân lao động; Sự sụp đổ của Liên Xô chỉ là thất bại tạm thời của một mô hình; ĐCS VN kiên trì CNML, lãnh đạo nhân dân đi từ hết thắng lợi này đến thắng lợi khác...

Những điều vừa nêu, có điều đã sai rõ ràng, có điều đang còn tranh luận mức độ sai—đúng. Những điều như vậy không thể được dùng làm luận cứ, thể mà người ta cứ dùng bừa, dùng một cách liêu lĩnh, mang tính áp đặt.

Dán nhãn là kiểu gán cho B những điều như: bọn phản động, bọn chống đối, bọn tay sai của thế lực thù địch, bị mua chuộc, mất ý chí... Dán nhãn cho người ta rồi kèm theo nhãn đó là những tội trạng phản dân hại nước, rồi lớn tiếng phê phán cái tội được suy diễn đó.

Tuyệt đại đa số B là những người yêu nước, thương dân, có lí tưởng. Họ bị dán nhãn “tự chuyển biến” rồi bị ghép chung vào với lũ người thoái hóa, biến chất về đạo đức. Đó là kiểu lập lờ đánh lộn, là thủ đoạn vu khống.

3- Phân tích một bài

Để vạch ra và phân tích tương đối

đầy đủ các nguy hiểm trong SPP, có lẽ phải viết cả một tập dày vài trăm trang. Với một bài báo tôi chỉ có thể phân tích vài đoạn của bài làm đại diện. Tôi lấy bài đầu tiên: “CNML không thể lỗi thời” của GS-TS Tạ Ngọc Tấn, gọi đó là “bài luận”. Tôi đoán có thể đây là bài được xếp vào loại quan trọng nhất.

Mở đầu bài luận: “Thời gian gần đây, một số nhà nghiên cứu Tây phương và một bộ phận cán bộ, đảng viên trong nước cho rằng, trong thời đại ngày nay CNML đã lỗi thời”. Nêu ra nhận định như vậy để rồi phê phán, phản bác đó là sai lầm và chứng minh ngược lại là CNML không thể lỗi thời.

Đối với CNML, nhận định trên tuy không sai nhưng chưa thật đúng. Lỗi thời có nghĩa là trước đây có lúc nó đã đúng, bây giờ không còn đúng nữa. Thật ra CNML đã sai ngay từ đầu. Lỗi thời, đó là nhận định của một số người đã nhận nhầm, đã bị mắc lừa, từ trước vẫn cho rằng CNML là đúng, nay tình ngộ ra nhưng còn bị “bệnh sĩ diện” ngăn cản mà không dám công nhận sự kém cỏi trước đây của mình.

CNML chứa đựng cả phần tốt và xấu. Phần tốt đẹp về công bằng, tự do, thịnh vượng, hạnh phúc được phô ra ngoài, phần xấu xa về độc tài, chuyên chế, tham tàn và kém trí tuệ tạm được giấu kín ở bên trong. Những người hiểu biết CNML có 2 phái: ủng hộ và phản đối. Người ủng hộ, cổ vũ, ca ngợi vì thấy rõ mặt tốt mà không thấy mặt xấu hoặc tuy có thấy nhưng nghĩ rằng có thể khắc phục. Người phản đối thấy rõ mặt xấu và cho rằng nó mang lại lợi ít hại nhiều. Xét trên toàn thế giới, số người ủng hộ là đông, trong đó có một số người nổi tiếng nhưng số người phản đối còn đông hơn gấp hàng chục lần, trong đó có rất nhiều nhà khoa học các lĩnh vực (chú ý là tôi nói đến những người hiểu biết rõ về CNML chứ không phải đại đa số quần chúng chỉ nghe nói hoặc được tuyên truyền về nó). Ở VN cũng như vậy. Từ khi CNML được truyền vào, số người hiểu biết tiếp thu và truyền bá nó tuy không nhiều nhưng đã tập hợp thành lực lượng, lập được Mặt trận Việt Minh, đã lợi dụng được khẩu hiệu chống thực dân, giành độc lập nên lôi kéo được số đông đi theo. Số người hiểu biết, thấy được tác hại mà CNML sẽ mang đến cho dân tộc là nhiều hơn, tiếc rằng số này không tập hợp lại được nên bị yếu thế.

Mác đã dựa vào các “hòn đá tảng” sau đây để xây dựng nên lâu đài học thuyết: 1- Con người là tổng hòa các

mối quan hệ xã hội; 2- Vật chất có trước và quyết định ý thức; 3- Đấu tranh giai cấp là động lực phát triển xã hội; 4- Quy luật biện chứng giữa quan hệ sản xuất và lực lượng sản xuất; 5- Tư bản bóc lột công nhân bằng giá trị thặng dư; 6- Sự tất yếu công hữu hóa tư liệu sản xuất; 7- Xã hội CS mọi người làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu (Lê-nin lại thêm vào các lí thuyết về chuyên chính vô sản, về nhà nước của giai cấp, về tổ chức đảng cách mạng kiểu mới, về điều kiện của cách mạng vô sản).

Tôi thấy rõ phần lớn những tảng ấy chủ yếu là đất sét mà Mác tưởng nhầm là đá, đa số chỉ còn lại dưới dạng các câu sáo rỗng trong sách. Cái lâu đài xây trên các tảng đất sét ấy, gặp mưa bão đã tan rã, sụp đổ dần. Thế mà khổ thay, nhiều người vẫn tin chắc chúng còn vững hơn bàn thạch (Chờ xem các bài viết về tính chất đất sét của các hòn đá tảng ấy).

Tiếp theo, bài luận cho rằng những người phủ nhận CNML dựa vào 4 lí do: 1- CNML ra đời đã lâu; 2- Liên Xô sụp đổ; 3- Điều kiện kinh tế các nước tư bản được cải thiện rất nhiều; 4- Một loạt sai lầm mà các nước XHCN mắc phải. Nêu ra 4 lí do rồi tìm cách phản bác. Tiếc rằng các lí do đó chỉ đúng có một phần rất nhỏ. Tác giả đã bỏ qua những lí do quan trọng hơn, cơ bản hơn, đó là những tác hại của CNML bộc lộ ra rõ ràng khi ĐCS đã nắm quyền thống trị như sự độc tài toàn trị, sự dối trá trong tuyên truyền, sự tàn bạo trong đối xử với bất đồng (các xu hướng, tổ chức và con người). Những điều đó tạo nên nhiều tai họa, nhiều tội ác mà nhân dân phải gánh chịu. Nêu ra 4 lí do, mặc dầu chưa chính xác, rồi phản bác song sự phản bác cũng rất yếu ớt và phạm không ít sai lầm luận lí.

Lí do thứ 1: CNML ra đời đã lâu.

Để phản bác, bài luận nêu ra các cơ sở của học thuyết Mác, nêu việc Lê-nin và HCM đã vận dụng rồi khẳng định: “Điều hiển nhiên và không thể chối cãi là dù được hiểu theo nghĩa nào, CNML vẫn là khoa học về những quy luật chung nhất của sự vận động, phát triển của tự nhiên, xã hội và tư duy”. Hiển nhiên và không thể chối cãi là đối với một số người nào đó, còn đối với người khác chẳng hiển nhiên đâu cả, hơn nữa người ta còn phản bác, còn đánh đổ kia mà. Bài luận viết tiếp: “C. Mác, Ph. Ăng-ghe-nơ dự báo về một xã hội tương lai như một tất yếu lịch sử sẽ thay thế chủ nghĩa tư bản”. Về tương lai chỉ có thể dự báo. Đã là dự báo thì có thể đúng hoặc sai. Khẳng định sự tất yếu cho tương lai là sai lầm về suy luận.

Bài luận trình bày một số chuyện như chiến tranh ở I-rắc, Li-bi với hàng ngàn thanh niên bỏ xác một cách vô nghĩa, trong đó không có con cái các nhà tư bản rồi viết: "Từ góc độ nhân văn thì CNXH là ước vọng ngàn đời của tất cả những người dân lao động". Đây là lối ngụy biện kiểu đánh tráo. Được no ấm, tự do, sung sướng là khái niệm cụ thể. CNXH là trừu tượng. Tuyên truyền cho người ta rằng CNXH là ấm no, tự do, sung sướng rồi hỏi có thích không, có ước vọng không. Mọi người trả lời có. Thế là gán cho người ta thích, có ước vọng XHCN. Không phải! Người ta thích, có ước vọng cái cụ thể là no ấm, sung sướng kia. Ở đây đã dùng mẹo vật để đánh tráo thành ước vọng XHCN. Những người dân lao động đã thấy, đã biết gì về CNXH mà bảo người ta ước vọng.

Bài luận viết tiếp: "Trong rất nhiều tác phẩm, C. Mác và Ph. Ăng-ghe-n đều nhấn mạnh tầm quan trọng của nhận thức, đánh giá, tổng kết thực tiễn để thường xuyên bổ sung, phát triển lí luận... Vậy thì sao có thể nói CNML là lỗi thời. CNML không thể lỗi thời". Sự nhấn mạnh tầm quan trọng của nhận thức, đánh giá, tổng kết thực tiễn là đúng, nhưng viết rằng để bổ sung, phát triển lí luận là chưa hoàn toàn chuẩn xác và suy luận rằng CNML không thể lỗi thời là sai cả về luận đề và luận chứng. Nhận thức, đánh giá, tổng kết thực tiễn không chỉ để bổ sung hoặc phát triển lí luận mà quan trọng hơn là để phát hiện ra chỗ chưa hoàn chỉnh, chỗ sai để điều chỉnh hoặc loại bỏ. Chính vì nhờ đánh giá, tổng kết thực tiễn mà các nhà phản biện phát hiện ra những điều xấu xa, độc hại của CNML.

Lí do thứ 2: Sự sụp đổ của các nước XHCN ở Đông Âu và Liên Xô.

Trước tiên bài luận cho rằng: "CNXH đã mang lại cuộc sống tốt đẹp cho một phần to lớn của nhân loại. Nó đã tạo nên một sức mạnh mà trước đó không thể tưởng tượng về nguồn vật chất và tinh thần đủ sức để động viên sức người, sức của tạo thành lực lượng chủ yếu đánh thắng cả những lực lượng to lớn của liên minh các thế lực tư bản trong chiến tranh thế giới thứ nhất cũng như đội quân phát-xít tàn bạo của trục ma quỷ trong chiến tranh thế giới thứ hai". Đoạn ngắn vừa trích phạm ít nhất 2 điều sai. Thứ nhất là về cuộc sống tốt đẹp. Đúng là so với miền Bắc VN vào những năm 60 đến 80 thế kỉ trước thì Liên Xô và Đông Âu là tốt đẹp, nhưng đó là sự so sánh quá khập khiễng. Hãy so Đông Đức với Tây Đức, so Ba Lan, Tiệp Khắc, Ru-ma-ni với các

nước xung quanh như Áo, Bỉ, Thụy Sĩ, Hà Lan thì mới biết thực chất thế nào. Cuộc sống ở Tây Đức, Thụy Sĩ, Hà Lan là mơ ước của Đông Đức, Ba Lan, Tiệp, Ru-ma-ni. Hãy xem cuộc sống của nhân dân Trung Quốc trong những năm xây dựng CNXH với Đại nhảy vọt và Cách mạng văn hóa (1954-1976) để biết họ sống cực khổ thế nào. Thứ hai, viết rằng nó (lực lượng XHCN) tạo nên sức mạnh đánh thắng liên minh các thế lực tư bản trong Thế chiến I là đã phạm vào lỗi dối trá hoặc ít nhất là lỗi tin vào những tuyên truyền bịa đặt, không đúng sự thật. Sự thật của Thế chiến I là liên minh các nước Anh, Pháp, Mỹ với Nga (Nga Hoàng) đánh nhau với liên minh Đức, Áo, Hung, trong đó Áo và Hung chỉ là 2 nước bé. Chính quyền Nga hoàng tham chiến từ tháng 8-1914 nhưng đến năm 1917 thì bị Cách mạng tháng 2 lật đổ. Cách mạng tháng 10 xảy ra tháng 11-1917 thì tháng 3-1918 Lê-nin kí hòa ước với Đức. Sau Cách mạng tháng 10, chiến tranh ở Nga chủ yếu là nội chiến. Riêng trong Thế chiến II, sự đóng góp của Hồng quân Liên Xô là rất quan trọng nhưng có 2 vấn đề cần nhận định và đánh giá lại so với tuyên truyền trước đây. Một là vai trò của quân Đồng minh ở mặt trận phía tây, hai là cái gì quyết định tinh thần của quân đội Liên Xô, lòng yêu nước hay bản chất của CNXH.

Bài luận viết: "Chủ nghĩa xã hội đã là một hiện thực hùng mạnh đủ để những chiến lược gia, các nhà lí luận tư sản phải run sợ, đã đưa ra những dự báo về sự thất bại, kết thúc không thể đảo ngược của chủ nghĩa tư bản. Những thừa nhận đáng cay của Henry Kissinger, của Brzezinski thời kì 60-70 của thế kỉ 20 vẫn còn nguyên đó trong các cuốn sách, bài báo của họ". Tôi đã đọc sách "Trật tự thế giới" của Kissinger, sách "Thất bại lớn-sự ra đời và sụp đổ của chủ nghĩa cộng sản" của Brzezinski. Hai ông là cố vấn tối cao của nhiều đời tổng thống Mỹ. Qua các cuốn sách, tôi thấy được họ là những người chống cộng nổi tiếng, là những nhà khoa học chính trị tài năng và trung thực. Tôi không phát hiện ra họ run sợ chỗ nào, chỉ thấy họ cay đắng thay cho nhân dân các nước chịu sự thống trị của cộng sản, họ khẳng định sự sụp đổ tất yếu của chủ thuyết cộng sản và nguyên nhân chủ yếu của việc đó là sự thiếu trí tuệ. Về một số người nào đó tỏ ra sợ cộng sản thì đó không phải là run sợ của kẻ hèn yếu mà là lo sợ của người có trách nhiệm trước sự tàn phá của phong trào cộng sản và khả năng lây lan của nó trong một số nước thuộc

thế giới thứ 3.

Bài luận viết: "Sự sụp đổ của mô hình CNXH hiện thực ở Liên Xô và Đông Âu đã là một bài học đau đớn không chỉ cho những người cộng sản mà còn cho cả nhân loại tiến bộ", "Sự sụp đổ của mô hình CNXH hiện thực ở Liên Xô và Đông Âu chỉ là sụp đổ của một mô hình xây dựng CNXH cụ thể". Ở đây có sự lập lờ, đánh tráo khái niệm "nhân loại tiến bộ". Họ là những ai? Làm sao để biết họ đau đớn hay chỉ là sự suy đoán gán ghép? Không biết nhân loại tiến bộ ở rải rác những đâu chứ phần lớn nhân dân các nước Đông Âu như Đông Đức, Ba Lan, Ru-ma-ni, Hung-ga-ri... và ở cả Liên Xô rất phần khởi đón nhận sự sụp đổ của chế độ cộng sản toàn trị. Tại sao cả một phe các nước XHCN lại chỉ được xem như một mô hình? Đây là một ngụy biện nhằm che giấu bản chất.

Bài luận viết: "Các nước ở tây bán cầu kề cận nước Mỹ đang tìm con đường và cách thức để xây dựng CNXH theo một mô hình mới. Nó cũng được minh chứng bởi một loạt quốc gia ở chính châu Âu, nhất là Bắc Âu đã và đang lấy CNXH làm mục đích, làm cảm hứng để xây dựng, phát triển đất nước mình". Nước kề cận Mỹ ở đây phải chăng là Ve-nê-đuy-ê-la đang suy sụp sau nhiều năm theo con đường XHCN? Việc cho rằng các nước Bắc Âu đã và đang lấy CNXH làm mục đích là sự lợi dụng hình thức để đánh lộn sòng. Các nước Bắc Âu có nói đến CNXH nhưng đó là một loại CNXH hoàn toàn khác so với CNXH mà các ĐCS theo đuổi. CNXH ở Bắc Âu là theo Đề nghị Quốc tế, không chấp nhận CNML, không theo con đường cộng sản. Đem CNXH của Bắc Âu vào đây là một sự lẫn lộn cố ý hoặc là một sự hiểu biết mập mờ.

Bài luận viết tiếp về Brexit của nước Anh, về các cuộc khủng bố để nói rằng các nước tư bản cũng không hề yên ổn. Không thể lấy sự không yên ổn đó để biện minh cho sự sụp đổ của phe XHCN, đó là kiểu ngụy biện "vơ quàng".

Lí do thứ 3 (tôi tạm bỏ qua vì bài đã quá dài).

Lí do thứ 4. Bài luận viết: "Phải chăng sự bảo thủ, trì trệ trong nhận thức, những sai lầm, hạn chế và khó khăn trong quá trình xây dựng và phát triển đất nước theo con đường XHCN là bắt nguồn từ CNML". Bài luận tìm mọi cách để chứng minh là không phải vậy. Tuy phải công nhận những sai lầm, những nguyên nhân chủ quan (vì không thể giấu đi đâu được) của đảng nhưng lại đổ cho

việc: “Chúng ta bắt tay vào xây dựng CNXH từ một nước nông nghiệp lạc hậu, bị tàn phá nặng nề”. Rồi bài luận kể ra những thành tựu của đổi mới về kinh tế lẫn ngoại giao và cho rằng “Đảng và Nhà nước VN đã có những bước đi đúng đắn về nhận thức, sự đổi mới mạnh mẽ về chính sách kinh tế-xã hội... Từ thực tế ấy không thể có lí để nói rằng Đảng và Nhà nước VN bảo thủ, cố chấp hay định kiến mà không đổi mới nhận thức, đổi mới chính sách..., cũng như không thể đổ cho học thuyết Mác-Lênin có lỗi trong những khó khăn, hạn chế, sai lầm của quá trình xây dựng, phát triển đất nước”.

Trong mục này, bài luận đã dùng lối ngụy biện “che giấu một phần sự thật”. Đảng từng theo đường lối XHCN mà kìm kẹp nông dân trong hợp tác xã, mà cấm chợ ngăn sông, xóa bỏ kinh tế tư nhân, rồi vì giương cao ngọn cờ chống đế quốc mà bị cấm vận, đến nỗi đất nước bị kiệt quệ. Rồi phải sửa sai, cởi trói, phải hòa hoãn và hợp tác với Mỹ để được bỏ cấm vận, vì thế mà kinh tế được phát triển. Công nhận việc làm này có sự đúng đắn. Một số người cho rằng đó là đúng đắn đổi mới, là đúng đắn trong sự vận dụng sáng tạo CNML. Nhiều người khác lại cho rằng đó là đúng đắn sửa sai, là đúng đắn làm ngược lại CNML để cứu nền kinh tế suy sụp.

Nếu chỉ dựa vào sự đổi mới về kinh tế, mở cửa về ngoại giao thì không thể kết luận ĐCS bảo thủ, cố chấp vì đổi mới kinh tế, mở cửa ngoại giao mới chỉ là một phần sự thật. Còn một phần khác quan trọng hơn đã bị che giấu. Đó là thực trạng của hệ thống cai trị gồm 3 cấp chồng lên nhau (đảng, chính quyền, mặt trận) rất công kênh mà bất lực, là chế độ độc tài đảng trị, đặt đảng bao trùm lên mọi thứ, là sự kiên trì CNML và sự lệ thuộc nhiều thứ vào Tàu cộng nhân danh cùng ý thức hệ. Từ những điều đó mà sinh ra các nhóm lợi ích, nạn hối lộ, tham nhũng, mua quan bán chức, sự hủy hoại tầng lớp tinh hoa và đạo đức xã hội, sự phá nát tài nguyên và môi trường, là nợ nần chồng chất, là oan sai khắp nơi, là vu oan và khủng bố... Đổ lỗi cho việc xây dựng XHCN từ nền nông nghiệp lạc hậu? Hỏi ai bày ra chuyện ấy, ai, dựa vào đâu để bắt ép nông dân lập hợp tác xã? Dựa vào đâu để quốc hữu hóa đất đai? Không dựa vào CNML thì dựa vào cái gì? Nhưng một mình CNML chưa thể gây ra toàn bộ tai họa. Nó được kết hợp với một số thói hư, tật xấu của dân tộc thì mới phát tác mạnh mẽ.

Brzezinski nhận xét rằng chủ nghĩa CS tất yếu phải sụp đổ vì thiếu trí tuệ. Đối chiếu với tình hình thực tế VN, thấy rất rõ ràng. Đảng đã phạm sai lầm chỗ này, bị thiếu sót chỗ kia, không thấy được nguy hiểm ở chỗ nọ. Điều này làm cho Nhân tai vượt quá Thiên tai, Nhân tai cộng hưởng với Thiên tai. Tại sao vậy? Tại vì thiếu trí tuệ (kết hợp lòng tham và sự độc quyền). Tại sao chế độ CS lại thiếu trí tuệ? Nó có gốc gác từ trong CNML.

5-Vài lời cuối

Tôi viết phê phán bài luận của GS Tấn và các bài trong SPP chứ không có nhận xét gì về cá nhân GS và các tác giả khác. Tôi không quen biết họ, không biết trình độ thật sự cũng như động cơ của việc viết bài của họ. Biết đâu GS Tấn và các tác giả khác của SPP có thể có nhận thức không những gần giống với tôi mà còn giỏi hơn nhưng họ phải viết như vậy chỉ vì chịu một áp lực nào đó.

Trong việc tranh luận mà mỗi bên thể hiện trên diễn đàn của phe mình thì khó có được hiệu quả cao. Mỗi bên chỉ cố phô ra cái hay của mình và khai thác mặt yếu của đối phương, thậm chí đánh giá sai đối phương mà ít có điều kiện hợp tác. Chỉ khi đối thoại trực tiếp trên cơ sở bình đẳng, mới có điều kiện kịp thời đánh giá và điều chỉnh nhận thức, cũng như mới có kết quả tốt, có hiệu quả cao. Vừa qua ông Võ Văn Thường đánh lên vài tiếng trống về đối thoại, thế rồi âm thanh của nó tan biến đi. Tôi mong ước những người có thiện chí, những người tử tế, đặc biệt là những người trong Hội đồng Lý luận, Ban Tuyên giáo, Viện Hàn lâm khoa học xã hội... tổ chức được những cuộc đối thoại về những vấn đề của đất nước và chế độ.

Riêng tôi, nếu được Hội đồng Lý luận hoặc các tác giả của SPP hỏi đến, tôi sẵn sàng trình bày, trao đổi, đối thoại trực tiếp về các ngụy biện trong các bài khác của sách. Tôi cũng sẵn sàng thuyết trình về tính chất đất sét của các hòn đá tảng của Mác.

(Tác giả gửi BVN)

quyền và tự do tôn giáo, gọi tắt là CPC. Việc ra khỏi CPC trước thêm APEC 2006 như một cách thể hiện cởi mở của Việt Nam với các nước tiên bộ trên thế giới thay cho lời chào thân thiện.

Hơn 10 năm sau, Việt Nam tổ chức APEC lần thứ hai. Trái với những gì họ đã làm ở năm 2006, việc bắt bớ người bất đồng chính kiến nhiều hơn bao giờ hết và mức án cũng nặng nề hơn bao giờ hết. Đặc biệt trong số những người bị bắt giữ có rất nhiều phụ nữ. Vài tháng trước mặt vụ Việt Nam còn thực hiện một cuộc bắt cóc trắng trợn bằng vũ lực đối với một quan chức Việt Nam, vị quan chức này bỏ trốn sang Đức với lý do bị thanh trừng phe phái. Việc bắt cóc ngay tại thủ đô Berlin của Đức khiến dư luận Đức phẫn nộ, ngay trong bối cảnh nước Đức đang vào sự kiện chính trị quan trọng là bầu cử chính phủ mới. Những hành động trấn áp nhân quyền trắng trợn của chính phủ Việt Nam xảy ra trước thêm APEC 2017 không thể nói là vô tình, rõ ràng nó có thông điệp muốn gửi đến các cường quốc sẽ họp tại Việt Nam rằng, các nước đừng áp đặt hay đòi hỏi nhân quyền với VN.

Đi xa hơn nữa, thông điệp này còn muốn nói rằng quan điểm ngoại giao Việt Nam do đảng cộng sản Việt Nam khóa 12 không còn theo đuổi đường lối du dây giữa các cường quốc tiên bộ và Trung Cộng nữa. Thay vào đó là quan điểm đối ngoại gắn chặt quan hệ mật thiết với Trung Cộng và coi mối quan hệ với các nước phương Tây chỉ là có cũng tốt mà không có cũng chẳng sao. Bằng chứng trước kia Việt Nam tốn nhiều công xây dựng quan hệ đối tác chiến lược với Đức, nhưng chỉ

BỘ MẶT BÁN NƯỚC

.....Người Buôn Gió 22-10-2017.....

Ảnh hưởng Trung Cộng bao trùm APEC

Năm 2006 cũng là năm đầu tiên Việt Nam tổ chức APEC, Việt Nam đã cố gắng cải thiện về nhân quyền và được Hoa Kỳ đưa ra khỏi danh sách những nước vi phạm nhân

vụ bắt cóc một quan chức tếp riu như Trịnh Xuân Thanh mà Việt Nam không thêm đếm xỉa tới phản ứng của Đức khi nước này đình chỉ quan hệ đối tác chiến lược với VN.

Chỉ sau vài ngày hạ bộ được bí thư thành uỷ Đà Nẵng Nguyễn

Xuân Anh, một bản tin cho biết lãnh sự quán Trung Quốc đã tìm được điểm mở lãnh sự sau gần 2 năm dưới thời bí thư Nguyễn Xuân Anh không tìm được địa điểm. Việc tìm được địa điểm và cách thông báo đầy về đặc thắng của bản tin làm người ta không thể không đặt câu hỏi liệu việc hạ bệ chính khách trẻ Nguyễn Xuân Anh có liên quan gì đến bàn tay của thế lực thân Trung Quốc trong nội bộ đảng CSVN hay không? Việc Trung Quốc là nước duy nhất có lãnh sự quán ở thành phố Đà Nẵng có phải như một báo hiệu cấm cờ chiến thắng đã chiếm lĩnh được thành phố quan trọng chiến lược quân sự như Đà Nẵng hay không?

Một công bố mới của Đà Nẵng ngay sau khi thay bí thư là công bố về kế hoạch làm tàu điện tuyến Đà Nẵng-Hội An trị giá hơn 600 triệu usd. Những vùng đất đẹp ở Hội An bây giờ đều nằm trong tay những nhà đầu tư Trung Quốc, tuyến tàu điện mà Đà Nẵng định làm này nhằm phục vụ những nhà đầu tư Trung Quốc đã ém sẵn ở đó là điều hiển nhiên, vì những kẻ được lợi nhiều nhất của tuyến tàu điện này đương nhiên là những kẻ có cơ sở hạ tầng tại điểm đến. Thêm một điều đáng lưu ý là nguồn vốn làm dự án này được nói chung chung là tiền ngân sách, tiền ODA và tiền từ một số nhà đầu tư trong và ngoài nước. Không nói rõ nhà đầu tư nào của nước ngoài và đơn vị thi công, giải pháp công nghệ của nước nào.

Việt Nam đang có hai thành phố làm tàu điện là Hà Nội và Đà Nẵng, ở Hà Nội do nhà thầu Trung Quốc đảm nhận, ở thành phố HCM thì một bản tin mới đây cho biết Trung Quốc đang quyết tâm hất Nhật ra khỏi dự án tại nơi này và thay thế.

Bài có đoạn: “Thông tin từ Sichuan Daily tiết lộ rằng, Tập đoàn cục 6 Trung Quốc đã lên kế hoạch cụ thể, giúp phía VN thanh lý toàn bộ hợp đồng với nhà thầu Sumitomo Nhật. Sau đó sẽ thay thế nhà thầu Sumitomo hoàn thành dự án theo đúng bản thiết kế cũ với chi phí thấp hơn và đảm bảo sử dụng công nghệ tốt nhất của TQ.”

Tập đoàn cục 6 Trung Quốc

cũng chính là tập đoàn đang làm tàu điện tại Hà Nội. Tập đoàn này đã ngó ý được tham gia dự án tàu điện ngầm ở Tp Hồ Chí Minh từ trước, nhưng lãnh đạo thành phố thời trước đều gạt bỏ đề nghị này và để cho người Nhật thực hiện. Tuy nhiên thì tình hình hiện nay vì nhiều nguyên nhân khó có thể bác bỏ đề nghị tham gia của tập đoàn tổng cục 6 Trung Quốc với dự án tàu điện ngầm tại thành phố Hồ Chí Minh. Nhất là chú ý trường hợp tổng bí thư đảng CSVN Nguyễn Phú Trọng đã lâu không xuất hiện tại thành phố HCM, Trọng đã có mặt tại thành phố Hồ Chí Minh ngày 19 tháng 10 vừa qua để răn đe thành phố này đã yếu kém trong việc thu hút vốn đầu tư nước ngoài và tư tưởng cục bộ. Nguyễn Phú Trọng ra lệnh cho thành uỷ TPHCM phải khẩn trương xin ý kiến và chấp hành những chỉ đạo của của chính phủ trong mọi vấn đề lớn của thành phố.

Với thực tế như trên, mặc dù lãnh đạo mới của Đà Nẵng mập mờ không nói rõ, nhưng dư luận có thể nhận định được dự án tàu điện Đà Nẵng-Hội An sẽ nằm trong tay người TQ. Hơn 600 triệu usd đi vay rồi cho người TQ thi công, có việc cho nhà thầu Trung Quốc, tuyến đường làm người được lợi nhiều nhất từ nó cũng chính là những nhà đầu tư bất động sản Trung Quốc. Nhân dân Đà Nẵng và nhân dân Việt Nam được hưởng lợi là bao từ dự án này, trong khi họ phải gánh món nợ hơn 600 triệu usd mà chính phủ đã vay để làm dự án?

Dự án tàu điện Đà Nẵng-Hội An được công bố cùng thời điểm công bố lãnh sự quán Trung Quốc có mặt tại Đà Nẵng, trước thềm APEC không khác gì một tuyên bố mạnh mẽ của Trung Quốc rằng họ đã kiểm soát được thành phố này cũng như nắm trong tay tất cả lãnh đạo cao cấp nhất của cộng sản VN. Những gì mà các nước khác tác động đến Việt Nam nếu bất lợi cho Trung Quốc hiển nhiên sẽ là việc làm vô ích và phí hoài công sức.

Không như APEC 2006, thậm chí còn trái ngược hoàn toàn khi đàn áp dữ dội những người đấu tranh ôn hoà, khủng bố sự dân chủ

một cách dã man và trắng trợn, song song với việc để ảnh hưởng Trung Cộng ngày càng lớn trên đất nước và thiếu thiện chí khi triển khai quan hệ ngoại giao với phương Tây. Tất cả điều đó cho thấy đảng CSVN đã trở lại con đường độc tài, làm tay sai cho Trung Quốc một cách chìm sâu hơn, như họ thường gọi là quan hệ bền vững hơn.

Cho dù có được một mạng lưới truyền thông và tác động được nhiều những tay bồi bút, cũng như đàn áp triệt để những người bất đồng chính kiến, bôi xấu những người Việt Nam yêu nước có tinh thần chống ảnh hưởng thâm nhập của Trung Quốc vào Việt Nam. Nhưng bộ mặt bán nước của bè lũ Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Xuân Phúc dù có tinh vi đến mấy cũng không thể nào lừa dối được hàng triệu người dân Việt Nam.

Bureau CTM Media - Âu Châu

**QUAN HỆ HỢP TÁC
ASEAN – TRUNG QUỐC
SAU APEC 2017
Đàm Tiễn – Phó vụ trưởng Vụ
kinh tế quốc tế, Bộ Ngoại giao
Trung Quốc trả lời báo Đảng
CSVN ngày 01-09-2017**

Đối thoại TQ-ASEAN thể hiện rõ mối quan hệ mật thiết song phương, cho thấy mối quan hệ này là rất tốt, hợp tác rất chặt chẽ. Chúng tôi đã thảo luận các vấn đề của APEC; tìm biện pháp tăng cường hợp tác ASEAN-TQ; đặc biệt là xung quanh việc VN tổ chức Tuần lễ cấp cao APEC vào tháng 11/2017. Chúng tôi đã thảo luận các vấn đề mà ASEAN và TQ cùng quan tâm. TQ hiện là đối tác thương mại lớn nhất của ASEAN, đồng thời cũng là nguồn khách du lịch lớn nhất của ASEAN. Kể từ năm 2002 khởi động đàm phán giữa TQ-ASEAN và sau khi kết thúc đàm phán vào năm 2016, đầu tư thương mại song phương TQ-ASEAN phát triển rất nhanh. Ban đầu chỉ là đầu tư một chiều từ ASEAN vào TQ, thì hiện nay, TQ đầu tư vào ASEAN cũng phát triển rất nhanh chóng. Do đó, tôi cảm thấy rất lạc quan về tương lai phát triển của mối quan hệ... Sau khủng hoảng tài chính châu Á (1997), sự hợp tác TQ-ASEAN càng được tăng cường, bởi chúng tôi nhận thức sâu sắc tầm quan trọng và tính tất yếu của việc hợp tác. Tôi cho rằng quan hệ tốt đẹp giữa TQ-ASEAN ngày nay cũng là dựa trên sự nỗ lực chung của hai bên vài chục năm qua. .

LẬP VIỆN ĐẠO ĐỨC

để dạy đạo đức cho cán bộ, quan chức, đảng viên đảng CS

.....Song Chi 22-10-2017.....

Báo Tiền Phong ngày 18-10 có bài “Đề xuất thành lập Viện Đạo đức để huấn luyện cán bộ” đưa ra ý kiến của “PGS Nguyễn Trọng Phúc, nguyên Viện trưởng Viện Lịch sử Đảng đề nghị lập Viện Đạo đức học trong Học viện Chính trị Quốc gia Hồ Chí Minh để dạy đạo đức học và những chuẩn mực đạo đức trong Đảng”.

Trích bài báo: “PGS Phúc cũng nhấn mạnh, Hồ Chủ tịch từng căn dặn “Đảng không phải là một tổ chức để làm quan phát tài. Đảng phải làm tròn nhiệm vụ giải phóng dân tộc, làm cho Tổ quốc giàu mạnh, đồng bào sung sướng”. Trong xây dựng tổ chức Đảng, Người coi công tác cán bộ có ý nghĩa quyết định: “Cán bộ là cái gốc của mọi công việc”, “huấn luyện cán bộ là công việc gốc của Đảng”. Vì vậy, Đảng phải nuôi dạy cán bộ, như người làm vườn vun trồng những cây gỗ quý báu.

Ông cũng đề nghị lập Viện Đạo đức học trong Học viện Chính trị Quốc gia Hồ Chí Minh. Trong đó, dạy đạo đức học và những chuẩn mực đạo đức trong Đảng. Cán bộ là gốc, nhưng huấn luyện cán bộ là công việc của Đảng. Trên cơ sở đó, tuyển chọn những người mẫu mực về đạo đức lên giảng. Dạy về đạo đức cũng là công việc của Ban Tuyên giáo Trung ương. Theo ông, lo mảng xây dựng Đảng về đạo đức nên giao cho 2 cơ quan: Học viện Chính trị Quốc gia Hồ Chí Minh và Ban Tuyên giáo Trung ương.

Giám đốc Học viện Chính trị Quốc gia HCM Nguyễn Xuân Thắng đánh giá cao đề xuất của PGS Phúc. Ông cho biết, hiện các lớp bồi dưỡng, phần lớn đảng viên rất tốt, một số chưa bỏ thói hư tật xấu, kiêu ngạo, xa hoa, bè phái và có nguy cơ lây lan. Việc quan trọng là phải nhận ra, có cơ chế, chế tài để tự gột rửa, như Tổng bí thư nói nếu đã nhúng chàm phải tự gột rửa.”

Đề xuất này đã gặp phải nhiều ý kiến trái chiều của dư luận thông qua báo chí bên ngoài và mạng xã

hội facebook. Nhiều người tỏ thái độ châm biếm, hoài nghi. Người thì so sánh: sao các nước có mô hình thể chế chính trị tự do dân chủ pháp trị như Mỹ, Anh, Úc, Canada, Pháp, Đức, Thụy Điển, Na Uy... họ chẳng cần đảng nào “nuôi dạy, huấn luyện” mà từ tinh thần làm việc cho tới tư cách, đạo đức của công chức và cả quan chức lại khá thể nhĩ. Còn cán bộ, đảng viên của đảng ta thì cứ càng ngày càng tệ, “tự gột rửa” cỡ nào cho sạch, mà làm sao “tự gột rửa” nổi khi chính cơ chế độc tài độc đảng này là môi trường cho mọi cái xấu nảy sinh và phát triển tràn lan như cỏ dại, như tể bào ung thư?

Người thì dẫn chứng suốt thời gian qua nhà nước VN đã tổ chức bao nhiêu đợt, “học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh” rầm rộ từ Bắc vào Nam, từ cấp trung ương đến địa phương, từ thành phố đến làng xã... tốn kém không biết bao nhiêu tiền thuế của nhân dân, nhưng kết quả là đạo đức của cán bộ quan chức Việt có khá lên được chút nào đâu.

Mà cái chuyện “học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh” trong Đảng và xã hội nào có phải mới mẻ gì, mà đã có quá trình liên tục, lâu dài, qua rất nhiều đại hội đảng, với rất nhiều chỉ thị này chỉ thị kia. Đọc bài “Nội dung cơ bản của học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh” (Tuyên giáo) thì rõ.

Trong chương trình bản tròn điểm tin tuần (15-21/10/2017) của đài BBC, Tiến sĩ khoa học Nguyễn Quang A có nói rằng cá nhân ông ủng hộ nên lập nhiều Viện Đạo đức để dạy đạo đức cho những người cộng sản. Theo ông, việc ông PGS Nguyễn Trọng Phúc đề xuất rằng đảng CSVN phải có một cái viện để dạy đạo đức, chứng tỏ họ không có đạo đức gì cả. Ai dạy, dạy cái gì hay dạy đạo đức Hồ Chí Minh, điều đó còn cần phải tranh cãi, nhưng đây là một vấn đề hệ trọng và rất là cấp thiết, bởi vì cái nền tảng đạo đức rất quan trọng. Đạo đức là cái

nền sâu nhất, căn bản nhất, trên cái nền đạo đức ấy cái tầng văn hóa mới được xây nên. Và cấp thiết bởi vì đạo đức hiện nay đã băng hoại đến như thế thì cần có một nhu cầu phải làm lại. Còn làm như thế nào là một chuyện khác và có nhiều cách. Người dân cũng có thể tham gia vào chuyện giáo dục họ.

Tiến sĩ Nguyễn Quang A cũng nói thêm rằng, theo ông, các chế độ ở các nơi bị tan rã, xét cho cùng cũng là do nền tảng đạo đức không ổn. Tiến sĩ Nguyễn Quang A đã nói đúng rằng đạo đức là cốt lõi của con người và của cả một xã hội. Đạo đức của cán bộ, quan chức Việt dưới chế độ cộng sản đã sa sút, băng hoại một cách khủng khiếp, thực tế đã phơi bày hàng ngày hàng giờ, người dân ai cũng có thể chứng kiến hoặc đọc, nghe, nhìn thấy trên báo chí, truyền thanh truyền hình.

Nhưng cũng giống như việc chống tham nhũng hay tinh giản bộ máy, việc chấn chỉnh đạo đức, phong cách của cán bộ quan chức Việt là những chuyện không thể giải quyết tận gốc rễ được. Bởi chính cái cơ chế độc tài độc đảng này là nguyên nhân, là môi trường sản sinh ra nạn tham nhũng, sự phình to của bộ máy hay những thói hư tật xấu của cán bộ, quan chức Việt: nào dối trá, quan liêu, thực lực không có vì đi lên bằng các mối quan hệ, con ông cháu cha hoặc do “chạy” tiền, “chạy” ghế, vô cảm, coi dân như cỏ rác, chỉ biết có tiền, chỉ biết “còn đảng còn mình”, nhắm mắt bưng tai làm ngơ trước nỗi khổ của nhân dân, vận mệnh của đất nước, hèn hạ, quy lụy bộ đỡ cấp trên, “thượng đội hạ đạp”, tham lam...

Trở lại việc lập Viện đạo đức, ai sẽ dạy, ai có đủ tư cách gương mẫu đạo đức liêm chính cần kiệm chí công vô tư... để đứng lớp? Dạy cái gì? Dạy tư tưởng, đạo đức Hồ Chí Minh? Nhưng HCM thì làm gì có tư tưởng, và những sự thật được bạch hóa phần nào về nhân vật này cũng cho thấy ông ta hoàn toàn không phải là một ông thánh, một kẻ xứng đáng được gọi là “cha già của dân tộc” như đảng CS cố công tô vẽ bao nhiêu năm qua, nếu không muốn nói ngược lại. Và làm sao mà họ

học được, thực hành đạo đức được khi chung quanh, từ trên xuống dưới cả một bộ máy, cả một hệ thống đều vô đạo đức đến tận cùng?

Vấn đề cốt lõi nằm ở cơ chế, ở mô hình thể chế chính trị. Chỉ khi nào VN có một thể chế tự do dân chủ, đa nguyên đa đảng, pháp trị, tam quyền phân lập thì mọi thứ sẽ khác. Cơ chế tam quyền phân lập giúp kiểm soát, hạn chế quyền lực lẫn nhau giữa ba ngành lập pháp, hành pháp, tư pháp, không một đảng phái chính trị nào có thể ôm trùm cả ba được. Đa đảng tạo nên sự cạnh tranh, và có bầu cử công khai giúp tìm ra những con người có năng lực thực sự ngồi vào những vị trí xứng đáng. Pháp luật nghiêm minh sẽ trừng phạt những ai vi phạm, bất kể họ là ai.

Trong một môi trường, thể chế như vậy, con người buộc phải tự thân vận động, tự lực vươn lên bằng khả năng, nếu làm quan chức; họ sẽ bị các đối thủ chính trị của các đảng đối lập cho tới dân chúng và một nền báo chí tự do, dân chủ soi từng hành vi nhỏ nhất; họ sẽ phải cẩn thận từng lời ăn tiếng nói hành động và nếu vi phạm pháp luật, họ sẽ bị trừng phạt ngay tức khắc. Vấn đề tác phong, đạo đức của họ do đó sẽ khá lên. Không cần đảng nào “nuôi dạy” cả. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

“lề dân”. Bài “Đề xuất lập Viện Đạo đức học để huấn luyện cán bộ” trên VnExpress, chẳng hạn, đã thu hút hàng chục người bình luận. Và trong tổng số 63 bình luận đến ngày 24/10, đa số ý kiến phản bác đề xuất của ông Phúc, số ủng hộ chỉ lẻ tẻ vài người.

Hai bình luận được nhiều “like” nhất là “Trời ơi! Đang tình giản biên chế mà còn muốn mọc ra viện đạo đức!” và “Việt Nam đi ngược với thế giới! ‘Uốn tre chứ không uốn măng!’ Đạo đức phải được dạy từ nhỏ, chứ không phải để đợi lên làm cán bộ rồi mới vào viện này học! Bộ máy đã không được tinh giản rồi, giờ phải gánh thêm cái viện ‘uốn tre’ này nữa!”

Ngoài ra, vài ý kiến đáng suy ngẫm khác là “Tôi nghĩ viện đạo đức không hiệu quả mà còn tốn thêm ngân sách. Thời điểm để hình thành chuẩn mực đạo đức là tuổi thiếu niên và nhi đồng, sau này làm cán bộ thì cần có cơ chế giám sát, kiểm tra và cân bằng. Xin nhắc lại, quan trọng nhất là có cơ chế giám sát và kiểm tra”; “Quan trọng nhất là cơ chế giám sát và kỉ luật. Nếu làm tốt thì khỏi cần viện đạo đức để thêm tốn kém”; và “Vừa bực vừa buồn cười”.

VnExpress là tờ báo điện tử thuộc hệ thống báo chí nhà nước, với lượng độc giả đông hàng đầu

Liệu “sáng kiến” Viện Đạo đức học có được lãnh đạo CSVN hiện thực hoá hay không?

Mặc dù những người ủng hộ đề xuất của PGS Phúc chỉ là thiểu số, nhưng trong cuộc sống, chân lý chưa chắc đã thuộc về số đông. Vì thế, câu hỏi trên hoàn toàn không dễ trả lời như một phép toán cộng trừ đơn giản.

Để tìm lời giải đáp cho nó, chúng ta hãy thử đặt ra hai tình huống giả định dưới đây.

1. Nếu nguyên tắc “tự phê bình và phê bình” chưa được các đảng cộng sản trên thế giới áp dụng và bây giờ ai đó đề nghị áp dụng để thiết lập lại trật tự kỷ cương cho bộ máy công quyền ở VN thì sao? Tương quan giữa số người ủng hộ và phản đối đề xuất đó sẽ thế nào?

2. Nếu tại thời điểm này, Đảng CSVN chưa phát động “Cuộc vận động Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh” và một ai đó đề xuất thực hiện cuộc vận động này để cứu vãn sự suy đồi đạo đức của đội ngũ cán bộ, công chức thì sao? Tỷ lệ người ủng hộ so với phản đối sẽ thế nào?

Câu trả lời thuyết phục nhất cho cả hai câu hỏi trên xem ra là: Số người phản đối sẽ áp đảo số ủng hộ – giống như với đề xuất của ông cựu Viện trưởng Viện Lịch sử đảng.

Nghĩa là, nếu dựa trên tương quan giữa số người ủng hộ và phản đối để quyết định số phận của hai thứ “bào bối” thông dụng nhất mà ban lãnh đạo CSVN vẫn đang áp dụng nhằm duy trì kỷ cương trong đảng và ngăn chặn tình trạng xuống cấp của đạo đức công vụ thì chắc chắn cả hai đều bị loại “từ vòng gửi xe”.

Tuy nhiên trên thực tế, “tự phê bình và phê bình” – một nguyên tắc do Lenin “sáng tạo” ra sau khi cầm quyền được 5 năm – đã tồn tại gần một thế kỷ nay. Và bất chấp kết cục tha hoá không tránh khỏi của bất kỳ đảng cộng sản nào sau khi trở thành đảng cầm quyền, các lãnh tụ cộng sản vẫn luôn dành cho nó những mỹ từ ấn tượng nhất.

Hồ Chí Minh coi tự phê bình và phê bình là “thứ vũ khí thần diệu để đảng thường xuyên trong sạch,

Viện đạo đức học và tiếp theo là gì

.....**Lê Anh Hùng 31-10-2017**.....

Tại cuộc hội thảo khoa học “Sửa đổi lỗi làm việc – Những vấn đề lý luận và thực tiễn” nhân kỷ niệm 70 năm ra đời tác phẩm “Sửa đổi lỗi làm việc” của Chủ tịch Hồ Chí Minh ngày 18/10 vừa qua, PGS Nguyễn Trọng Phúc đã đưa ra đề xuất thành lập Viện Đạo đức học để “dạy cán bộ đạo đức và những chuẩn mực đạo đức trong đảng”.

Ủng hộ và phản đối

Đề xuất của ông cựu Viện trưởng Viện Lịch sử Đảng ngay lập tức khiến dư luận bàn tán xôn xao và trở thành chủ đề của hàng chục bài báo cùng vô số ý kiến bình luận, trên cả truyền thông “lề đảng” lẫn

VN, và cơ quan chủ quản là Bộ Khoa học-Công nghệ. Dưới nhãn quan của bộ máy tuyên truyền cộng sản thì đa số độc giả của VnExpress không phải là “thế lực thù địch”. Vì thế, ý kiến “vừa bực vừa buồn cười” nêu trên xem ra đã chuyển tải chính xác “cảm xúc” của một bộ phận đáng kể trong dân chúng.

Các ý kiến bình luận trên hệ thống “báo chí lề dân” nhìn chung là thẳng thắn hơn nhiều, và hầu như ai cũng phản đối đề xuất của PGS Phúc.

“Giá trị thực tiễn”

Liên quan đến câu chuyện trên, vấn đề được quan tâm nhiều nhất là:

vững mạnh”. Nhân vật khai sinh ra chế độ CSVN thậm chí còn ví von: “Đảng cách mạng cần tự phê bình và phê bình như ta cần không khí”, vì vậy mà “mỗi cán bộ, đảng viên phải tự kiểm điểm, tự phê bình, tự sửa chữa như mỗi ngày phải rửa mặt. Được như thế thì trong đảng sẽ không có bệnh và đảng sẽ khoẻ mạnh vô cùng”. Lê Duẩn thì tỏ ra “mộc mạc và thẳng thắn” hơn: “Nhà nước ta là nhà nước xã hội chủ nghĩa, nhà nước do dân và vì dân chứ không phải là nhà nước tư bản của giai cấp tư sản. Chúng nó cần pháp luật để cai trị bóc lột nhân dân còn chúng ta là nhà nước XHCN chúng ta không cần pháp luật. Chúng ta chỉ cần phê bình và tự phê bình là đủ.” Còn đương kim TBT Nguyễn Phú Trọng thì khăng định: “Kiểm điểm, tự phê bình và phê bình là khâu mấu chốt, cực kỳ quan trọng” trong công tác “xây dựng đảng”.

Dù vậy, đến nay hẳn ai cũng có thể trả lời được câu hỏi: Liệu cái gọi là “vũ khí thần diệu” hay “khâu mấu chốt, cực kỳ quan trọng” nói trên có thay thế được pháp luật đúng nghĩa trong việc ngăn chặn sự tha hoá đạo đức trong đảng hay không?

Trong khi đó, “Cuộc vận động Học tập và làm theo tấm gương đạo đức HCM” đã ra đời ngót 11 năm. Ở mỗi cấp từ trung ương đến xã phường đều có ban chỉ đạo cuộc vận động do bí thư cấp uỷ làm trưởng ban; Tổng Bí thư làm Trưởng ban Chỉ đạo Trung ương. Mỗi năm trên cả nước, từ trung ương đến địa phương, người ta không thể thống kê nổi có bao nhiêu cuộc họp, lễ sơ kết, lễ tổng kết liên quan đến cuộc vận động, và bao nhiêu văn bản chỉ đạo, chỉ thị, hướng dẫn về cuộc vận động; không thể thống kê hết bao nhiêu thời gian, công sức, tiền của mà hệ thống chính trị hiện hành đã tiêu phí cho cuộc vận động này.

Và giờ thì hẳn ai cũng dễ dàng trả lời câu hỏi: Từ khi lãnh đạo CSVN phát động cái gọi là “Cuộc vận động Học tập và làm theo tấm gương đạo đức HCM” đến nay, đạo đức của đội ngũ “đầy tớ nhân dân”

nói riêng và đạo đức xã hội nói chung đi lên hay đi xuống? (Ở đây chưa cần xét đến thực chất của “tấm gương đạo đức” kia là thế nào.)

Tóm lại, bất kể số người ủng hộ “sáng kiến” của PGS Phúc chiếm tỷ lệ rất nhỏ, chỉ vài %, song việc nó được lãnh đạo CSVN áp dụng lại là một khả năng thực tế, thậm chí là cao. “Có bệnh thì vái tứ phương.” Một khi CSVN vẫn dị ứng với phương thuốc “tam quyền phân lập, đa nguyên đa đảng” mà nhân loại tiến bộ đã áp dụng hàng trăm năm nay thì việc họ viện đến “phương thuốc” của “thầy Phúc” là điều không có gì phải ngạc nhiên.

Và thái độ của chúng ta

Thomas Henry Huxley (1825-1895), nhà sinh vật học nổi tiếng người Anh và là người cổ súy nhiệt thành của thuyết tiến hoá, từng viết trong tác phẩm “The Struggle for Existence in Human Society” (tạm dịch: “Cuộc đấu tranh sinh tồn trong xã hội loài người”): “Thật sai lầm khi lại mừng tượng rằng quá trình tiến hoá biểu thị một xu hướng liên tục hướng tới sự hoàn hảo. Quá trình đó chắc chắn liên quan đến sự thay hình đổi dạng liên tục của sinh vật nhằm thích ứng với điều kiện mới, song tùy thuộc vào bản chất của những điều kiện như thế mà chiều hướng của những đổi thay này sẽ đi lên hay đi xuống.”

Chủ nghĩa cộng sản là một chủ thuyết phi nhân và trái quy luật. Điều đó giải thích cho sự thất bại của nó với tư cách một ý thức hệ trên phạm vi toàn cầu từ cuối thập niên 1980.

Từ góc nhìn Huxley, xã hội cộng sản rõ ràng là môi trường lý tưởng cho những “phát kiến” kiểu như “tự phê bình và phê bình”, “làm chủ tập thể”, “học tập và làm theo tấm gương đạo đức HCM”, “viện đạo đức học dạy đạo đức cho cán bộ”, v.v. và v.v.

Vậy nên chúng ta có thể buồn cười chứ không cần phải bực mình nếu “sáng kiến” của PGS Nguyễn Trọng Phúc được lãnh đạo CSVN “hiện thực hoá”, bởi đó là một bước “tiến hoá” đưa hệ thống hiện hành đến gần hơn với kết cục diệt vong tất yếu của nó. **LAH Blog - VOA**

ĐẠO ĐỨC CỘNG SẢN : MÙI PHÂN

Người lang thang 21-10-2017
(Trích đoạn)

Hóa ra suốt hơn nửa thế kỷ, cái dân tộc VN này đã bị cai trị, dạy dỗ bởi một đám vô lại khoác áo đạo đức HCM, cái đạo đức mà cha đẻ ra nó là họ Hồ, người đã chủ trương và phát động chiến dịch cải cách ruộng đất rồi kết thúc với 172008 xác người, trong đó có 123266 người vô tội và vài giọt nước mắt cá sấu trên đài truyền hình. Chiến dịch này đã phá tan nề nếp gia đình xã hội, đạo lý truyền thống của dân tộc, triệt tiêu tình người. Đạo đức HCM là nền tảng của đảng CS. Đảng ta là đạo đức, là văn minh. Họ Hồ đã khẳng định như vậy. Như thế thì đám vô lại từ đâu ra, đã học được loại đạo đức, văn minh nào nếu không phải chính chúng là sản phẩm của đảng và là công cụ phục vụ đường lối, chính sách của đảng. Người dân ở các quốc gia dân chủ tiến bộ trên thế giới không thể tưởng tượng ra thế nào là một lớp học dạy đạo đức cho công chức, cán bộ mà trong đó giảng viên và học viên là loại sinh vật gì. Chuyện này nằm ngoài sự hiểu biết của họ vì họ xuất thân từ một nền giáo dục đào tạo con người trước khi ra xã hội làm việc.

Giờ đây VN đang tính đến chuyện mở Viện Đạo Đức Học để huấn luyện cán bộ. Điều này nói lên cái nhân cách bị tha hóa tận cùng của bầy đầy tớ nhân dân: rất quan liêu hách dịch, vô giáo dục nhưng cũng rất hèn hạ với não trạng bầy tôi còn đảng còn mình. Chúng là con đẻ của một nền giáo dục đào tạo cán bộ trước khi chúng làm người. Một nền giáo dục để ngược. Được trang bị cái đạo đức lưu manh của HCM, nhân vật đã cải trang đeo râu theo dõi vụ đấu tố địa chủ đầu tiên ở VN(2), bọn này chưa bao giờ phục vụ người dân bởi vì chúng luôn đóng vai kẻ đại diện quyền lực của đảng để bạn phát ân huệ. Người dân luôn là kẻ đi xin, thừa hưởng ơn phước cơm thừa canh cặn. Chúng là những con ốc rí sét trong một guồng máy chạy bằng loại dầu cặn được cầu chúng tại tòa có nhân hiệu là đạo đức HCM....

Người Việt đang quay cuồng, chà đạp lên nhau trong một đất nước mà ở đó không một thứ gì vận hành hợp tình lý đúng nghĩa của một xã hội pháp trị ổn định.

(Danlambao)

Công chức VN sắp phải đình công đòi trả lương ?

.....Thiên Lâm 21-10-2017.....

Những “điều báo” rõ ràng cuối năm 2015 về tương lai cạn kiệt ngân sách đã ứng nghiệm vào năm 2017. Thời tiết ngân sách trả lương cho đội ngũ công chức viên chức trong chính quyền VN đang trở xấu tồi tệ.

Vào tháng Mười và trùng với thời gian diễn ra Hội nghị trung ương 6 của đảng cầm quyền với một chủ đề rất gay gắt là “tinh gọn bộ máy và tinh giản biên chế”, một số thông tin trên báo nhà nước đã thêm một lần nữa phác ra bức tranh “nợ lương” của cơ quan địa phương đối với công chức. Một trong những minh họa được dẫn từ báo Tuổi Trẻ là ở Vĩnh Long –địa chỉ đã được “lên đời cấp thành phố”, một số phường xã đang rơi vào tình cảnh nợ lương công chức như Phường 8 nợ lương công chức lên đến 900 triệu đồng và xã Tân Ngãi nợ công chức, cán bộ lên đến 600 triệu đồng, khiến 2-3 tháng nay công chức không nhận được tiền lương, hoạt động hành chính cũng bởi thế trở nên bê trễ. Khi nói về nguyên nhân, ông Ng. Trung Dân, phó Chủ tịch phường cho biết: do chỉ mới thu ngân sách được 63% so với dự toán nên việc thu không bảo đảm. Trong khi các trợ cấp từ ngân sách nhà nước giảm so với những năm trước, chợ trên địa bàn lại trong quá trình xây dựng nên nhiều tiểu thương xin miễn thuế... dẫn đến bị thiếu hụt.

Trường hợp thành phố Vĩnh Long mới chỉ là một ví dụ nhỏ. Nhiều tin tức từ dư luận xã hội cho biết khá nhiều tỉnh ở khu vực Trung Bộ và Nam Bộ cũng rơi vào tình trạng tương tự Vĩnh Long, tuy thực trạng nợ lương công chức không phải diễn ra trên toàn địa bàn mà chỉ mới phát sinh tại một số khu vực hành chính thuộc dạng “đói nghèo”. Tuy nhiên, do không muốn “lật áo cho người xem lưng” nên một số chính quyền địa phương đã không cung cấp thông tin ngân sách giắt gấu và vai cho báo chí. Chưa bao giờ kể từ cơn khủng hoảng giá-lương-tiền 1985, “gia cảnh” ngân sách của khối đảng và chính quyền lại “tang tóc” như lúc này.

Khủng hoảng đang hành quân theo đúng phương châm “dân chủ từ dưới lên”. “Điều báo” khủng hoảng đầu tiên đã bắt đầu vào cuối năm 2015 với liên tiếp hai vụ “Thành ủy Bạc Liêu vỡ nợ” và “Cà Mau không còn tiền để trả lương cho công chức”. Thậm chí, cơ quan Thành ủy Bạc Liêu còn bị bệnh viện đòi tiền và phát sinh đủ thứ hồ lớn. Chi tiết nữ nhân viên kế toán thuộc Văn phòng thành ủy Bạc Liêu không những bất hợp tác trong việc báo cáo thu chi tài chính mà còn cầm bình trà đập bẻ ngay trước mặt phó bí thư thành ủy Bạc Liêu đã cho thấy một không khí hỗn loạn quan đang trào dâng vượt mặt đảng.

Khi đó, hiện tượng các vụ “Thành ủy Bạc Liêu” và “Cà Mau hết tiền trả lương” mau chóng lan truyền trên báo chí nhà nước đã cho thấy hai nguồn cơn: đã đến lúc đảng cầm quyền không còn che giấu nổi những khuất tất trong nội bộ.

Vào năm 2017, tình trạng nợ lương không chỉ tồn tại da dẳng ở một số doanh nghiệp công ích nhà nước như Thủy lợi Sông Tích ở ngay Hà Nội, mà còn lan sang giới công an trị, khiến ngay cả lãnh đạo công an cũng phải “la làng”.

Báo Thanh Niên dẫn lời Đại tá Lê Tôì Sùng, Giám đốc CQ Bà Rịa-Vũng Tàu, cho biết trong 7 tháng đầu năm 2017, tại tỉnh Bà Rịa-Vũng Tàu có hơn 60 trường hợp công an xã, công an ấp nghỉ việc để ra ngoài làm công nhân, bảo vệ, phụ việc nhà giúp gia đình.

Tuy báo chí nhà nước ít khi đưa tin, hoặc hạn chế thông tin về sự thật chưa từng có trên, song tình trạng công an xã và trên cấp xã nghỉ việc không chỉ xảy ra ở Bà Rịa-Vũng Tàu mà còn là hiện tượng khá phổ biến ở nhiều tỉnh và kể cả thành phố khác. Một con số từ công an Bà Rịa-Vũng Tàu đã chứng thực cho tình trạng khốn khó của công an xã: mức phụ cấp của giới này đã rớt xuống chỉ còn 1,6-1,7 triệu đồng/người/tháng, tức giảm đến phân nửa so với những năm trước.

Tình trạng “chỉ biết ăn không

biết làm” đã luôn dẫn đến “ngồi ăn đến núi cũng lở” – ứng với không chỉ ngân sách chung mà còn với ngân sách của từng ngành chính trị, kinh tế-xã hội.

Nạn cạn kiệt ngân sách trung ương lại dẫn đến tình trạng thất chặt đối với ngân sách bên đảng (khoảng 2.000 tỷ mỗi năm cho các cơ quan trung ương), cũng như đối với các cơ quan tỉnh ủy, thành ủy cấp địa phương. Hẳn đó là nguồn cơn để trong Hội nghị trung ương 6 tháng 10-2017, đảng cầm quyền đã phải mở hẳn một chuyên đề về “tinh giản bộ máy”, đặt ra mục tiêu “quyết liệt” là đến năm 2021 phải giảm được 10% trong tổng số khoảng 2,5 triệu công chức viên chức hiện thời, tức phải kéo giảm một phần chi lương mà ngân sách đang húc đầu vào bức tường thâm thủng chưa từng có. Nếu mục tiêu trên thực hiện được, số tiền mà ngân sách trung ương “thu hồi” từ việc giảm biên chế và tinh gọn bộ máy sẽ vào khoảng 20 ngàn tỷ/năm. Tuy nhiên, số tiền này lại chỉ bằng đúng con số 20.000 tỷ nợ xấu quá khó thu hồi của 3 ngân hàng đã rơi vào dạng đại án trong 2 năm 2014-2015 là Đại Dương, Xây Dựng, Dầu Khí Toàn Cầu. Hãy thử tưởng tượng, lực lượng “công an nhân dân luôn trung thành với đảng” –bị nợ lương hoặc bị cắt giảm lương– liệu có còn đủ kiên trung với đảng để tiếp tục những nhiều, sách nhiễu và đàn áp nhân dân hay không?

Và hãy thử tưởng tượng bức tranh xám xịt ngân sách cạn kiệt lan rộng ra nhiều tỉnh thành, đặc biệt tại những tỉnh thành Nam Bộ là nơi không được “ân sủng” của trung ương như các tỉnh miền Bắc và do đó không được ngân sách trung ương rót tiền nhiều, sẽ rơi vào tình trạng nợ lương công chức đến độ chính những công chức mà trước đây hoàn toàn vô cảm với tình cảnh bị nợ lương của công nhân, sẽ phải liên kết lại với nhau để tổ chức đình công đòi trả lương cho mình, thậm chí còn có thể phần nộ đến mức “xuống đường”. Hiện tượng tê liệt cục bộ bộ máy hành chính lại là dấu hiệu rõ ràng về một tương lai sụp đổ thể chế chính trị.*****

CẠN TIỀN, GIẢM BIÊN CHẾ, MỜ RA XÁO TRỘN GAY GẮT

Bùi Tín 01-11-2017

Cạn tiền.

Dân ta có câu châm ngôn “Khỏe vì gạo, bạo vì tiền”. Khi hết tiền, mọi khó khăn sẽ đến, không còn sống bình thường được nữa.

Đất nước Việt Nam hiện ngân sách cuối năm đã cạn tiền. Nhiều huyện, tỉnh, thành phố nợ lương của cán bộ, viên chức 2, 3 tháng ròng. Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc kéo còi báo động về nguy cơ “sụp đổ tài chính quốc gia.” Do quản lý lỏng lẻo, các nhóm lợi ích chia chác ngân sách, tiền của của xã hội, các cấp quan chức đua nhau tham nhũng hàng nghìn, chục nghìn tỷ đồng, bị truy tố không ít, nhưng tiền thu hồi không đáng kể, tẩu tán hết rồi, thu lại chỉ chừng 3%!

Thế là việc giảm biên chế trở nên cấp bách, khi số viên chức Nhà nước ăn lương từ trung ương xuống cấp phường xã lên đến 12 triệu người, chưa kể quân đội và công an.

Riêng ngành Công an, thời chiến tranh, hầu như không có tướng, các Bộ trưởng Trần Quốc Hoàn, Phạm Hùng đều không mang quân hàm. Cục trưởng số 1 là ông Dương Thông lúc tại chức chỉ là đại tá. Cả Bộ Công an hồi đó chỉ có chừng 10 tổng cục và vụ. Nay có đến 230 viên tướng, 120 tổng cục, cục, vụ, viện. Ngân sách hành chính bộ Công an cao hơn ngân sách hành chính của bộ Quốc phòng, nhằm mục tiêu số 1 là bảo vệ đảng.

Trước đây mỗi nhân viên công an, an ninh, du côn được thuê làm chi điểm, 1 ngày theo dõi nghi phạm, tội phạm, được phụ cấp thêm 500.000 đồng ở cấp tỉnh thành, 300.000 đồng cấp quận huyện, 100.000 đồng cấp phường xã, nhưng từ giữa năm 2017, phụ cấp này hầu như bãi bỏ, vì cạn tiền. Thế là họ bỏ việc, đi kiếm việc khác. Anh chị em đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền cảm thấy dễ thở hơn.

Tiền cạn, vấn đề giảm biên chế, chuyển dần một số chức vụ bên đảng nhập sang chức vụ tương đương bên chính phủ, giảm bớt cấp phó ở mọi nơi, mọi cấp, sớm thực hiện nhất thể hóa ở cấp phường xã,

quận huyện đang là công việc phải làm ngay trong thời gian tới, không thể chậm trễ. Vì túi tiền lương đã cạn. Thế là có Nghị quyết 18 về tinh giảm biên chế, hợp nhất một số chức vụ, giải thể một số cơ quan.

Tiền đã cạn, túi đã rỗng, ông bạn vàng phương Bắc chỉ có thể biểu tặng, thưởng công vài trăm triệu nhân dân tệ, đâu có thể cho vài tỷ, vài chục tỷ để cứu ngân sách thâm thủng nặng, vì tình hình tài chính của họ cũng gay go, dự trữ ngoại tệ teo dần nhanh. Càng giàu họ càng keo kiệt, hưởng hồ tài chính họ cũng đang lâm nguy!

Điều gì sẽ xảy ra trước mắt?

Sẽ là một cuộc tranh dành ghế, ai đi ai ở, bao nhiêu vị «phó» sẽ bị thải loại? họ là ai? từ thứ trưởng các bộ, phó ban các ban (có đến hàng trăm vị), và hàng nghìn phó chủ tịch các ủy ban nhân dân, hội đồng nhân dân tỉnh, huyện, xã, và hàng vạn tổng cục phó, cục phó, vụ phó, viện phó, hàng chục vạn phó giám đốc, phó phòng các cơ quan các cấp bị dôi ra, coi như thừa, cần đưa đi nơi khác hoặc về nghỉ.

Sẽ có một sự xáo trộn ở mọi nơi, mọi cấp, không trừ một nơi nào, cấp nào. Các cơ quan tổ chức chuyên ban phát ghế tha hồ được lợi theo thói quen mua bán ghế. Các phe nhóm tha hồ tranh dành ghế, so đo, kèn cựa, kiện cáo, kẻ tội nhau, vu cáo nhau, thù oán sẽ lan tràn. Rồi họ hàng anh em, chú bác, con cháu bênh che nhau, không sao gỡ nổi, không ai làm trọng tài vô tư. Và sẽ là rối to, là loạn to, là rối loạn trong cả nước như một khối bong bóng, càng gỡ càng rối thêm.

Nếu hợp nhất 2 chức vụ Bí thư và chủ tịch huyện, xã thì ai đi ai ở? ai chọn?

Nếu giải thể các Ban chỉ đạo vùng Tây Bắc, Tây Nguyên, Tây Nam bộ với hàng vài trăm cán bộ thì chuyển họ về cơ quan nào đây, với chức vụ gì?

Nếu hợp nhất Ban đối ngoại trung ương vào bộ Ngoại giao thì ai đi ai ở lại?

Nếu hợp nhất ban Kinh tế trung

ương đảng vào bộ Công thương thì các chức vụ bố trí ra sao đây? ai làm trọng tài?

Và hợp nhất ban Tổ chức TƯ vào Bộ Nội vụ thì sắp xếp ra sao? cực kỳ phức tạp, khó khăn gay gắt, có thể sống mái với nhau, vì các vị trí này quá béo bở.

Số cán bộ, viên chức mất việc, chờ việc, sẽ có thể lên đến hàng triệu trong công cuộc tinh giảm biên chế chưa từng có này. Mà không làm thì không thể được, khi chính bộ nội vụ cho rằng có đến 30% cán bộ viên chức ăn lương mà không làm việc, có văn phòng tình ủy chỉ hàng tỷ đồng để uống bia đãi khách, có nơi vợ chồng, anh em, con cháu một dòng họ chiếm trọn các chức vụ trong một huyện, một tỉnh.

Đã có một quyết định luân lưu cán bộ theo quy mô lớn sẽ làm cho sự rối rắm, hỗn độn lên đến tột đỉnh. Ai đi? ai ở? ai bị điều luân lưu về địa phương nào? bao lâu? sẽ có sự xáo trộn, đảo lộn, ra vào, lên xuống, xa gần không sao kể xiết. Và thời gian để kiện cáo, tố giác nhau, suy bì tỵ nạnh sẽ không còn giới hạn. Một mình ông tổng bí thư làm sao định đoạt, gỡ rối cho hết? một mình bộ chính trị làm sao giải tỏa thỏa mãn mọi yêu cầu đề nghị về tổ chức cán bộ?

Và rồi cuối năm năng suất công việc sẽ giảm đi trông thấy, vì tình hình biến động, không sao ổn định, tâm lý xáo trộn, lo âu, cuộc đấu tranh nội bộ sẽ tràn lan, gay gắt, kéo dài, xã hội càng thêm bất ổn khi cuộc sống khó khăn, đồng tiền mất giá, xã hội hoảng loạn, bất an, niềm tin thủng đáy, đảng nghĩ một đảng, nhân dân mong một nẻo khác. Đảng chỉ lo giữ ghế thống trị, nhân dân khao khát dân chủ, tự do, bình đẳng, nhân quyền, thành quả phát triển được phân chia công bằng hợp pháp, phồn vinh an ninh cho toàn xã hội được chung hưởng.

Ngân sách cạn tận đáy, giảm biên chế quy mô lớn, xã hội xáo trộn, tất cả do chế độ độc đảng tạo nên, tự thú nhận thất bại của cả đường lối, chính sách đến học thuyết và mô hình cai trị mất gốc dân tộc, quay lưng lại với nhân dân.

Blog Bùi Tín, VOA

<https://tieulun.hopto.org>

Thanh thiếu niên bị đảng Cộng sản đầu độc như thế nào

.....Phạm Trần 27-10-2017.....

Mỗi khi có Đại hội nhiệm kỳ của Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh, đội ngũ con cái cán bộ được gọi là “dự bị” của đảng cầm quyền thì chủ trương đầu độc tuổi trẻ Việt Nam lại hiện ra rõ nét hơn bao giờ hết.

Bằng chứng đã thể hiện trong Dự thảo Báo cáo Chính trị của Ban Chấp hành Trung ương Đoàn khóa X đang được thăm dò ý kiến để chuẩn bị cho Đại hội Đoàn toàn quốc lần thứ XI tại Hà Nội vào giữa tháng 12/2017.

Tin của tổ chức này cho biết sẽ có khoảng 1.000 đại biểu, đại diện cho hơn 7 triệu Đoàn viên cả nước sẽ tham dự Đại hội để bầu Ban lãnh đạo nhiệm kỳ 2017-2022.

Nhưng với ngân khoản 551,505 tỉ đồng được nhà nước trao cho, như đã ghi trong dự án chi tiêu ngân sách năm 2016, tổ chức này đã làm được gì cho dân hay đó là khoản tiền được trả công làm tay sai cho đảng để họ thay thế lớp cha anh tiếp tục cầm quyền và hưởng bổng lộc ?

Bị xua vào mù quáng

Vì vậy nhiệm vụ quan trọng nhất của Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh (TNCS), như đã được quy định trong Báo cáo Chính trị (BCCT) là phải rèn luyện để “*xứng đáng là đội dự bị tin cậy của Đảng Cộng sản Việt Nam*”.

Nhưng lớp cha mẹ, anh em của đội ngũ “dự bị này” lại chính là lớp cán bộ, đảng viên có chức có quyền trong quá khứ và hiện nay nên công tác chuẩn bị hành trang cho con cháu được ngồi vào chỗ người đi trước theo cách cha truyền con nối chẳng phải là chủ trương độc tài và “lợi ích nhóm” của đảng hay sao ?

Vì vậy không ai lạ khi thấy BCCT đã khẳng định đoàn viên : “*Luôn tin tưởng vào sự lãnh đạo của Đảng và con đường phát triển của đất nước, phát huy truyền thống cách mạng, thể hiện rõ lòng yêu nước, tinh thần tự hào dân tộc, có hành động thiết thực, cụ thể vì cộng đồng.*”

Nhưng “cộng đồng” của dân hay

của đảng ? Trong vai trò nôi gót của lớp thanh niên được gọi là “hạt giống đỏ” ưu tú của đảng trước đây và bây giờ, những người này không phải của dân. Vì dân không để ra hạt giống đỏ để làm theo lệnh đảng chống lại cuộc đấu tranh chống Trung Hoa xâm lược Việt Nam trên mọi lĩnh vực của đồng bào yêu nước.

Bằng chứng đã có những đoàn thanh niên nam nữ mặc đồng phục xanh, nối tay nhau xếp hàng chống các cuộc biểu tình chống Tàu tự phát của người dân ở Hà Nội và Sài Gòn từ 2007 đến 2012. Cũng lớp người trẻ làm con thiêu thân cho chế độ này đã từng ăn mặc phản cảm nhảy múa nhố nhăng trong điệu nhạc ngoại lai Trung Hoa trước kỳ đài Lý Thái Tổ cạnh Hồ Gươm chống người dân truy niệm 74 chiến sỹ Việt Nam Cộng Hòa đã bỏ mình chống quân Tàu đánh chiếm Hoàng Sa năm 1974, và 64 người lính Quân đội Nhân dân đã hy sinh chống quân Tàu ở Trường Sa năm 1988.

Cũng đội ngũ thanh niên, thiếu nữ phản động này còn cả gan tham gia chống những người biểu tình, vào mỗi tháng Hai hàng năm, truy điệu trên 40 ngàn chiến sỹ và đồng bào đã hy sinh trong cuộc chiến biên giới phía Bắc chống Tàu xâm lược trong các năm 1979-1990.

Những hành động phản quốc này, ai cũng thấy đã làm nhục quốc thể và xúc phạm nặng nề đến vong linh các chiến sỹ và đồng bào, nhưng Lãnh đạo đảng vì sợ Tàu nên dừng dừng và còn cho Công an và Công an đội lột côn đồ đàn áp nhân dân yêu nước.

Vậy mà đội ngũ lãnh đạo đã bị đảng nắm đầu của TNCS vẫn không biết hổ thẹn để khoe đã hoàn thành các nhiệm vụ: “*Giáo dục chủ nghĩa Mác-Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh, tuyên truyền, học tập các Nghị quyết của Đảng, của Đoàn được triển khai với nhiều hình thức sáng tạo, như: học tập trực tuyến, thi trắc nghiệm, thi tự luận trên*

Internet, xây dựng phim ngắn, bản đồ tư duy tuyên truyền, phổ biến Nghị quyết. Các đợt sinh hoạt chính trị “Con đường cách mạng của thanh niên thời kỳ mới”, “Tự hào tiến bước dưới cờ Đảng”, “Tự hào tuổi trẻ thời đại Hồ Chí Minh”, “Nhớ về Bác lòng ta trong sáng hơn” và Hội thi “Ánh sáng soi đường” đã thu hút đông đảo đoàn viên, thanh niên, sinh viên tham gia, được dư luận xã hội ghi nhận. Trong nhiệm kỳ, trên 30 triệu lượt cán bộ, đoàn viên, thanh niên được học tập, quán triệt nghị quyết của Đảng, của Đoàn và lý luận chính trị.”

Nhưng những “thành tích” quái đản này có gì mới hơn những điều họ đã được đảng nhồi sọ từ năm 2010 trong Bài học thứ nhất về “*Chủ nghĩa Mác-Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh là nền tảng tư tưởng, kim chỉ nam cho hành động của Đảng và của cách mạng Việt Nam*” ?

Các đoàn viên TNCS cũng phải học tại sao “Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ” ra đời năm 1991 đã khẳng định: “*Đảng lấy chủ nghĩa Mác-Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng, kim chỉ nam cho hành động*”.

Tài liệu của đảng bảo đảm Thanh niên ngây thơ rằng: “*Đây là kết luận rút ra từ kết quả tổng kết sâu sắc thực tiễn lịch sử của Đảng và của cách mạng Việt Nam trong suốt quá trình cách mạng từ khi thành lập Đảng đến nay. Đó là một quyết định có tầm lịch sử quan trọng thể hiện bước tiến trong tư duy lý luận của Đảng ta.*”

Đảng CSVN lại nói dối Thanh niên rằng đến Đại hội đảng IX thì : “*Đảng và nhân dân quyết tâm xây dựng đất nước Việt Nam theo con đường xã hội chủ nghĩa trên nền tảng của chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh*”.

Từ ngày đảng CSVN ra đời năm 1930 đến nay, chưa hề bao giờ nhân dân được đảng hỏi xem có muốn theo Chủ nghĩa Cộng sản không cho nên bảo dân cũng quyết tâm với đảng là bịa đặt.

Do đó, Bài học cho rằng : “*Vì vậy, việc nghiên cứu, học tập để*

nắm vững, biết vận dụng sáng tạo và phát triển chủ nghĩa Mác-Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh là nhiệm vụ và trách nhiệm hàng đầu của mỗi cán bộ, đoàn viên và thanh niên Việt Nam.

Con ai du học ?

Nhưng học tập và nghiên cứu thứ Chủ nghĩa đã bị nhân loại vứt vào sọt rác để làm gì trong hoàn cảnh Việt Nam ngày nay ?

Đó là lý do đã có không ít cha mẹ, anh em và dòng họ của TNCS biết khôn ngoan “tự diễn biến” và “tự chuyển hoá” để tìm đường thoát thân cho con cái bằng con đường du học.

Báo chí Việt Nam đã cho biết: *“Theo Nhóm công tác Giáo dục và Đào tạo thuộc Diễn đàn doanh nghiệp thường niên (VBF) 2015, Việt Nam hiện có hơn 110.000 học sinh du học với mức học phí từ 30.000 đến 40.000 USD mỗi năm, điều này đồng nghĩa người Việt mỗi năm đang “xuất khẩu” khoảng gần 3 tỷ USD để có được nền giáo dục quốc tế. Song, điều đáng nói là Việt Nam hoàn toàn có thể giữ được phần lớn số tiền này ở lại trong nước nếu biết thu hút doanh nghiệp nước ngoài đầu tư vào giáo dục.”*

Những con số này đã tự trả lời cho thắc mắc “nếu xã hội Việt Nam tốt đẹp và Chủ nghĩa Mác-Lênin đem lại phồn thịnh và hạnh phúc cho dân thì tại sao Việt Nam phải gửi hàng trăm ngàn lao động trẻ ra nước ngoài kiếm sống và giúp gia đình ?”

Trong khi đó, người dân cũng muốn biết tìm đâu ra tiền mà trên 100 ngàn thanh niên, thiếu nữ Việt Nam có thể du học với kinh phí mỗi năm bằng cả đời đi làm của một công nhân bình thường ?

Lừa dối – biện bạch

Vậy thực tế đã nói gì về thiên đường Cộng sản và giấc mơ Việt Nam ?

Người Việt Nam nào, kể cả đoàn viên TNCS, cũng biết tại sao nhân dân Nga và nhân dân các nước theo chủ nghĩa Mác-Lênin ở Đông Âu đã nhỏ nước bọt vào Chủ nghĩa sát nhân này từ 1989 đến 1991. Những người dân yêu nước, có ao ước được sống tự do và dân chủ ở các

quốc gia này đã anh dũng đứng lên lật đổ cường quyền và hoàn thành cuộc cách mạng không đổ máu để thoát gông cùm Cộng sản.

Nhưng thảm hại thay, nhân dân và Thanh niên Việt Nam đã không được phép tin như thế để vùng lên cỡi trời mà phải tiếp tục cúi đầu chịu ách cai trị kim kẹp của những người Cộng sản giáo điều, bảo thủ và hà khắc.

Đảng CSVN còn lừa dối Thanh niên khi họ giải thích về sự sụp đổ của Chủ nghĩa Cộng sản rằng: *“Chế độ xã hội chủ nghĩa ở Liên Xô và các nước Đông Âu sụp đổ do nhiều nguyên nhân mà nguyên nhân trực tiếp là Đảng Cộng sản phạm những sai lầm nghiêm trọng về đường lối chính trị, tư tưởng và tổ chức bắt đầu từ sự phản bội của người lãnh đạo chủ chốt; chủ nghĩa đế quốc can thiệp vừa tinh vi, vừa trắng trợn, thực hiện “diễn biến hòa bình” ở Liên Xô và các nước Đông Âu.”*

Sau khi phát ngôn hoang đường để tự cứu như thế, Bài học của TNCS biện bạch rằng: *“Sự đổ vỡ đó không có nghĩa là sự sụp đổ của học thuyết về chủ nghĩa xã hội, không” phải là sự sụp đổ của phong trào xã hội chủ nghĩa thế giới, bởi vì hiện nay một số nước xã hội chủ nghĩa vẫn đang tiếp tục đứng vững và phát triển. Nghị quyết Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ VIII của Đảng đã chỉ rõ: “Lịch sử thế giới đang trải qua những bước quanh co, song loài người cuối cùng nhất định sẽ tiến tới chủ nghĩa xã hội vì đó là qui luật tiến hóa của lịch sử”.* (Trích Bài học 3 : “Đi lên CNXH, con đường mà Đảng và nhân dân ta đã lựa chọn”, ngày 28-01-2010)

Đó là luận điệu của những người mơ hoang và hy vọng hão huyền để tự đánh lừa mình và lừa bịp những con người thông minh và tiên bộ Việt Nam.

Cả thế giới bây giờ chỉ còn lại 4 nước Cộng sản là Trung Hoa, Cuba, Bắc Hàn và Việt Nam. Nhưng Cuba và Bắc Hàn vẫn đói nghèo và lạc hậu.

Riêng Trung Hoa tự cỡi trời từ thời Đặng Tiểu Bình 1977 để theo đuổi chủ trương cải cách được gọi là “Xã hội chủ nghĩa đặc sắc Trung

Hoa”, nhưng đảng vẫn nắm quyền lãnh đạo toàn diện để đổi mới kinh tế nhưng không dân chủ hóa chế độ.

Việt Nam cũng bắt chước làm theo đàn anh Trung Hoa từ Đại hội đảng VI năm 1986 thời Tổng Bí thư đảng Nguyễn Văn Linh với chủ trương Đổi mới để thoát chết. Nhưng CSVN, dù thực tế đã làm kinh tế theo Tư bản nhưng lại trá hình rêu rao *“theo định hướng Xã hội Chủ nghĩa”* tối như mực tàu để tránh xấu hổ với Thế giới.

Cũng giống như Trung Hoa, đảng CSVN đã giải thích với đảng viên dù “đổi mới” nhưng không “đổi màu” và “hội nhập nhưng không hòa tan” để tiếp tục độc quyền quyền cai trị và kiểm soát dân y hệt như Bắc Kinh.

Vì vậy khi người CSVN rêu rao vô bằng cứ rằng *“Lịch sử thế giới đang trải qua những bước quanh co, song loài người cuối cùng nhất định sẽ tiến tới chủ nghĩa xã hội vì đó là qui luật tiến hóa của lịch sử”* thì TNCS hãy cố kiên nhẫn há miệng ra mà chờ sung rụng.

Lý do vì từ khi đảng viết như thế năm 1996 đến 2017 là 21 năm mà ngay ở Việt Nam đã có rất nhiều Trí thức và lão thành Cách mạng uyên bác, cấp tiến đã sổ toẹt vào Chủ nghĩa Cộng sản ngoại lai và lên án Lãnh đạo đảng tiếp tục độc tài, thiên cận để hại dân hại nước.

Vậy Thanh niên Việt Nam đã học được gì ở đảng hay Lãnh đạo đã tìm mọi cách để đổ thuốc độc vào miệng Thanh niên ?

Phạm Trần

(10/017)

Xả lũ Thủy điện Hòa Bình

đúng quy trình và khái niệm Duty of Care

.....LS Đào Tăng Dực 26-10-2017.....

Trước nhiều diễn biến gần đây tại Việt Nam và trong thời đại thặng dư tin học toàn cầu, nhiều người Việt trong nước lẫn hải ngoại băn khoăn tự hỏi:

1- Tại sao nhà cầm quyền CSVN vẫn đứng vững trong vị trí cai trị mặc dầu tham nhũng ngày một tệ hại, kinh tế lụn bại so với các quốc gia láng giềng, mất chủ quyền trên nhiều vùng lãnh thổ và lãnh hải cho cường quyền TQ, và những viên chức hành xử quyền hành hoàn toàn vô trách nhiệm, gây tang tóc, chết chóc và đau thương cho toàn dân?

2- Trong khi thảm họa môi trường Formosa tại miền trung đang diễn ra thì TBT đảng CSVN không thèm đoái hoài tới dân nghèo, mà trái lại tươi cười tay bắt mặt mừng với lãnh đạo của tập đoàn Formosa. Sau đó Thủ Tướng CSVN Nguyễn Xuân Phúc lại qua mặt mọi thủ tục pháp lý, đơn phương ký kết thỏa ước với tập đoàn Formosa, nhận giá bồi thường rẻ như bèo là \$500 triệu mỹ kim, thay vì hàng chục hoặc trăm tỷ bồi thường cho quyền lợi của dân tộc? Tại sao viên chức CSVN “xả lũ đúng quy trình”, giết hại cả trăm người dân vô tội và gây vô vàn thiệt hại vật chất lẫn tinh thần cho dân chúng mà vẫn không một lời hối lỗi, không một ủy ban điều tra, không một thủ tục pháp lý nào cần thiết để tìm hiểu nguyên nhân, trừng phạt kẻ có lỗi hoặc bồi thường thiệt hại?

Trả lời vấn nạn thứ nhất có vẻ đơn giản.

Lý do là vì đảng CSVN là một trong những đảng cộng sản hiểm hoi còn lại của nhân loại, phát xuất từ hệ thống Đệ tam Quốc tế của Lenin, vận hành theo nguyên tắc Tập trung Dân chủ (democratic centralism), cướp chính quyền và duy trì chính quyền bằng bạo lực của quân đội và công an, hoàn toàn không cần sự ủng hộ của toàn dân, và họ được huấn luyện trong trường đảng rằng bao lâu quân đội và công an còn trung thành với đảng thì đảng sẽ muôn năm trường trị.

Tuy nhiên trả lời cho vấn nạn thứ 2 thì tương đối phức tạp hơn.

Muốn nắm bắt toàn diện nguyên do, chúng ta phải ý thức sâu sắc hai khái niệm mà người cộng sản thường khoe khoang. Đó là “văn hóa cộng sản” và “pháp chế xã hội chủ nghĩa”.

Tuy nhiên một cách đơn giản và dễ hiểu hơn thì người cộng sản vô lương tâm như thế vì văn hóa cộng sản và pháp chế xã hội chủ nghĩa hoàn toàn vắng bóng một khái niệm rường cột của nền dân chủ pháp trị: đó là khái niệm “duty of care”.

Tôi suy nghĩ nhiều ngày và nhiều tuần cũng không thể tìm được một khái niệm tương tự trong văn hóa và luật pháp của Việt Nam ngày nay để chuyển dịch. Một cách tổng quát thì có thể hiểu “duty of care” là “trách nhiệm cẩn trọng” trong mọi tác động của một cá nhân trong xã hội (văn hóa), nhất là khi cá nhân đó giữ một trọng trách luật định (luật pháp), để tránh thiệt hại cho tha nhân.

Khái niệm duty of care này là một trong những khái niệm rường cột của hệ thống luật pháp tại các quốc gia theo Common Law như Vương quốc Thống nhất Anh, Hoa Kỳ, Canada, Úc, Tân Tây Lan... và khái niệm này cũng được du nhập vào hệ thống Civil Law của lục địa Âu Châu qua ý niệm “devoir de vigilance” của Pháp chẳng hạn.

Tại Úc, theo Law Handbook 2017, thì duty of care được định nghĩa như “một trách nhiệm, được luật pháp công nhận, phải tránh những hành vi hàm chứa nhiều hiểm nguy quá mức cho tha nhân” (Duty of care can be defined as “an obligation, recognised by law, to avoid conduct fraught with unreasonable risk of danger to others”) (www.lawhandbook.org.au)

Cuốn Handbook này cũng cho biết: “Không có một công thức nhất định nào để phân định một trách nhiệm cẩn trọng giữa người và người. Tuy nhiên, phiên xử nổi tiếng Donoghue v Stevenson [1932]

AC 562 xác định hai yếu tố có thể hình thành một trách nhiệm cẩn trọng như sau:

1- Khả năng tiên đoán hợp lý (reasonable foreseeability) và

2- Sự gần gũi (proximity).

Nếu kẻ làm sai ý thức rằng, hoặc đáng lẽ phải ý thức rằng, hành động hoặc khiếm khuyết hành động của mình có thể gây thương tích hoặc thiệt hại quyền lợi pháp lý của một người khác khi người này không có khả năng tự bảo vệ quyền lợi của mình, thì đã có một tương quan gần gũi khởi sinh một trách nhiệm cẩn trọng. Trách nhiệm cẩn trọng là một vấn đề luật và có thể bị bác bỏ trên căn bản công chính (public policy) (ví dụ nếu tòa án thẩm định rằng sự hiện hữu của trách nhiệm cẩn trọng là không công bằng trong trường hợp này)”

Thật ra mọi luật pháp tại các quốc gia trên thế giới đều phát xuất từ những bản giá trị đạo đức phổ thông nhất của xã hội và những nền văn minh lớn của nhân loại đều có những bản giá trị vị tha tương tự. Nền Văn hóa La-Hy Thiên Chúa giáo tại Tây phương, nền Văn hóa Tam Giáo (Phật Lão Khổng) tại Đông Á, nền Văn hóa Hồi Giáo tại Trung Đông và Bắc Phi và nền Văn hóa Bà La Môn tại Ấn Độ.

Một khi ý niệm duty of care được hình thành thì sẽ có hai hệ lụy quan trọng liên hệ trong nền pháp lý của một quốc gia. Đó là các ý niệm về negligence (cẩu thả, khinh xuất) bao gồm civil negligence (hộ hoặc dân luật) đưa đến bồi thường thiệt hại (damages) như một hình phạt và criminal negligence (tội khinh xuất) là một trọng tội hình luật có thể đưa đến giam cầm. Tội này thông thường là kết quả của một hành vi hoàn toàn lạnh nhạt hoặc khinh thường tính mạng hoặc sự an nguy của tha nhân.

Mỗi nền văn hóa trưởng thành hầu các khái niệm đạo đức có thể được chuyển hóa thành những căn bản pháp lý như thế cần phải ít nhất cả ngàn năm mới hình thành.

Tinh thần vị tha của các nền văn hóa này, tùy theo hoàn cảnh của mỗi quốc gia có thể được luật hóa qua luật dân gian (tức truyền thống

bất thành văn hoặc qua các phiên xử của các tòa án như Common Law của Anh Quốc), hoặc được các quốc hội thông qua trong các sắc luật (statute laws) hoặc được khắc ghi vào các bản hiến pháp để trở thành nền tảng của trật tự xã hội (hiến định hóa).

Sự vùng lên vũ bão của ý thức hệ giáo điều Mác-Lê vào đầu thế kỷ 20, dưới sự điều hướng của phong trào Đệ tam Quốc tế Cộng sản và sự tàn lụn tương đối nhanh chóng trong vòng 70 năm của ý thức hệ này tại Liên Xô, Đông Âu, đã hủy diệt tinh thần vị tha của các nền văn hóa truyền thống và thay thế bằng cái mà các đảng cộng sản gọi một cách mơ hồ là “văn hóa cộng sản”.

Tuy nhiên, cũng như bất cứ một nền văn hóa nào của nhân loại, nền văn hóa cộng sản cũng cần phải cả ngàn năm mới hình thành. Rất tiếc là đại khối các đảng cộng sản trên thế giới đã tiêu vong chỉ sau 70 năm cầm quyền và sự sống còn của các đảng CS còn lại trên thế giới cũng rất mong manh.

Trong khi đó, sự tàn phá của họ đối với các nền văn hóa truyền thống vô cùng lớn lao, hiện thực và di họa vô cùng. Một trong những hậu quả của cơn cuồng phong ý thức hệ Mác-Lê tại VN là sự tận diệt mọi bản giá trị đạo đức truyền thống như nhân nghĩa lễ trí tín (Nho giáo), từ bi và trí tuệ (Phật giáo), lòng bác ái vị tha (Ki-tô giáo)... Tác động hủy diệt nhưng không thay thế được bằng một bản giá trị đạo đức cao cả hơn đưa đến sự vắng bóng toàn diện ý niệm duty of care trong văn hóa CSVN hiện đại.

Thêm vào đó, thái sư phụ của ý thức hệ Mác-Lê là Lênin luôn nuôi dưỡng một lòng khinh bỉ tận cùng mọi giá trị đạo đức tiểu tư sản (bourgeois) và chữ “tín” của tiểu tư sản đối với ông chỉ là rác rưởi. Chính vì thế các chế độ cộng sản sẵn sàng gạt gẫm trắng trợn nhân dân mà không hề cảm thấy lương tâm có vấn nạn.

Chẳng hạn khi cần thiết họ có thể hiến định hóa Tam quyền Phân lập trên hình thức (gồm hành pháp, lập pháp và tư pháp), nhưng cùng một lượt họ cũng hiến định hóa điều

4 Hiến pháp (giữ độc quyền cho đảng), không cho phép tư pháp độc lập và hiến định hóa nguyên tắc tập trung dân chủ. Kết quả là tam quyền phân lập chỉ hiện diện trên hình thức nhưng hoàn toàn vắng bóng trong thực chất.

Tôi không phải một luật sư hành nghề tại VN nhưng cũng mừng tượng rằng, trong hệ thống luật pháp, các bộ luật CSVN cũng có thể có các hình thức khác nhau liên hệ đến trách nhiệm cần trọng, tội cấu thả như tội vô ý làm chết người theo điều 128 BLHS 2015... vì họ sẵn sàng đánh cắp hình thức của các luật lệ Tây phương, nhưng các viên chức trách nhiệm, muốn sống còn, phải hoàn toàn tuân thủ chỉ thị của cấp trên theo tinh thần đảng trị và nguyên tắc dân chủ tập trung.

Hậu quả là nền văn hóa lẫn pháp lý CSVN trong thực chất, hoàn toàn vắng bóng ý niệm duty of care.

Hậu quả trước mắt của sự vắng bóng duty of care mà toàn dân chứng kiến là:

1- Xả lũ thủy điện Hố Hô cuối năm 2016 và xả lũ thủy điện Hòa Bình mới đây gây thiệt hại tài sản lớn lao và hàng trăm người mất mạng, trong đó có nhiều em bé và phụ nữ cơ thể lỏng lẻo mà những viên chức CSVN trách nhiệm vẫn có thể khôì hài tuyên bố “xả lũ đúng quy trình” trên sự đau khổ của nhân dân.

2- Không một viên chức trách nhiệm nào bị điều tra, truy cứu và truy tố về civil negligence hoặc criminal negligence và dĩ nhiên không có nạn nhân nào được bồi thường thiệt hại tài sản hoặc nhân mạng

3- Trên bình diện cao hơn là chủ quyền quốc gia dân tộc, những kẻ chịu trách nhiệm trong Bộ Chính trị đảng CSVN, chưa có kẻ nào bị truy tố về hình (criminal negligence) hay hộ (civil negligence) khi bán Ải Nam Quan, Hoàng Sa, một phần Trường Sa, một nửa Thác Bản Giốc cho Trung Quốc,

4- Trên bình diện quốc phòng, nhân vật chịu trách nhiệm nào ra lệnh cho những binh sĩ VN tại Gạc Ma phải buông súng trở thành bia bắn của hải quân TQ cũng chưa bị truy tố về hình hay hộ như trên.

Như những người dân Việt bình

thường, sinh sống trong nước hoặc hải ngoại, chúng ta ngậm ngùi rơi lệ khi nhìn hình ảnh của những người dân, phụ nữ, trẻ em lam lũ, lòa lổ chết chìm trong bùn nhơ nước lũ, trong khi TBT Nguyễn Phú Trọng và các viên chức CSVN cao cấp xả lũ tươi cười, tay bắt mặt mừng với các đồng chí của họ, hầu như chưa có việc gì xảy ra trên đất nước này.

Đảng CSVN đã hủy diệt nền văn hóa truyền thống và nền văn hóa cộng sản thì chưa hội đủ thời gian hiện hữu. Tuy nhiên ngay cả nếu dân tộc VN chờ thêm một ngàn năm nữa để nền văn hóa cộng sản hình thành thì nền văn hóa đó cũng chỉ sẽ đào tạo những con người mầu mực như Stalin, Mao Trạch Đông, Kim Nhật Thành đều là những quái vật khát máu của nhân loại. Nền văn hóa CS đó có thể là mỹ mộng đối với TBT Nguyễn Phú Trọng nhưng rõ ràng sẽ là ác mộng kinh hoàng của dân tộc Việt Nam.

Nhìn sự vận hành của lịch sử nhân loại và bước đi bất khả vãn hồi của quan điểm dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên. Nhìn sự thoái trào cũng bất khả vãn hồi của độc tài đảng trị trên toàn thế giới, chúng ta có thể mạnh dạn kết luận rằng đảng CSVN sẽ diệt vong và dân tộc VN sẽ vươn lên trong một tương lai không xa. Nền văn hóa dân tộc qua 5000 lịch sử đã tôi luyện cho dân tộc này những bản tay và khối óc tuyệt vời, không dễ gì bị hủy hoại bởi một ý thức hệ điên rồ.

Tuy nhiên nghịch luận chúng ta phải đối phó là cuộc đời của mỗi con người, mỗi thế hệ con dân Việt Nam đều vô giá. Buộc họ phải chờ đợi đến khi lịch sử vứt TBT Nguyễn Phú Trọng và đồng chí của ông vào sọt rác của lịch sử là phải hy sinh hạnh phúc của nhiều cá nhân và thế hệ dân Việt rồi.

Đảng CSVN đã làm tạt nguyên quá nhiều cá nhân và thế hệ dân Việt trân quý. Chính vì thế, mỗi con dân nước Việt đều có một duty of care quan trọng, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây trong cuộc sống của mình, thúc đẩy chúng ta góp phần đập đổ độc tài, xây dựng một nền dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên trên đất nước VN. *****

Xả tràn "đúng qui trình" khiến số người thiệt mạng ngang với việc xả súng —CTV Dân Làm Báo 13-10-2017—

Người dân khu vực miền Bắc và Bắc Trung bộ đang gánh chịu thiệt hại nặng nề về người và của trong trận lũ được xem là tồi tệ nhất năm 2017. Số nạn nhân thiệt mạng đã lên đến gần 60 người, chưa kể những người mất tích do nước cuốn. Con lũ hung hãn cuốn phăng tất cả mọi thứ trên đường đi của chúng, để lại bao tang thương cho người dân sống tại nhiều tỉnh thành.

Hoà Bình, Yên Bái, Sơn La, Phú Thọ, Nghệ An, Thanh Hoá là những tỉnh thành chịu thiệt hại nhiều nhất. Tính đến nay đã có 54 người chết và 39 người mất tích. Gần 200 căn nhà bị sập hoàn toàn, khoảng 2000 căn nhà buộc phải di dời và hơn 30 ngàn căn nhà ngập hoàn toàn trong nước. Trận lũ cũng đã làm thiệt hại hàng chục ngàn hecta hoa màu đang chuẩn bị vào mùa thu hoạch. Bên cạnh đó nước lũ đã làm chết hơn 5 ngàn gia súc và cuốn trôi hàng trăm ngàn con gia cầm của nông dân.

Những thiệt hại do thiên tai gây ra là điều không thể tránh khỏi. Hình ảnh những người dân miền Bắc và Bắc Trung bộ chống chọi trong mùa bão lũ là chuyện thường thấy vào thời điểm cuối khi bắt đầu mùa bão lũ. Thế nhưng nhiều năm trở lại đây, sự khốn khổ và nguy hiểm của người dân vùng lũ ngày càng trở nên nghiêm trọng khi các nhà máy thủy điện "tiếp sức" cho sự hung hãn của dòng nước lũ. Con số thiệt hại về người và tài sản năm sau thường tăng so với năm trước vì người dân không kịp trở tay khi các nhà máy thủy điện xả lũ "đúng qui trình" trong mùa lũ.

"Việc thủy điện Hoà Bình phải mở cả 8 cửa xả đáy là hoàn toàn đúng với qui trình đã được Thủ tướng Chính phủ ký ban hành chứ không phải ngược qui trình". Đó là lời khẳng định Đặng Trần Công, chánh văn phòng công ty thủy điện Hoà Bình khi trả lời phỏng vấn báo chí trong nước. Tuy nhiên một số chuyên gia phân tích: việc mở một lúc 8 cửa xả trong thời gian ngắn, điều này ảnh hưởng đến đời sống,

sinh hoạt của người dân vùng hạ du. Từ đó có thể dẫn đến những mối nguy hiểm cho người và tài sản khi dòng lũ kết hợp với việc xả lũ của nhà máy thủy điện.

Bác bỏ phân tích của những chuyên gia, Đặng Trần Công cho rằng "việc xả lũ này là bình thường và do thời gian này mưa quá lớn, cấp tập ở nhiều địa phương nhưng tập trung lớn tại thượng nguồn, hồ Hoà Bình dẫn đến nước đổ về rất lớn... về cơ bản chúng tôi đã đảm bảo việc tích nước hồ đủ nên phải xả lũ". Vì thế ông Công cho biết thêm: "Đến thời điểm hiện tại, có thể thấy việc xả lũ của công ty đã giúp đảm bảo được an toàn công trình và góp phần bảo đảm an toàn nguồn nước".

Đó là những điều mà Đặng Trần Công cho rằng là "qui trình" được Thủ tướng Chính phủ ban hành. Rõ ràng lãnh đạo cầm quyền cộng sản coi thường tính mạng của hàng trăm ngàn nhân khẩu sống tại các khu vực có công trình thủy điện. Điều đó càng minh chứng việc Nguyễn Xuân Phúc huỷ các cuộc họp để trực tiếp chỉ đạo ứng phó với lũ hoá ra chỉ toàn trò mèo khóc chuột. Những kẻ cầm quyền đã đặt những "qui trình" nhằm bảo vệ "công trình lợi ích nhóm" mà chẳng cần quan tâm đến những con người mà chúng gọi là "ông chủ nhân dân".

Mưa lớn, lũ dâng và xả tràn thủy điện tạo thành một "qui trình" thường thấy trong hầu hết các trận bão lũ cùng với số nạn nhân thiệt mạng, mất tích. Tuy nhiên những cái chết của người dân lại được nhà cầm quyền qui kết cho cơn lũ gây ra, hoàn toàn không hề liên quan gì đến việc xả tràn thủy điện. Đặng Trần Công xáo biện rằng: "Việc người chết ở một số địa phương tại Hoà Bình là do mưa lớn gây sạt lở, lũ cuốn ở sông, suối nhỏ chứ không phải do việc xả lũ của hồ gây ra".

Nhà nước cộng sản VN phát triển nguồn điện bằng cách xây dựng hàng loạt nhà máy thủy điện bất chấp ảnh hưởng hệ sinh thái.

Hàng trăm ngàn hecta rừng già, rừng nguyên sinh đã buộc phải hy sinh vì sự nghiệp mà nhà cầm quyền và nhóm trục lợi lựa chọn. Chính điều đó đã làm mất cân bằng hệ sinh thái, dẫn đến nguyên nhân VN ngày càng hứng nhiều trận bão, lũ do mất đi sự bảo vệ của núi rừng.

Trong xứ sở của nhà nước xã hội chủ nghĩa Việt Nam, những điều tồi tệ kể cả cái chết cũng phải tuân thủ "đúng qui trình" mà nhà cầm quyền cộng sản mặc định. Thiên đường xã nghĩa không giống mấy xứ tư bản giấy hoai không chết, và cũng không có chỗ cho những cái chết thảm từ hành động xả súng của kẻ tâm thần không ổn định. Nhưng chỉ cần xả lũ "đúng qui trình", thiên đường xã nghĩa cộng sản cũng đã cướp đi hàng trăm sinh mạng con người mà không có bất cứ kẻ khôn nạn nào bị trừng trị.

danlambaovn.blogspot.com

TRÊN TẤT CẢ ĐỈNH CAO LÀ LẶNG IM (*)

Tuấn Khanh, 2017-10-16

Chứng kiến nhiều trận lũ lụt tang thương nơi xứ Việt, tôi vẫn hay tự nhắc mình phải viết một bài hát nào đó về những điều đã thấy, về những sinh linh đã tận. Ca hát thì chẳng để làm gì. Nhưng tôi mong mình cất lên được tiếng lòng như bài văn tế nhỏ cho những người cùng màu da, tiếng nói trên quê hương mình hôm nay, sao vẫn mang đầy khổ nạn. Có thể tôi chỉ hát khe khẽ thôi, vừa đủ cho những linh hồn oan khiên về quanh được chút ấm lòng.

Thế nhưng, nhiều năm trôi qua. Lũ lụt hết lần này đến lần khác. Mạng người lại vẫn chìm sâu. Tôi lại chất chồng trong ký ức của mình về ruộng vườn tan hoang, những tiếng khóc trôi dạt buồn tẻ, và biết rằng mình sẽ không viết nổi một bài hát như vậy, mà chỉ còn im lặng. Sự im lặng khó tả nằm hoài trên trang giấy và suy nghĩ, như khoảng vô thanh điên loạn giữa rầm rộ ngôn từ.

Thống kê tạm của đài VOV trong ngày 15-10-2017, nói rằng đã có 60 người chết, 37 người mất tích và 31 người bị thương. Bên cạnh đó còn 189 nhà bị sập, 30.827 nhà bị ngập, 1.948 nhà phải di dời khẩn cấp, hàng chục ngàn gia súc, gia cầm chết ngập. Tháng trước, bão số 10 cũng làm 125 người chết và mất tích, thiệt

hại tài vật cũng vô số.

Những con số thì vô hồn. Những nếu chỉ một lần nhìn thấy hình ảnh đứa trẻ co ro trần truồng chìm trong nước, bà cụ với đôi tay giơ lên như muốn níu lại phút giây sau cùng, bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận khoảng lặng trong lòng mình. Khoảng lặng nhắc chúng ta cũng là con người, và phải biết xót xa cho đồng loại.

Thủ tướng Phúc nói rằng "Rừng là vàng, chặt 1 cây gỗ cũng phải thấp hương lay cây". Nghe mà rừng rưng rưng cho phận làm người Việt. Phải thấp bao nhiêu nén hương cho những người vừa chết đêm qua? Bao nhiêu hương thì mới ấm lại thịt da đã xanh tím của đứa bé giữa rong rêu? Bao nhiêu hương thì tiền được nỗi niềm của cụ già khỏi dòng tức tưởi? Lời thủ tướng Phúc nói, vào ngày 14/10, cũng là những ngày tìm thấy từng xác người lây lất. Không nghe ông nghe nói gì về nạn nhân thiên tai và nhân tai, chỉ nghe ông nói báỉ lay và vàng.

Ngày 13/10, đáp lại lời hò reo xúc động của cử tri về sức khỏe của mình, ông Trần Đại Quang cũng không nói gì về thảm nạn đang diễn ra suốt nhiều tỉnh miền Bắc và miền Trung, mà chỉ nhấn mạnh về thông tin xấu độc trên mạng. Không biết có liên quan gì, mà đến 15/10, các trang facebook đưa hình ảnh và thông tin đáng lưu ý về thiên tai lũ và nhân tai lụt đột nhiên đồng loạt khóa bài, ẩn các hình ảnh đã đăng, đồng bộ với các bản tin báo nhà nước hết sức chừng mực và tiết kiệm hình ảnh thực tế.

Nơi của ông thủ tướng và chủ tịch thật náo nhiệt. Điều đó thật tương phản khi tôi nhìn vào tấm hình người phụ nữ ngồi thấp một nén nhang vào hư vô. Gương mặt của chị ẩn trong đó ngàn bài ca mà tôi không viết nổi thành lời. Nén hương ân cần gửi vào gió, hát vào khốn cùng mà chỉ có những trái tim Việt Nam còn đủ nhân tính mới chia sẻ cùng những số phận Việt Nam.

Cuộc sống hôm nay như một sân khấu hai mặt. Một mặt trình diễn những dị thường và một mặt giới thiệu từng giờ phút của đời thường. Mà phần dị thường, có cả tiếng các quan chức thời tiết, thủy điện... luôn phũ tay và nói mọi thứ đã đúng quy trình, đầy phần còn lại là may rủi của nhân dân. Loại quy trình thô bỉ ấy vẫn diễn ra hết năm này qua năm khác không hề có kế hoạch đổi thay nào tốt hơn cho đời sống dân lành. Nhưng phần các quan chức thì luôn biết cách dờn xa, dờn cao để không cùng chung số phận với nhân dân.

Cứ sau những thảm họa, nghe

các ngôn từ chải chuốt nguy hiểm và lẩn tránh trách nhiệm của họ, không khỏi buồn nôn. Loại ngôn từ trá ngụy mà W. Shakespeare từng mô tả: "Khi cần thì bọn ác quỷ có thể dùng cả Kinh thánh để biện minh cho hành động của chúng".

Thật khó biết còn bao nhiêu người phải chết trong nước lũ từ đây về sau. Và cũng thật nhục nhã cho một quốc gia luôn huênh hoang về bước đại phát triển 4.0 nhưng hàng năm vẫn phải tể sống dân mình cho nước dữ như thời man rợ.

Tôi xếp trang giấy trắng, xếp lại bài hát mà mình ôm ấp. Tôi cũng không nói gì được về những gì mình đã thấy, đã nghe. Không gian đã quá chật chội với những âm thanh chúc tụng và ca ngợi. Tôi chỉ còn đủ sức giữ lại cho mình sự im lặng. Loại im lặng như M. Heidegger từng mô tả rằng "Sự im lặng như sấm sét còn gây nên chấn động cho tâm thức còn hơn cả tiếng sấm sét trong cõi im lặng".

Một ngày nào đó, nếu bạn cũng cùng im lặng với tôi trong ít phút giây, có thể chúng ta sẽ cùng nhận ra đất nước và con người Việt Nam đang huyền ảo trên những nỗi đau như thế nào.

(*) *tựa một tác phẩm của Phạm Công Thiện.*

nông Trung Hoa phá sản, hàng triệu người chết đói.

Lòng thờ kính lãnh tụ lung lay, có người đã bóng gió chỉ trích. Mao phát động phong trào Vệ Binh Đỏ, trước hết để tiêu diệt những kẻ bị nghi ngờ theo chủ nghĩa xét lại, mặc dù đã theo Mao từ thời Vạn lý Trường chinh, sau đó để xóa bỏ văn hóa cổ truyền, đẩy mạnh "cách mạng vô sản".

Vệ Binh Đỏ phát động "Cách mạng Văn Hóa" mùa hè 1966. Chỉ trong một tháng, 77 ngàn người bị đuổi khỏi nhà, gia sản bị cướp, gần nửa triệu bị đưa đi nông trường, còn ghê rợn hơn vùng kinh tế mới ở Việt Nam, cũng nhập cảnh từ Trung Hoa.

Các trí thức, giáo sư, nghệ sĩ, tóm lại, những người biết đọc, biết viết, có khả năng suy nghĩ bị đầu tở, bị toà án nhân dân kết tội, làm nhục, hành hạ cho đến chết. Hay tự thắt cổ chết.

Những tên sát nhân được đào tạo trong căm thù nhiều khi chỉ mới 12, 13 tuổi. Nhiều người bị chính con cháu của mình đầu tở, khai tử. Những lãnh tụ cao cấp bị nghi ngờ

TỪ NHÓM CỜ ĐỎ TỚI HỒNG VỆ BINH

Từ Thứ 31-10-2017

Giới cầm quyền cho hay Khối Cờ Đỏ do nhân dân "tự động" thành lập để đánh phá những người chống chế độ. Quả thực VN là một nước dân chủ: ai muốn lập đảng cứ lập, ai muốn biểu tình, cứ tự nhiên.

Người ta ví Đảng Cờ Đỏ với Vệ Binh Đỏ của Tàu. Theo đúng phong tục cái gì có ở Tàu, sẽ có ở VN.

Nhắc cho các đảng viên Cờ Đỏ một sự kiện lịch sử: Mao thành lập Vệ Binh Đỏ để củng cố quyền lực, nhưng khi đã tàn sát hết các đối thủ và lực lượng thù nghịch, Mao sợ nạn kiêu binh, đã quay lại tàn sát bọn vệ binh Đỏ cũng tàn bạo không kém.

Mao sáng chế ra Vệ Binh Đỏ sau khi thất bại thảm trọng kế hoạch Bước Nhảy Vọt, trên lý thuyết là một cuộc cách mạng canh nông sẽ đưa nước Tàu đến no ấm, phú cường, trên thực tế đã khiến canh

như Lưu Thiếu Kỳ (cựu chủ tịch nước), Bành Đức Hoài (nguyên soái quân đội nhân dân) bị bức tử, Đặng Tiểu Bình bị hành hạ thân tàn ma dại, con trai bị đánh gãy chân. Vợ Kỳ, cùng với 300 "tên phản động xét lại" bị đầu tở, nhục mạ, gục mặt, quỳ gối trước 300.000 khán giả gào thét man rợ.

Chưa đủ, Mao phát động chiến dịch tiêu diệt Bốn Cái Cũ: phong tục, văn hóa, tập quán, tư tưởng.

Trường học đóng cửa trong hai năm để học sinh đi cứu cách mạng. Hàng trăm ngàn Vệ Binh Đỏ kéo nhau đi đốt sách, đốt thư viện, san bằng những di tích của hàng ngàn năm lịch sử, những kiến trúc cổ xưa, những nơi thờ tự, tất cả những gì liên hệ đến văn hoá cũ.

Khi đã tiêu diệt hoàn toàn đối lập, để văn hồi trật tự, vì các phe phái vệ binh bắt đầu giết nhau, Mao

ra lệnh cho “quân đội nhân dân” thanh toán Vệ Binh Đỏ.

Mười bảy triệu thanh thiếu niên, trong đó gần 5 triệu vệ binh đỏ bị đẩy đi nông trường, hàng trăm ngàn bị tra tấn, hành hạ hay bị xử tử.

Vệ Binh Đỏ chấm dứt đầu năm 1968, sau hai năm tàn sát, đốt phá, gây kinh hoàng, nhưng vết thương của xã hội Tàu cho tới nay vẫn chưa lành. Phong hóa Tàu ngày nay bại hoại một phần lớn là hậu quả của “Cách mạng Văn hóa”.

Cộng sản Việt Nam, trước phong trào chống đối, đem kịch bản kiêu binh ra soạn lại, xúi côn đồ đánh phá những người chống đối, chúng tỏ cái sợ đã đổi bên. Một cách thú nhận lực lượng an ninh, cảnh sát, tình báo hùng hậu không còn hiệu quả nữa.

Các đảng viên Đảng Đỏ hãy biết phương pháp hành động của “cách mạng”: dùng cung để bắn thỏ, khi hết thỏ sẽ bẻ cung. Và hãy nhớ điều này: những người mà các anh đang hung hăng phá phách, hành hạ là những đồng bào còn có lòng với đất nước, tranh đấu cho quyền làm người, muốn đưa dân tộc, trong đó có các anh, ra khỏi thân phận nô lệ. Nhiều vệ binh đỏ đã ân hận cho đến hơi thở cuối cùng.

<http://www.boxitvn.net/bai/51451>

Vì Sao Hội Cờ Đỏ ngang nhiên phá phách tại Nghệ AnPaulus Lê Sơn 28-10-2017.....

Ngày 26-10-2017, Linh mục Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục, quản xứ Song Ngọc có thư yêu cầu gọi đến các cấp lãnh đạo của Nghệ An phản đối và yêu cầu trả lời về việc “Hội Cờ Đỏ” tụ họp tại xã Sơn Hải, Quỳnh Lưu, Nghệ An.

Trong thư yêu cầu viết “chiều 25-10-2017, chính quyền xã Sơn Hải mời Ban điều hành giáo họ Văn Thai lên trụ sở Ủy ban nhân dân xã, chính thức thông báo về việc Hội Cờ đỏ 3 miền sẽ kéo về xã Sơn Hải, huyện Quỳnh Lưu, Nghệ An vào cuối tháng 10 vào lúc 15h-18h30 Chúa Nhật, ngày 29-10-2017 tại

xóm 8 xã Sơn Hải (sát cạnh họ Văn Thai, cách nhà thờ Văn Thai chừng 30m). Có khoảng 700 người từ xã Sơn Hải (chủ nhà), Hà Nội, xã An Hòa (Quỳnh Lưu), xã Diễn Mỹ (Diễn Châu) và một số nơi khác.

Mục đích “Hội Cờ Đỏ”

Giáo xứ Song Ngọc và Giáo xứ Phú Yên tại huyện Quỳnh Lưu, Nghệ An được sự hướng dẫn tinh thần của hai linh mục An-tôn Đặng Hữu Nam và Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục, đã mạnh mẽ phản đối công ty Formosa gây ra thảm họa môi trường biển tại miền Trung. Ngư dân của hai xứ này đã làm đơn khởi kiện Formosa và nhiều lần xuống đường biểu tình chống Formosa.

Cũng từ đó bắt đầu xuất hiện cái gọi là “Hội Cờ Đỏ” để chống phá, ngăn cản người dân khiếu kiện và phản đối Formosa, để chia rẽ lương dân và giáo dân, để đầu tổ các linh mục đang dẫn dắt ngư dân khiếu kiện Formosa.

Mục đích khiêu khích và tiến hành đàn áp giáo dân thông qua việc tổ chức tụ họp Hội Cờ đỏ, chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân, chia rẽ giữa lương dân và giáo dân.

Gây ra tội ác

Những hành động tội ác của Hội Cờ đỏ được chép lại như sau. Hội Cờ đỏ họp ở Sơn Hải vào cuối tháng 4-2017, ngay sau đó diễn ra

vụ đàn áp họ Văn Thai, họp ở Diễn Mỹ vào tháng 9-2017, sau đó là vụ đàn áp giáo xứ Đông Kiều.

Chúng chọn thời điểm đêm tối mới ra tay đàn áp giáo dân, chúng ném đá vào nhà, lên cả mái tôn, và ném vào người kết hợp với tiếng la hò inh ỏi. Chúng tạo ra một bầu khí bạo lực và hoảng loạn, chúng cầm gậy gộc và đánh đập giáo dân. Sau trận phá hoại đó, chúng đã để lại nhiều hậu quả là nhiều gia đình ở giáo họ Văn Thai bị phá hoại tài sản, thiệt hại rất nặng nề về tài sản như xe máy, quạt điện, tủ, bàn, ghế, loa máy, đồ cổ, máy giặt.

Tất cả các hành động của chúng dưới con mắt của công an có mặt ở hiện trường mà không dẹp loạn.

Một nguồn tin riêng cho chúng tôi được biết, trong con số của Hội Cờ đỏ thì có không ít là những an ninh trá hình. Và những hành động của Hội Cờ đỏ không chỉ gây ra cho Giáo dân mà cho cả lương dân. Chúng tuyên truyền, thậm chí là ép buộc những người lương dân không được làm ăn kinh tế, không mối quan hệ với Giáo dân.

Tuy nhiên, sau một thời gian, nhiều người lương dân hiểu ra được sự thật nên nổi kết lại các mối quan hệ và tiếp tục làm ăn với Giáo dân.

Theo tìm hiểu, chúng tôi được biết tất cả các hoạt động của Hội Cờ đỏ tại Nghệ An được chính quyền giật dây, cho phép, ngay từ địa điểm, thời gian hội họp đến các hành động đàn áp có chủ đích. Tỉnh Nghệ An đã nhận được một số phản ánh từ nhiều nơi khác nhau nhưng chỉ làm ngơ và không trả lời.

Việc Linh mục Nguyễn Đình Thục có thư yêu cầu gọi các cấp chính quyền là bước đi đúng đắn và chính đáng về mặt pháp lý, yêu cầu phải đảm bảo an ninh và an toàn cho người dân nói chung và giáo dân đã bị đàn áp bởi Hội Cờ đỏ.

Chúng ta thật khó hi vọng: kẻ cố tình gây ra tội ác thì làm sao kêu gọi được chúng dừng tay lại.

Những hành động của “Hội Cờ đỏ” từ Bắc chí Nam nhắm vào các Linh mục, giáo dân và những nhà hoạt động đấu tranh tại Việt Nam dần mở ra cho chúng ta thấy rằng hội này như là một cánh tay nối dài và là chiến lược hữu hiệu của an ninh cộng sản.

Vì vậy, không còn lạ gì khi Hội Cờ đỏ ngang nhiên phá phách, đàn áp, tấn công người dân khắp nơi mà không bị trả giá trước pháp luật.

CTM Media - Âu Châu

**Hội Cờ Đỏ: liên minh
khủng bố mới, gồm
những kẻ cuồng đảng
cuồng Hồ, do Việt cộng
thành lập để đàn áp
nhân dân**

ĐỒNG TÂM VÀ "THƯ KÊU GỌI ĐẦU THÚ"

.....VOA-Thiên Lâm-Hương Khê 10-2017.....

CÔNG AN HÀ NỘI GỬI THƯ KÊU GỌI NGƯỜI DÂN ĐỒNG TÂM 'TỰ THÚ VÀ ĐẦU THÚ'

VOA 14-10-2017

Công an thành phố Hà Nội đã gửi thư kêu gọi người dân thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức "tự thú và đầu thú" về điều được mô tả là hành vi hủy hoại tài sản và bắt giữ người trái pháp luật diễn ra vào tháng 4, khơi lên phản ứng mạnh mẽ từ người dân địa phương liên quan tới vụ tranh chấp đất đai thu hút nhiều sự chú ý.

Báo Công an Nhân dân đưa tin bức thư được cơ quan cảnh sát điều tra công bố vào ngày 13-10 và báo Tuổi Trẻ dẫn lời một phó trưởng thôn Hoàn cho biết nội dung thư trên đã được đọc trên loa phát thanh của xã Đồng Tâm từ ngày 11-10.

"Trong cuộc sống, đôi khi vì sai lầm trong nhận thức, hành động có thể làm cho cá nhân có hành vi vi phạm pháp luật thậm chí phạm tội," bức thư nói trong lời mở đầu.

"Cơ quan CSĐT Công an TP Hà Nội và Viện kiểm sát Nhân dân TP Hà Nội viết Thư này, đề nghị các cá nhân đã tham gia vào việc hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản, bắt, giam hoặc giữ người trái pháp luật trên địa bàn thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, TP Hà Nội, từ ngày 15 đến ngày 22-04, không bỏ lỡ cơ hội để được hưởng lượng khoan hồng của pháp luật, hãy dừng cầm, đối mặt với sự thật, nhanh chóng đến Cơ quan CSĐT Công an TP Hà Nội, Viện kiểm sát Nhân dân TPP Hà Nội... hoặc chính quyền, cơ quan Công an nơi gần nhất để tự thú, đầu thú, khai báo, góp phần khắc phục hậu quả đã gây ra." Bức thư cũng cảnh báo "người che giấu, cản trở kẻ có hành vi vi phạm pháp luật tự thú, đầu thú sẽ bị xử lý nghiêm khắc theo quy định của pháp luật" và kết thúc với lời nhắc nhở người dân "cần bày tỏ thái độ ứng xử trên tinh thần thượng tôn pháp luật" nếu có bất đồng để tránh những vụ việc "đáng tiếc" như đã xảy ra.

Phản ứng về bức thư này, ông Lê Đình Kinh, 82 tuổi, một trong những gương mặt tiêu biểu nhất cho tiếng nói phản kháng của người dân Đồng Tâm, khẳng định trong một cuộc phỏng vấn với VTC hôm thứ Bảy và được một người dân phát trực tuyến qua Facebook rằng người dân Đồng Tâm không có tội và đất nông nghiệp của họ đã bị chiếm đoạt để giao cho tập đoàn viễn thông quân đội Viettel.

"Quan điểm của tôi là dân Đồng Tâm không sợ, chúng tôi sẵn sàng hy sinh để bảo vệ quyền lợi của mình," ông Kinh nói. "Chính là thành phố Hà Nội, chính là huyện Mỹ Đức, chính là ông chủ tịch xã Đồng Tâm gây nên cái bức xúc đó, đẩy người ta đến đường cùng."

Hồi giữa tháng 4, khi chính quyền Hà Nội tìm cách thu hồi đất ở xã Đồng Tâm, người dân đã chống trả, giữ lại 20 nhân viên cảnh sát, và "đóng cửa" làng trong nhiều ngày. Sau một tuần, người dân xã đã thả số người bị cầm giữ khi chủ tịch Hà Nội Ng. Đức Chung cam kết bằng văn bản không truy tố người dân.

Tuy nhiên, đầu tháng 6, công an thành phố đã khởi tố vụ án hình sự về việc dân Đồng Tâm giữ người nhà nước. Ông Chung bị nhiều người lên án "phá vỡ cam kết."

Vào tháng 8, công an Hà Nội đã gửi giấy triệu tập hơn 70 người dân xã Đồng Tâm, trong đó có ông Kinh, để làm rõ về vụ "bắt người trái phép" và "gây rối trật tự công cộng" xảy ra ở xã hồi giữa tháng 4.

Ông Bùi Văn Kỳ, một người dân Đồng Tâm được VTC phỏng vấn hôm 14 tháng 10 nói rằng "nguyên vọng tha thiết" của người dân là được giải quyết tranh chấp về mặt hành chính và họ sẵn sàng làm việc với tất cả các cấp chính quyền để đạt được điều này.

"Chúng tôi không muốn cán bộ nào làm sai phải bị kỷ luật cả, không muốn truy tố bất cứ ai, chỉ mong muốn thiết tha rằng cái đất 59 hecta này của chúng tôi cứ trả lại cho chúng tôi canh tác để lấy bát cơm mà ăn thôi," ông nói.

VỤ ĐỒNG TÂM: ĐANG SAU THƯ 'KÊU GỌI TỰ THÚ' LÀ GÌ?

Thiên Lâm 14-10-2017

Đoạn đầu của bức thư "kêu gọi các cá nhân liên quan vụ hủy hoại tài sản, bắt giữ người trái pháp luật tại thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, hồi trung tuần tháng 4 ra đầu thú" của Cơ quan cảnh sát điều tra Công an Hà Nội lại giống hệt với giọng điệu trong bài viết của một dư luận viên vào tháng 6-2017 sau khi Công an Hà Nội "trở mặt" ra quyết định khởi tố vụ án Đồng Tâm cùng đồn dập đe dọa tổng giam người dân vùng "rào làng kháng chiến": "Trong cuộc sống, đôi khi vì sai lầm trong nhận thức, hành động có thể làm cho cá nhân có hành vi vi phạm pháp luật thậm chí phạm tội. Điều đáng tiếc, không mong muốn đó ảnh hưởng tiêu cực cho người thực hiện hành vi, gia đình họ và cho xã hội. Đối mặt với tình huống này, người thực hiện hành vi vi phạm pháp luật cần phải làm gì để được hưởng lượng khoan hồng, giảm nhẹ trách nhiệm pháp lý với cá nhân mình."

Cha ông ta đã có lời chỉ dạy: "Đánh kẻ chạy đi, không đánh người chạy lại". Đường lối, chính sách của Đảng, pháp luật của Nhà nước ta nghiêm khắc nhưng cũng thật nhân đạo, khoan dung. Theo đó, người có hành vi vi phạm pháp luật nếu thực sự ăn năn, hối lỗi bằng việc tự thú, đầu thú, thành khẩn khai báo, góp phần khắc phục hậu quả tiêu cực cho xã hội mà mình đã gây ra luôn được xem xét, giảm nhẹ đáng kể trách nhiệm pháp lý khi các cơ quan có thẩm quyền giải quyết vụ việc...".

Có thể cho rằng bức thư "kêu gọi tự thú" của Công an Hà Nội là chưa có tiền lệ trong ngành công an, là lần đầu tiên ngành CA VN phải áp dụng "thủ pháp nghệ thuật" này.

Vậy vì sao sau tháng Sáu khởi tố vụ án và đến tháng Bảy đã hung hăng triệu tập hơn bảy chục người dân Đồng Tâm cùng đe dọa bắt bớ, Công an Hà Nội lại chưa bắt ai mà phải tung ra bức thư "kêu gọi đầu thú" trên? Phải chăng "đảng và nhà

nước ta” thật sự thể hiện “lòng nhân đạo, khoan dung” với dân chúng?

Hãy nhìn vào bối cảnh của thư “kêu gọi tự thú”:

Trong hai tháng Sáu và Bảy, chiến dịch răn đe và trấn áp của chính quyền là sử dụng Cơ quan điều tra của Công an Hà Nội và cả Cục Điều tra hình sự của Bộ Quốc phòng để vừa triệu tập người dân Đồng Tâm, vừa đe dọa bắt một số người dân, tìm cách “khùng bố” tâm lý người dân với mục đích lớn nhất là người dân phải đầu hàng mà không dám phản kháng việc chính quyền “chiếm” 59 ha đồng Sinh của dân để giao cho một nhóm lợi ích quân đội là Tập đoàn Viễn thông quân đội (Viettel).

Nhưng sau vụ “trở mặt” của cựu giám đốc Công an Hà Nội và hiện là chủ tịch Hà Nội Nguyễn Đức Chung dù ông Chung đã cúi mình ký sống và lặn tay vào bản cam kết “sẽ không truy tố toàn thể nhân dân Đồng Tâm”, sau vụ CA Hà Nội “quay ngược mũi giáo” vào người Đồng Tâm trong một chiến dịch truy buộc khởi động từ tháng Sáu, vào đầu tháng Chín, người dân Đồng Tâm đã phần nộ tổ chức Hội nghị Toàn dân, xác định cuộc đấu tranh Chống Tham Nhũng của người dân đang đi vào giai đoạn quyết liệt nhất, thách thức nhất, để sau đó ra đời Bản quyết tâm thư mang tính sinh tử chưa từng có với nội dung: “Từ ngày 3-9-2017 nhân dân xã Đồng Tâm tuyên chiến với bọn tham nhũng, giặc nội xâm. Nhân dân xã Đồng Tâm sẵn sàng đổ máu để giữ bằng được đất của nhân dân ta. Kẻ nào từ chính quyền, công an đến quân đội vào cướp đất sẽ bị tan xác. Thà mất tất cả xã Đồng Tâm, còn một người cũng quyết chiến đến cùng”.

Ngay sau đó, thái độ “lấy thịt đè người” của Công an Hà Nội chợt mất dạng, hoàn toàn không khác gì thái độ “mềm nắn rắn buông” của toàn bộ ngành công an trong những vụ việc phải đối phó với một tập thể đông đảo dân oan đất đai hoặc biểu tình hàng ngàn người. Có nhiều dấu hiệu cho thấy chính quyền Hà Nội, và cũng không thể thiếu bóng dáng của “tập thể Bộ Chính trị”, đã hạ

quyết tâm “kiên trì đối thoại, giáo dục thuyết phục” mà không còn hùng hổ đòi “trấn áp quyết liệt nhóm chống đối Đồng Tâm” nữa.

Theo logic đó, rất nhiều khả năng thư “kêu gọi tự thú” của Công an Hà Nội –lời lẽ như thể “mật ngọt chết ruồi” và không nêu ra thời hạn chót phải tự thú– không phải là dạng “tối hậu thư” đối với người Đồng Tâm, mà đây là một “sáng kiến” nhằm đối phó những đòi hỏi gấp gáp của một số “cấp trên” nào đấy –thậm chí có thể là Bộ Quốc phòng và kể cả Viettel, về “phải xử lý dứt điểm vụ Đồng Tâm” và “sớm thu hồi 59 ha đất đồng Sinh”. “Cơ chế phát hành” của bức thư này khi gửi rộng rãi cho báo chí nhà nước đăng tải càng cho thấy trạng thái bất lực của Công an Hà Nội trước ý chí phản kháng sắt đá của hàng ngàn người dân Đồng Tâm.

Nhưng cũng không loại trừ một khả năng cùng xảy ra với khả năng trên: sau khi Công an Hà Nội bắt thần khởi tố vụ án Đồng Tâm và dồn dập triệu tập đến hơn bảy chục người dân nơi đây, nhiều dư luận đã bùng lên với mối nghi ngờ về việc tại sao tình hình đang yên lành, vụ khủng hoảng Đồng Tâm đang có chiều hướng lắng xuống mà công an lại “khởi lại”. Đặc biệt, một cựu đại tá công an có thâm niên nhiều năm làm việc trong ngành tình báo của Bộ Công an là ông Nguyễn Đăng Quang ở Hà Nội còn nêu nghi ngờ rằng liệu phía sau vụ “khởi lại” đó có phải là một thế lực chính trị nào đó muốn “gây rối tình hình” nhằm phục vụ cho ý đồ đấu đá phe phái trong nội bộ đảng...

Thực tế phản kháng và “xử lý biểu tình” ở Việt Nam ngày càng phong phú. Vào tháng 4-2017, Công an Hà Tĩnh đã tung ra liên tiếp ba lệnh khởi tố vụ án về “gây rối, bắt người trái phép tại huyện Lộc Hà, tỉnh Hà Tĩnh”. Chi tiết rất đáng phiếm đàm trong những lệnh khởi tố này là có đến vài ngàn người dân có thể rơi vào dạng “bị can”, nhiều đến mức không chỉ Công an Hà Tĩnh mà có huy động hết các cơ quan nghiệp vụ của Bộ Công an cũng không “làm” xuể.

Tuy nhiên, nhiều “bị can” đã

đồng lòng với nhau để phản kháng với các lệnh khởi tố của công an. Thậm chí một người dân “bị can” khi bị triệu đến làm việc với Cơ quan điều tra còn kéo thêm hàng trăm người dân khác đi cùng, tất cả cùng đòi được vào phòng hỏi cung và đều đòi được hỏi cung, khiến bầu không khí được phóng viên mô tả “cứ vui như trải hội”...

Cho đến nay cả ba lệnh khởi tố trên của Công an Hà Tĩnh đều như “ngủ ngày”, còn người dân Hà Tĩnh cũng chẳng mấy quan tâm đến chúng nữa.

Cali Today News

AI LÀ NHỮNG KẺ PHẢI RA ĐẦU THÚ?

Hương Khê 17/10/2017

Mấy hôm nay, một sự kiện làm xôn xao dư luận trong và ngoài nước. Đó là việc Công an Hà Nội (HN) kêu gọi người dân tham gia việc bắt giữ 38 cảnh sát ở Đồng Tâm (ĐT) ra đầu thú. Theo đó, thư được gửi đến từng người, và “kêu gọi tự thú và đầu thú đến các cá nhân có hành vi hủy hoại tài sản, bắt giữ người trái pháp luật (từ ngày 15 đến ngày 22/4) trên địa bàn thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, Hà Nội”.

“Công an Hà Nội cam kết không bắt nếu người tham gia vụ việc ở thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, Mỹ Đức ra đầu thú”.

Lời lẽ trong thư vừa hù dọa, vừa mơn trớn, vuốt ve kiểu “mật ngọt chết ruồi”, và dự đoán mua chuộc người dân với những lời như sau: “Trong cuộc sống, đôi khi vì sai lầm trong nhận thức, hành động có thể làm cho cá nhân có hành vi vi phạm pháp luật thậm chí phạm tội... Cha ông ta đã có lời chỉ dạy “đánh kẻ chạy đi, không đánh người chạy lại”... Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an Hà Nội và VKSND Hà Nội viết thư này, đề nghị các cá nhân đã tham gia vào việc hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản, bắt, giam hoặc giữ người trái pháp luật ở thôn Hoàn, xã Đồng Tâm “không bỏ lỡ cơ hội để được hưởng lượng khoan hồng của pháp luật, hãy dừng cảm, đối mặt với sự thật”...

“Người tham gia nhanh chóng đến hai cơ quan trên hoặc cơ quan nơi gần nhất để tự thú, đầu thú, khai báo, góp phần khắc phục hậu quả đã gây ra. Cơ quan điều tra và VKSND Hà Nội cho biết sẽ không bắt, giam giữ người tự thú, đầu thú và bảo đảm tốt nhất quyền, lợi ích hợp pháp cho họ

theo quy định của pháp luật" (1).

Trước hết phải nói rằng, Công an Hà Nội không hiểu hoặc không muốn hiểu những từ "tự thú" và "đầu thú" là gì? Theo Công ty Luật Dương Gia (Đoàn Luật sư TP. Hà Nội): "Tự thú là mình tự nhận tội và khai ra hành vi phạm tội của mình, trong khi chưa ai phát hiện được mình phạm tội".

"Đầu thú là có người đã biết mình phạm tội, bản thân người phạm tội biết không thể trốn tránh được nên đến cơ quan có thẩm quyền trình diện để cơ quan có thẩm quyền xử lý theo quy định của pháp luật"(2).

Đối chiếu với việc nhân dân thôn Hoàn, xã Đồng Tâm trong việc bắt giữ 38 cảnh sát hôm 15-4-2017 thì hoàn toàn khác.

Vụ người dân Đồng Tâm, Mỹ Đức bắt giữ 38 người, trong đó có Phó Chủ tịch huyện Đặng Văn Triều, Phó Trưởng Công an huyện Mỹ Đức Nguyễn Thanh Tùng, Trưởng ban Tuyên giáo huyện ủy Mỹ Đức Đặng Văn Cảnh, là thực hiện quyền tự vệ chính đáng. Hiện nay những người dân này đang sinh sống công khai và đang hoạt động tại xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, TP. Hà Nội. Họ đâu có chui lủi trốn tránh đi đâu mà phải đầu thú với tự thú?

Vì trước đó, khi nhân dân ĐT đang cộng tác với chính quyền để giải quyết vụ tranh chấp đất đai kéo dài đã nhiều năm nay, thì chính quyền HN đã lừa dối dân. Nói rằng cử người ra hiện trường chỉ ranh, rồi bất ngờ dùng vũ lực tấn công người dân, dùng vũ lực bắt người trái phép, và đánh đập cụ Lê Đình Kinh, 82 tuổi, cựu Bí thư Đảng ủy xã ĐT, trở thành tàn phế suốt đời.

Vậy ai là người châm ngòi gây ra vụ nổ này? Người dân ĐT cho rằng: Thư kêu gọi ra đầu thú của Công an Hà Nội là rất hạ sách. Họ đã vắt óc, giờ hết sách ra rồi mà không nghĩ ra được một mưu kế gì mới, nên làm cái sách cuối cùng này.

Nhân dân ĐT không có tội thì làm sao mà phải đầu thú và tự thú?

Sau khi lá thư "kêu gọi đầu thú" này được CA HN tung ra, thì ngày thứ bảy 14-10-2017, nhân dân xã Đồng Tâm đã họp để bày tỏ quyết tâm chiến đấu chống giặc nội xâm tham những cướp đoạt ruộng đất của dân. Họ đã khẳng định ý chí không khuất phục, không có cái gọi là tự thú, đầu thú trước những đe dọa, khủng bố của bạo quyền Hà Nội.

Nhân dân ĐT đã thừa kinh nghiệm để nhìn rõ bộ mặt thật của chính quyền. Vì qua vụ ĐT này, họ đã chứng kiến sự lừa lọc trá trở, gian xảo của chính quyền.

Trước hết là việc họ "lập lờ đánh lộn con đen" giữa đất nông nghiệp và đất quốc phòng. Toàn bộ diện tích đất đồng Sinh 106ha. Trong đó đất quốc phòng của sân bay Miếu Môn là 47ha. Còn lại 59ha là đất nông nghiệp của dân. Muốn biết DT bao nhiêu thì phải đo đạc chính xác, khách quan và trung thực. Phải có sự giám sát của dân. Tại sao họ không dám làm?

Người dân ĐT sẵn sàng thách đố với chính quyền: Diện tích còn lại ngoài diện tích sân bay Miếu Môn. Nếu là đất quốc phòng, mà dân ĐT nói đất nông nghiệp là sai, thì họ sẵn sàng vào tù. Ngược lại, nếu đất đó là đất nông nghiệp, mà chính quyền nói đất quốc phòng thì chính quyền sai. Tại sao họ không dám?

Tại sao lừa dân ra đồng, nói chỉ mốc giới mà lại dùng vũ lực bắt người trái phép? Đánh cho cụ Lê Đình Kinh, 82 tuổi gãy chân, phải tàn phế suốt đời?

Hai lần ông Nguyễn Xuân Phúc tiếp xúc cử tri tại Hải Phòng đã nói: sự việc ĐT, nhà nước phải thương tôn pháp luật, phải công khai minh bạch. Cán bộ sai phải xử lý trước. Nhưng cho đến nay, chính quyền chưa xử lý những cán bộ vi phạm, mà đòi dân ĐT đầu thú?

Chủ tịch Tp. Hà Nội Nguyễn Đức Chung tiếp xúc người dân Đồng Tâm tại huyện Mỹ Đức, Hà Nội ngày 22-4-2017. Tại sao ông Chủ tịch Nguyễn Đức Chung đã hứa có văn bản ghi trên giấy trắng mực đen, có lặn tay và xác nhận của chính quyền địa phương, hứa không truy cứu dân ĐT. Trong khi chữ ký của ông Nguyễn Đức Chung chưa ráo mực, thì nay chính quyền HN lại giở trò lật lọng, quay ngược mũi giáo chĩa vào dân ĐT? Đây là hành động đê hèn của kẻ ăn cướp. Khắc ra rồi liếm lại một cách ngon lành mà không biết nhục nhã, xấu hổ. Đến đứa trẻ con cũng phải nhổ nước bọt vì hành động bán thiu này của nhà cầm quyền HN.

Cụ thể là trong hai tháng 6 và 7 năm 2017 vừa qua, chính quyền HN đã sử dụng Cơ quan điều tra của CA HN, và cả Cục Điều tra hình sự của Bộ Quốc phòng để vừa triệu tập người dân Đồng Tâm, vừa đe dọa bắt một số người dân. Tìm cách "khủng bố" tâm lý người dân với mục đích lớn nhất là buộc dân phải đầu hàng mà không dám phản kháng việc chính quyền "chiếm" 59 ha đồng Sinh của dân để giao cho một nhóm lợi ích quân đội là Tập đoàn Viễn thông quân đội (Viettel).

Trước thủ đoạn "lấy thịt đè người" của chính quyền HN, người dân ĐT đã tổ chức Hội nghị Toàn dân, xác

định cuộc đấu tranh Chống Tham Nhũng đang đi vào giai đoạn quyết liệt nhất, thách thức nhất. Sau đó ra "Quyết tâm thư", tuyên chiến với bọn tham nhũng, giặc nội xâm. Nhân dân xã Đồng Tâm sẵn sàng đổ máu để giữ bằng được đất của cha ông để lại. Kẻ nào từ chính quyền, CA đến quân đội vào cướp đất sẽ bị tan xác. Thà mất tất cả xã Đồng Tâm, còn một người cũng quyết chiến đấu đến cùng".

Dư luận cho rằng, cái đại nhất của quan chức Cộng sản là luôn tìm cách thắng dân, thắng bằng mọi cách, dùng "nghịch vụ" để thắng. Thắng dân đồng nghĩa với việc mất dân.

Qua vụ ĐT cho thấy chính quyền Hà Nội đã vi phạm pháp luật một cách rất nghiêm trọng. Lẽ ra nhân dân ĐT phải kêu gọi chính quyền, kêu gọi những người đã ra lệnh điều lực lượng CA xuống ĐT đàn áp dân, cưỡng chế đất của dân, kêu gọi những người đã lừa dối dân ra ngoài đồng nói để chỉ mốc, nhưng lại bắt ngờ tấn công và bắt dân trái pháp luật... Đó mới là những kẻ phạm tội trước hết. Những người này có tên có tuổi, có chức vụ và địa chỉ rõ ràng. Không những kêu gọi chúng đầu thú, mà phải trừng trị những người này rất nghiêm khắc. Vì chính quyền vi phạm nghiêm trọng như thế, buộc nhân dân ĐT phải phản ứng tự vệ chính đáng. Việc tạm giữ 38 người này được nhân dân chăm sóc chu đáo, đối xử rất tử tế, cho ăn tiêu chuẩn 70.000/ngày. Chính Chủ tịch NĐC cũng công nhận điều này. Lúc ra về họ còn chấp tay vái lạy nhân dân để cảm ơn. Lẽ ra phải tuyên dương nhân dân ĐT về việc này.

Liên hệ đến vụ Trịnh Xuân Thanh, lẽ ra nhà nước phải lôi cổ kẻ chủ mưu cho người sang CHLB Đức để bắt cóc TXT ra tòa để xét xử. Vì đã vi phạm nghiêm trọng Luật Quốc tế. Xâm phạm chủ quyền của một quốc gia có chủ quyền. Đã làm cho mối quan hệ giữa nhà nước VN với nhà nước Đức, khối EU ngày càng xấu đi. Làm cho nhân dân thế giới coi nhà nước VN là một tổ chức khủng bố.

Những kẻ ấy phải ra đầu thú mới đúng.

Khi một xã hội được một nhóm người lường gạt, gian manh, trá trở, dối trá và bệnh hoạn như thế dẫn dắt và lãnh đạo, thì dân tộc này, đất nước này sẽ trôi về đâu?

CTM Media - Á Châu

